

ВЕЧНИТЕ ДЕТСКИ РОМАНИ

Омагьосаният замък

ЕДИТ НЕСБИТ

ПАН

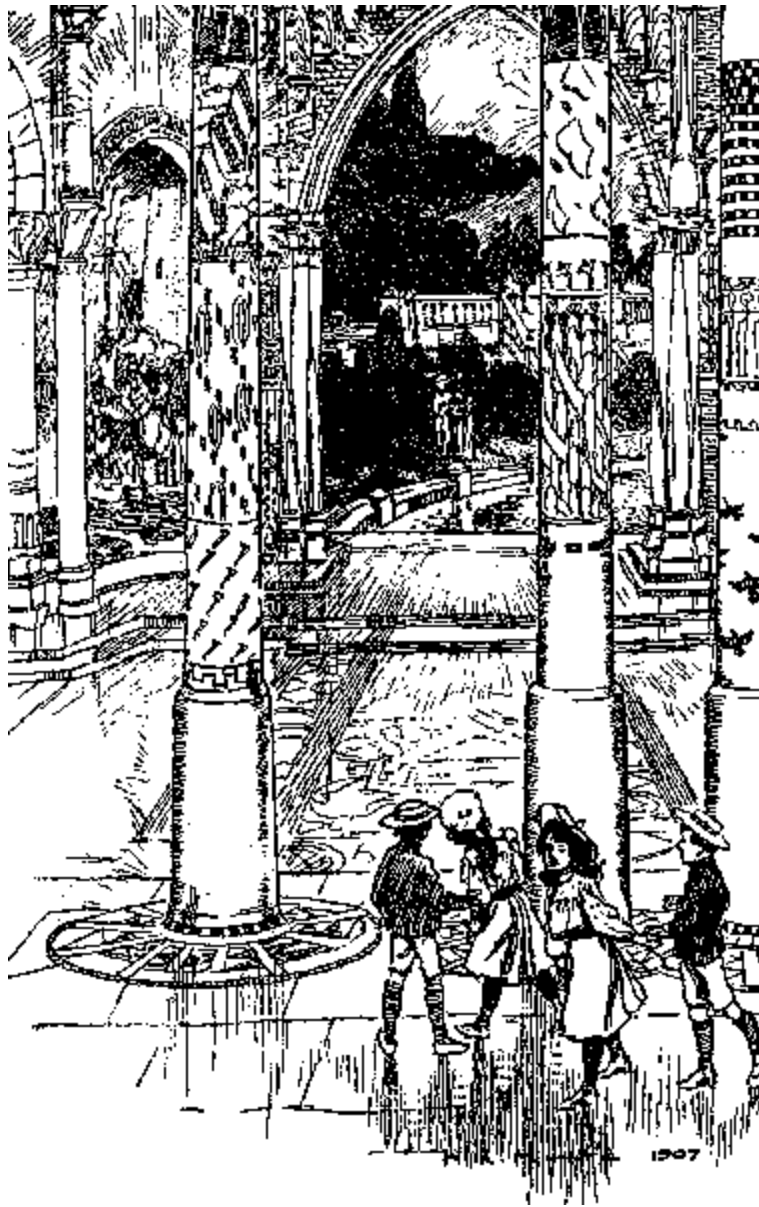
ЕДИТ НЕСБИТ ОМАГЪОСАНИЯТ ЗАМЪК

Превод: Георги Рупчев

chitanka.info

Катлийн и братята ѝ Джери и Джими непредвидено остават в училищния пансион през ваканцията. В търсене на приключения попадат в омагьосан замък, където кукли, статуи и каменен динозавър оживяват, за да поведат децата през чудеса и приключения, които надминават и най-смелите им очаквания.

Едит Несбит (1858–1924) е родена в Лондон. Като дете любимите ѝ занимания са ездата, плуването и играта на пирати. На дванадесет години вече мечтае да стане писателка, а първите ѝ стихове са публикувани, когато е едва петнадесетгодишна. Става световна знаменитост в началото на века с романите си за деца — „Пет деца и То“ (1902), „Феникс и летящият килим“ (1904), „Историята на амулета“ (1906), „Децата от гарата“ (1906). „Омагьосаният замък“ (1907) е първата книга на Несбит, преведена на български език.

ПЪРВА ГЛАВА

Те бяха трима — Джери, Джими и Катлийн. Разбира се, Джери всъщност се казваше Джералд, а не например Джерамая^[1], както би могъл да си помисли някой. Колкото до Джими, той в действителност беше Джеймс. А що се отнася до Катлийн, нея пък никога не я наричаха със собственото ѝ име. Обикновено ѝ казваха Кати, Коти или дори Катенце-Котенце, когато братята ѝ бяха особено добре разположени към нея. Когато пък не бяха — най-често ѝ викаха Драскащата Котка. И тримата бяха изпратени да учат в един малък град, който се намираше в западната част на Англия. Разбира се, момчетата бяха в едно училище, а момичето — в друго, защото разумната практика момчетата и момичетата да посещават едно и също училище все още не е така разпространена у нас, както, надявам се, ще стане някой ден. Ето защо те се виждаха само през съботните и неделните дни в дома на една мила неомъжена жена. Но това беше една от ония ужасни къщи, където просто е невъзможно да си поиграе човек. Знаете ги тези къщи, нали? Там винаги има нещо, което ви притеснява и не ви позволява да си поговорите, дори ако сте останали сами. А как бихте могли да си поиграте, когато там всяка игра изглежда като нещо, което се прави насила и всъщност изобщо не върви? Така че моите герои очакваха ваканцията. Тогавашяха да се приберат у дома и да бъдат заедно по цели дни в една къща, където играта беше нещо напълно естествено, а разговорите и смеховете — съвсем непринудени. Наоколо се простираха обширните поля и гъстите гори на Хампшър, в които можеш да видиш и свършиш куп интересни неща.

При тях щеше да дойде и братовчедка им Бети и децата вече си бяха съставили планове за лятото. В училището на Бети бяха приключили занятията малко по-рано. Ето защо тя се озова в къщата в Хампшър преди тях тримата. Веднага щом пристигна, Бети се разболя от дребна шарка. По тази причина моите герои нямаше как да се приберат у дома. Можете да си представите как се почувстваха те.

Мисълта за седемте безкрайни седмици, които трябваше да прекарат при мис Хърви, беше направо непоносима. Ето защо и тримата незабавно писаха вкъщи, като единодушно твърдяха, че просто е невъзможно да останат там. Писмата им безкрайно озадачиха техните родители, които досега си бяха мислили, че децата винаги с голямо удоволствие посещават милата мис Хърви. Както и да е, те се оказаха „смайващо разбрани по този въпрос“, както заяви Джери, и след много писма и телеграми беше уредено момчетата да отидат в училището на Катлийн и да останат там през ваканцията, тъй като всички момичета се бяха завърнали по домовете си, а и преподавателките също ги нямаше с изключение на една францужойка.

— По-добре тук, отколкото при мис Хърви — отбеляза Катлийн, когато момчетата се отбиха да попитат Мадмоазел кога ще бъде удобно да се настанят.

— И освен това — продължи сестра им, — ще видите, че нашето училище не е и наполовина толкова противно, колкото вашето. Тук на масите си имаме покривки, а на прозорците — пердета. А при вас какво е? Само голи дъски, чинове и мастилени петна.

Докато момчетата си стягаха багажа, Катлийн положи всички усилия да направи стаите колкото се може по-приятливи. Дори ги беше украсила с цветя, поставени в буркани от сладко. Всъщност цветята бяха предимно невенчета, понеже в градината в задния двор вече не бе останало кой знае какво друго. Отпред растяха мушкато и здравец, както и калцеоларии и лобелии, ала, разбира се, на децата не им бе позволено да ги късат.

— Ще трябва да измислим някаква игра, та да си запълним времето през ваканцията — каза Катлийн, след като си изпиха чая. Тя вече беше разопаковала и подредила дрехите на момчетата в боядисаните скринове. Додето сръчно разпределяше спретнатите купчинки, бе усетила у себе си необичайна зрялост и чувство за отговорност. — Защо не напишем книга?

— Няма да можеш — рече Джими.

— Нямах предвид да я напиша самичка, естествено — отвърна Катлийн, малко засегната. — Искях да кажа да я напишем заедно.

— Много работа — отсече кратко Джералд.

— И все пак, ако напишем книга — настояваше Катлийн, — в която да се разкрива истинската същност на училищата, хората ще я

прочетат и има да се чудят как ни е дошло на ума да го направим.

— А, по-скоро ще ни изключат — каза Джералд. — Не, в никакъв случай. По-добре да си измислим някаква игра на открито — я на разбойници, я нещо подобно. Нямахме да е лошо да можем да намерим някоя пещера, в която да складираме припасите си и там да се храним.

— Само дето наоколо няма никакви пещери — промърмори Джими, който винаги противоречеше. — И освен това твоята прекрасна Мамзел няма да ни разреши да излизаме сами.

— А, това трябва да се провери — каза Джералд. — Сега ще ида да поговоря с нея като баща.

— В този вид? — Катлийн презрително го посочи с пръст и Джералд се погледна в огледалото.

— На нашия герой ще му отнеме само минутка да се срещне, да си оправи дрехите и да си измие лицето и ръцете — издекламира Джералд и отиде да превърне думите в дела. Момчето, което след малко почука на вратата на всекидневната, наистина изглеждаше много добре — стройно, кестеняво, определено впечатляващо. Мадмоазел седеше в стаята и четеше някаква книга, подвързана в жълто. Възпитателката изглеждаше унесена и като че ли не съвсем тук. Джералд умееше с лекота да се прави на интересен — едно много полезно качество, когато трябва да се справяш с някои по-особени възрастни. Той разтваряше сивите си очи колкото се може по-широко, отпускате крайчетата на устните си надолу и така придобиваше кротко и умоляващо изражение, с което напомняше досущ на малкия лорд Фаунтлерой, който, между другото, би трябвало да е ужасно остарял и да е станал непоносим позъор.

— *Entrez!*^[2] — извика Мадмоазел с пронизителното си френско произношение. Момчето влезе.

— *Eh bien?*^[3] — попита тя нетърпеливо.

— Надявам се, че не ви безпокоя — рече Джералд с толкова сладък глас, сякаш устата му бе пълна с мед и масло.

— О, не, ни най-малко — отговори госпожицата, вече значително по-меко. — Какво това, което вие желаете?

— Помислих си, че би било редно да дойда и да ви поднеса почитанията си — отговори Джералд. — Нали вие сте стопанката на къщата?

И той протегна към нея току-що измитата си ръка, все още влажна и зачервена. Тя я пое.

— Ти едно много добре възпитано малко момче — отбеляза госпожицата.

— Ни най-малко — отговори Джералд, по-учтиво от когато и да е. — Наистина ми е мъчно за вас. Сигурно е ужасно, че се налага да се грижите за такива като нас през цялата ваканция.

— О, не, съвсем не — каза Мадмоазел на свой ред. — Убедена съм, че ще бъдете добри и послушни децата.

Погледът на Джералд я увери, че той и останалите хлапета ще бъдат същински ангелчета — поне доколкото е възможно едно дете да заприлича на ангелче, без, разбира се, да изгуби напълно човешката си природа.

— Ще се постараем! — рече той убедително.

— Може ли човек направи нещо за вас? — любезно запита гувернантката французайка.

— О, не, благодаря! — каза Джералд. — Не бихме искали да ви създаваме грижи. Всъщност, струва ми се, че ще имате още по-малко грижи, ако утре ни пуснете да прекараме целия ден в гората. Дори бихме могли да вземем с нас и обяда си — някаква суха храна — нали разбирате, та да не създаваме грижи и на готвачката.

— Много си съобразителен, няма що! — хладно каза Мадмоазел.

Тогава в очите на Джералд се прокрадна усмивка. Той умееше да прави това дори когато устните му си оставаха съвсем сериозни. Мадмоазел долови пламъчето в погледа му и избухна в смях. На свой ред Джералд също се разкиска.

— Малък негодник! — възкликна тя. — Защо не казал веднага, че иска да се освободите от *surveillance*, или, както вие казвахте — по-строг надзор, без да се преструваш, че искате да ми направи добро впечатление?

— Човек трябва да бъде внимателен с възрастните — обясни Джералд. — Пък и това не беше само преструвка. Ние наистина не искаме да ви създаваме грижи... а не искаме и вие да...

— И аз да ви създавам грижи. *Eh bien!* Вашите родители, те разрешават ли ви да скита по цели дни из гората?

— О, да — отговори Джералд убедително. — Разбира се, че ни разрешават.

— Е, тогава аз няма да ставам по-голямо чудовище от ваши родители. Ще предупредя готвачката за ваша храна. Сега доволен ли

си?

— Напълно — увери я Джералд. — Мадмоазел, вие сте толкова добричка.

— Добричка? Аз? — повтори тя. — Иска каже крава?

— Не, не, ъ-ъ-ъ... — поясни Джералд, — вие сте наистина *cherie*^[4]. Няма да съжалявате за това, поварвайте ми. Не бихме ли могли да направим нещичко за вас — да ви намотаем преждата на кълбета или да ви потърсим очилата, а може би нещо друго?...

— Та той ме взима за баба си — разсмя се Мадмоазел по-силно от обикновено. — Хайде сега, вървете и да не правите повече пакости, отколкото трябва!

* * *

— Е, какво стана? — попитаха го другите.

— Всичко е наред — отговори Джералд с престорено безразличие. — Казах ви, че така ще стане. Смелата и изобретателна младост спечели уважението на чуждоземната гувернантка, която на времето си трябва да е била красавицата на забутаното селце, от което е дошла.

— Не ми се вярва някога да е била красавица. Прекалено е строга! — отбеляза Катлийн.

— А! — усмихна се Джералд. — Така е само защото нямаш подход към нея. С мен никак не беше строга.

— Чудя се какви ли глупости си й надрънкал — недоверчиво се обади Джими.

— О, не, аз просто съм дипс... как точно се казваше? Нещо като посланик беше. Дипсополмат — ето какво съм аз. Все пак ще имаме на разположение цял един свободен ден и да не ми е името Джак Робинсън, ако не открием някоя пещера.

Седнала на почетното място на масата за вечеря, Мадмоазел се стори на Катлийн по-благоразположена от всякога. Самата вечеря се състоеше от хляб и меласа. Меласата беше намазана върху филийките преди няколко часа и сега храната беше по-твърда и суха от всички твърди и сухи неща за ядене, които можете да си представите. Джералд

извънредно учтиво подаде на госпожицата маслото и сиренето, като по този начин просто я застави да опита хляба с меласата.

— Ба! Та това все едно да си сложиш пясък в уста — толкова сушаво. Нима е възможно това вас харесва?

— Не — отговори Джералд. — Не е възможно, но не е прието момчетата да правят бележки относно качеството на храната си!

Мадмоазел се засмя, но след този случай сухият хляб с меласа вече не се появи на масата за вечеря.

— Как успя да постигнеш това? — прошепна възхитено Катлийн, преди да си легнат.

— Какво толкова, никак не е трудно да разбереш какво иска някой възрастен, стига само да го погледнеш малко по-внимателно. Ще видиш, че отгук нататък направо ще ѝ се кача на главата.

На другата сутрин Джералд стана рано и набра букетче розови карамфили, които намери скрити между невените в градината в задния двор. Превърза букетчето с черна панделка и го постави в чинията на Мадмоазел. Тя се усмихна и, трябва да признаем, изглеждаше доста хубава, когато втъкна цветята в колана си.

— И намираш това за много хубаво — каза Джими след това, — да се подмазваш на хората — само и само да ти позволят да направиш това, което искаш, като им пробутваш я цветя, я каквото ти е под ръка и току им подаваш солницата.

Катлийн неочаквано защити по-големия си брат:

— Не е точно така — рече тя. — На мене ми е ясно защо го прави Джералд, само че аз самата никога не се сещам навреме за тези неща. Не разбираш ли, ако искаш възрастните да се държат добре с тебе, най-малкото ще трябва и ти да се държиш така с тях и да се сещаш за всякакви дреболии, които ще им доставят удоволствие. Никога не ми идва на ум, че трябва да направя нещо подобно, а пък Джери не забравя и затова всички стари дами го харесват. И дума не може да става за подкупване или за подмазване. То си е един вид честност — все едно да плащаш онова, което купуваш.

— Е, във всеки случай — каза Джими, без да се задълбочава повече върху моралната страна на въпроса, — все пак ние си спечелихме един прекрасен ден, който ще прекараме в гората.

Така и стана.

Широката главна улица беше толкова спокойна дори и в този оживен утринен час, че изглеждаше недействителна. Простираше се цялата окъпана в слънчева светлина. Листата на дърветата сияеха зелени и свежи, измити от нощния дъжд, но пътят бе сух, а на слънчевите лъчи дори прахолякът по него искреше като разсипани диаманти. Красивите стари къщи се издигаха солидни и здрави — сякаш и те се приличаха на слънчицето и му се радваха.

— Дали все пак наоколо има някакви гори? — попита Катлийн, докато минаваха край пазара.

— Е, това не е чак толкова важно, горите де — промълви унесено Джералд. — Така или иначе, непременно ще намерим нещо. Един от нашето училище разправяше, че от баща си знаел за една малка пещера недалеч оттук. Тя се намирала някъде под склона, в една отбивка на пътя за Солзбъри. Но баща му казал също, че там имало и един омагьосан замък, така че може би това за пещерата да не е вярно.

— Ако можехме само да намерим отнякъде рогове — каза Катлийн, — бихме могли да открием някой вълшебен замък, като ги надуваме с все сила през целия път.

— И ти ако имаше пари да ги полееш за рогове... — добави Джими презрително.

— Е, случайно имам, така че хайде да не губим повече време! — отговори Катлийн.

И роговете бяха купени от едно мъничко магазинче с изпъкнала витрина, препълнена със сладкиши, краставички и кисели ябълки. Миг след това тихото площадче на края на града, където бяха църквата и домовете на най-уважаваните семейства, заехтя от мощния звук на роговете. И въпреки това нито една от къщите не се превърна в омагьосан замък.

Тогава децата продължиха по пътя за Солзбъри, който бе силно напечен от слънцето и покрит с прах. Ето защо не след дълго решиха, че няма да е лошо да спрат и да изпият едно шише джинджифилова лимонада.

— Ще носим лимонадата в коремите си, все едно че е в бутилка — отбеляза Джими. — А шишето можем да скрием и да си го приберем на връщане.

В това време стигнаха до едно място, където пътят, както се изрази Джералд, изведнъж тръгваше в две посоки.

— О, това наистина прилича на приключение! — рече Катлийн.

Децата поеха най-напред по дясното разклонение, после свърнаха в лявото, за да бъдат съвсем справедливи, както се изрази Джими, сетне отново надясно, след това наляво и тъй нататък, и тъй нататък, додето най-накрая съвсем се изгубиха.

— Ама съвсем! — възкликна Катлийн. — Направо възхитително!

Дърветата сплитаха клоните си над главите им, а от двете страни на пътя се точеха обрасли с храсти възвишения. Търсачите на приключения отдавна бяха престанали да надуват роговете си. Всъщност се оказа ужасно изтощително да упорстваш в тая работа — особено когато няма кого да дразниш.

— Олеле, майчице! — въздъхна Джими, изплезил език. — Я по-добре да поседнем и да си хапнем от храната за обяд. Можем да го наречем закуска, нали така? — добави той за по-убедително.

Тримата тутакси насядаха в храстите, които се бяха сплели като същински жив плет, и без повече бавене изядоха узрялото цариградско грозде, което трябваше да им бъде за десерт. След това, докато седяха и си почиваха, те си мислеха колко хубаво щеше да бъде всичко това, ако обувките не ги стягаха толкова. В този миг Джералд, както беше седнал, се облегна на храстите зад себе си, а те неочаквано се огънаха — и то толкова рязко, че той за малко не се стовари на земята. Нещо беше поддало на натиска на тялото му. На всичкото отгоре се чу и звук, наподобяващ падането на тежък предмет.

— Хубава работа! — възкликна Джералд, който веднага се съвзе от изненадата. — Там трябва да има голяма дупка! Я погледнете — камъкът, на който се бях облегнал, просто изчезна!

— Ще ми се това да е пещера! — промърмори Джими. — Само че, разбира се, не е.

Катлийн замислено промълви:

— Ако надуем роговете си, не бих се учудила да се окаже точно това.

И без да губи време, наду своя.

Джералд промуши ръка между храстите.

— Тук няма нищо — каза момчето, — само — въздух. А това е просто една напълно празна дупка!

Другите две деца започнаха да разгръщат храстите. Наистина, в склона имаше дупка с внушителни размери.

— Смятам да вляза вътре и да видя какво има там — заяви Джералд.

— О, недей! — извика сестра му. — Не ми се ще да се пъхаш там! Я си представи, че има змии!

— Не ми се вярва! — отговори Джералд, но се наведе и драсна клечка кибрит.

— Пещера е! — извика той и тутакси коленичи върху обраслия с мъх камък, на който беше седял преди това. Пропълзя по него и неочаквано изчезна.

Последва мълчание, в което се долавяше единствено задъханото дишане на хлапетата.

— Добре ли си? — извика Джими.

— Да, идвайте! Най-добре първо да си спуснете краката — има някаква издатинка тук.

— Тогава аз ще бъда следващата — каза Катлийн и тръгна. Спусна първо краката си, както беше посъветвал Джералд. Те обаче се люшнаха във въздуха.

— Внимавай! — викна Джералд от тъмното. — Ще ми извадиш очите! Спусни си краката надолу, момиче, а не ги размахвай във въздуха. И не се опитвай да летиш, бездруго няма къде.

Все пак той се постара да ѝ помогне колкото може, като енергично издърпа краката ѝ надолу, а сетне я подхвана под мишниците. Катлийн усети как шумолят сухите листа под обувките ѝ и остана на мястото си, готова да посрещне Джими, който се появи с главата надолу, сякаш се гмуркаше в непознато море.

— Това си е истинска пещера! — възкликна радостно Катлийн.

— Младите изследователи — започна да обяснява Джералд, като запуши с раменете си отвора, през който се бяха промъкнали, — в началото бяха заслепени от непрогледния мрак на пещерата и не можеха да видят нищо.

— Непрогледният мрак не може да те заслепява! — каза Джими.

— Ех, да имахме свещ — каза Катлийн.

— Може да заслепява — възрази Джералд. — Не виждаха нищо, но техният неустрашим водач, чиито очи тутакси привикнаха с мрака, вече бе направил първото си откритие, още додето тромавите силуети на останалите се блъскаха при входа на пещерата.

— О, така ли? И какво е то?

Другите двама вече бяха свикнали с начина, по който Джералд разказваше някоя история — все едно, че разиграваше представление. И все пак понякога им се искаше брат им да не говори чак толкова много или поне да не го прави, сякаш чете кулминационните моменти от някоя книга.

— Но той така и не разкри тази потресаваща тайна на верните си спътници чак додето всички те не му дадоха честната си дума, че ще запазят пълно спокойствие.

— Добре де, ще запазим пълно спокойствие — промърмори нетърпеливо Джими.

— Това вече е друго — усмихна се Джералд, като изведнъж престана да говори като по книга и се превърна в обикновено момче. — Там има светлина! Погледнете отзад!

Децата погледнаха. Наистина имаше светлина. Сивкавият полумрак по кафявите стени на пещерата изсветляваше нагоре и после върху него внезапно се наслагваше плътна тъмна линия, която показваше, че от някоя пролука или ъгъл на пещерата се промъква дневна светлина.

— Мирно! — изкомандва Джералд или поне това имаше предвид, макар че каза: „Мирно!“, както подобава на един войнишки син. Другите двама механично се подчиниха.

— Ще останете в положение мирно, додето не издам команда „Ходом марш!“, след което ще тръгнете предпазливо напред в разгънат строй по следите на вашия смел предводител. Напомням ви, трябва много да внимавате да не стъпвате върху убитите и ранените.

— Не ми харесва като говориш така! — възмути се Катлийн.

— Няма никакви убити и ранени — обади се Джими, като потърси ръката ѝ в мрака, — просто иска да ни предупреди да гледаме да не се препънем и да не се ударим в камъните, не разбираш ли?

Тъкмо в този момент той намери ръката ѝ и тя изпищя.

— Но това съм аз — каза Джими. — Мислех, че би предпочела да те водя за ръка. А ти се държиш като най-обикновено момиче.

Очите им вече взеха да свикват в тъмнината и сега всички виждаха, че са попаднали в грапава каменна пещера, която продължаваше направо още три или четири ярда, а сетне рязко завиваше надясно.

— Победа или смърт! — извика въодушевено Джералд. — А сега — напред, ходом марш!

Той тръгна внимателно напред, като избираше пътя си по ронливата камениста пръст, която покриваше пещерата.

Като зави зад ъгъла, извика колкото му глас държи:

— Платно, платно на хоризонта!

— Великолепно! — възкликна Катлийн, въздъхвайки с облекчение, когато неочаквано се озова на място, обляно от силна слънчева светлина.

— Никакво платно не виждам — недоволно се обади Джими, който вървеше след нея.

Тесният проход водеше до една кръгла арка, цялата обрасла с папрат и пълзящи растения. Трите деца минаха под нея и се озоваха в дълбока тясна падина. Камъните от двете ѝ страни бяха обрасли с мъх, а от цепнатините им излизаха папрати и какви ли не високи треволяци. По върховете на скалите растяха дървета, които образуваха свод над падината. Слънчевата светлина се процеждаше през клоните и се разсипваше надолу в разноцветни ярки петна. Така падината приличаше на покрит златистозелен коридор. Пътеката, настлана със сивозелени плочи, върху които вятърът бе навял купчинки сухи листа, слизаше стръмно надолу. Тя свършваше пред друга кръгла арка, вече съвсем тъмна отвътре, която също бе обкръжена от скали, треви и храсти.

— Гледай, гледай, та това е съвсем като железопътен тунел, само че на открито! — обади се Джими.

— Навярно това е входът на омагьосания замък — извика възторжено Катлийн. — Да надуем роговете си!

— Млъкнете там! — нареди Джералд. — Смелият капитан смъмри подчинените си за глупавото им бърборене...

— Това за мен ли се отнася? — възмутено се сопна Джими.

— И така може да се каже — отговори Джералд и вдъхновено продължи: — ... смъмри подчинените си за глупавото им бърборене, като им нареди да напредват предпазливо и да пазят пълна тишина, тъй като в края на краищата можеше да се окаже, че наоколо се спотайва някой с неприятелски намерения, а още по-вероятно беше новата арка да се окаже леден блок или нещо не по-малко опасно.

— Какво например? — попита разтревожено Катлийн.

— Мечки, да речем — отговори кратко Джералд.

— В Англия обаче няма мечки извън мрежата на клетките. В Америка викат на мечките „мрежки“^[5] — добави Джими безучастно.

— Бегом марш! — беше отговорът на Джералд.

И децата препуснаха. Под натрупаните влажни листа пътеката бе ужасно твърда и камениста за набитите им от ходене крака. Тримата спряха пред тъмната арка.

— Има още стълби надолу — каза Катлийн.

— Това несъмнено е леден блок — констатира Джералд.

— Не говори така! — помоли го Катлийн.

— Нашият герой — отново поде Джералд, — който не можеше да бъде изненадан от нищо, повдигна падналия дух на малодушните си подчинени, като ги увери, че той притежава достатъчно сила, за да продължи напред и сам, а те са свободни да постъпят както намерят за добре, щом са такива бързлици.

— Ако обиждаш — прекъсна го Джими, — ще си продължиш самичък.

Помълча малко и добави:

— Така да знаеш!

— Та това е част от играта, глупчо! — взе да му обяснява добродушно Джералд. — Утре ти можеш да бъдеш Смелият капитан, та по-добре си затваряй устата и отсега мисли как ще ни наричаш, когато дойде твоят ред да командваш.

Те се спускаха по стълбите много бавно и внимателно. Над главите им висеше нисък каменен свод. Като не успя да намери ръба на последното стъпало, Джералд драсна клечка кибрит и стана ясно, че това всъщност е началото на нов тъмен тунел, който завива наляво.

— По този проход — каза Джими, — навярно ще можем да се върнем горе на пътя.

— Или по-скоро под него — отговори му Джералд. — Не забравяй, че сме слезли единадесет стъпки под земята.

Джими и Катлийн продължиха напред, следвайки водача си. Сега Джералд напредваше много предпазливо, защото, както им обясни, се боеше да не би отново да се появят стъпала. Тунелът, по който се движеха, беше съвсем тъмен и децата не виждаха нищо.

— Хич не ми харесва тая работа — прошепна Джими.

Като изминаха известно разстояние, пред тях като че отново се появи едва-едва блещукаща дневна светлина, която с всяка крачка ставаше все по-ярка. И не след дълго ги доведе до нова арка. От нея се разкриваше гледка, която така напомняше картинката на някоя книга за Италия, че чак да ти спре дъхът. Нашите приятели продължаваха безмълвно да крачат напред, което не им пречеше да попиват гледката с очи. Една къса кипарисова алея, която към края си се разширяваше, водеше към мраморна тераса — просторна и бяла, цялата обляна в слънце. Децата все още примигваха от рязката промяна, пък и от изненада. Те се облегнаха на широките плоски перила. Огледаха се и чак опулиха очи, защото неочаквано видяха под себе си едно истинско, ама съвсем истинско езеро, което досущ приличаше на онова от „Прелестите на Италия“ — езеро с лебеди, островче по средата и заобиколено с плачещи върби. По-нататък се простираха тучни зелени склонове, осеяни с горички, а между дърветата се белееха статуи. Върху едно неголямо възвишение отляво се издигаше кръгла бяла постройка, украсена с изящни колони, а отдясно имаше водопад, който с плисък слизаше по обраслите с мъх камъни, за да се влее накрая в езерото. Едни стъпала водеха от терасата към водата, а други — към зелените ливади на срещната страна. По-далеч, в тревистите склонове, пасяха елени. А още по-нататък, там, където дърветата се сгъстяваха в нещо като горичка, се издигаха причудливи фигури от сив камък, които децата не можеха да оприличат на нищо виждано досега.

— Онова момче в училище... — промълви Джералд.

— Това е омагьосан замък! — прекъсна го Катлийн.

— Не виждам никакъв замък — възрази Джими.

— А как тогава ще наречеш това, като знаеш толкова?

С тези думи Джералд посочи натам, където зад обширния пояс от липи в небесната синева се врязваха бели кули и бойници.

— Струва ми се, че в този замък не живее никой — каза Катлийн.

— И въпреки това, вижте колко поддържан изглежда. Трябва да е вълшебен.

— Може би съществуват и вълшебни косачки за трева — предположи Джими.

— Ако бяхме герои от някоя книга, този замък щеше да бъде омагьосан. Със сигурност! — възкликна Катлийн.

— Той е омагьосан — понижи глас Джералд.

— Но омагьосани замъци не съществуват! — каза доста уверено Джими.

— Ти пък откъде знаеш? Какво те кара да мислиш, че на света няма нищо друго освен това, което си видял със собствените си очи?

Пренебрежението в гласа на Джералд беше направо съкрушително.

Джими продължи да упорства:

— Мене ако питате, магиите са излезли от мода още когато хората са изобретили парните машини, вестниците, телефона и телеграфа.

— Като си помисли човек, телеграфът доста прилича на магия — усмихна се Джералд.

— А, как пък не! — сопна се Джими, като в гласа му се долавяше най-дълбоко презрение.

— А може би магиите и вълшебствата са изчезнали просто защото хората вече не вярват в тях — предположи Катлийн.

— Добре де, хайде да не си разваляме изживяването с тези изтъркани съмнения — решително рече Джералд, — аз лично ще вярвам във вълшебствата толкова силно, колкото мога. Ето, тук пред нас има една омагьосана градина, а там — един омагьосан замък и трябва да призная, че съм повече от радостен, задето ми се предоставя възможност да ги опозная и изследвам. Тогава безстрашният рицар тръгнал начело, като оставил недостойните си оръженосци сами да избират дали да тръгнат по неговите стъпки, или не.

И той се отдели от балюстрада и закрачи смело към поляната. Стъпките му отекваха, изпълнени с непоколебимост. Джими и Катлийн тръгнаха след него.

Такава градина никой никога не бе виждал — сякаш взета от някоя вълшебна приказка. Децата се промъкнаха тихичко покрай елените, които само повдигаха красивите си благородни глави, колкото да видят какво става, но не изглеждаха ни най-малко разтревожени. След като преминаха през нещо, което наподобяваше голямо торфище, трите деца тръгнаха под скупчените ароматни и тежки стари липи и така най-подир се озоваха в прекрасна розова градина, оградена с гъст жив плет от късо подстригани тисови дръвчета. Градината лежеше пред тях — червена, розова, зелена и бяла — цялата в слънчеви отблясъци — тя приличаше на разноцветната и силно парфюмирана носна кърпичка на някой великан.

— Имам чувството, че всеки момент ще срещнем градинаря и той ще почне да ни пита какво търсим тук. Какво ще му кажем тогава? — попита Катлийн, забола нос в дъхавите цветове.

— Ще му кажем, че сме загубили пътя и това ще си бъде чиста истина — отсече Джералд.

Само че не срещнаха нито градинаря, нито пък някой друг. Ето защо усещането, че са попаднали в омагьосано място, ги обземаше все по-силно и по-силно, додето накрая те започнаха да се стряскат едва ли не от звука на собствените си стъпки, отекващи в огромното, безмълвно пространство. Вече стана дума, че розовата градина бе обградена с истински жив плет от тисове. Оттам пък започваше същински лабиринт, съвсем подобен на онзи, който сте виждали в Хамптън Корт.

— Сега — рече натъртено Джералд, — помнете ми думата. В центъра на този лабиринт ще открием тайната на вълшебството. Изтеглете сабите си, мои смели мъже, и тръгнете напред, като пазите пълна тишина.

Така и направиха.

В лабиринта между преплетените тисови дървета беше много горещо, а пътят към вътрешността беше умело прикрит. Отново и отново се оказваха пред тъмната тисова арка над розовата градина и бяха много доволни, че не са забравили големите си чисти носни кърпи.

Когато излязоха за четвърти път от лабиринта на същото място, Джими извика:

— О, искам... — и съвсем неочаквано гласът му замря.

— Ау! — извика момчето отново, но този път по съвсем различен начин. — А къде ни е яденето?

Едва тогава, във внезапно настъпилото мълчание, те и тримата си спомниха, че кошницата с обяда беше останала на мястото, откъдето се промъкнаха в пещерата. Мислите им все по-натрапчиво, почти любовно се въртяха около резените студено говеждо, шестте домата, хляба и маслото, смачканата хартийка, в която бе загъната солта, ябълковите тригуни и чашката от дебело стъкло, от която човек можеше сладко-сладко да си пие джинджифилова лимонада.

— Хайде да се връщаме — предложи Джими. — Да тръгваме още тази минута, та да си приберем нещата и най-сетне да седнем да

хапнем.

— Нека опитаме още веднъж да се оправим с лабиринта. Никак не обичам да се отказвам от нещо, преди да съм го свършил докрай — каза Джералд.

— Гладен съм! — извика Джими.

— И защо тогава не го каза по-рано? — попита го Джералд троснато.

— Защото по-рано не бях.

— Тогава и сега не си. Не можеш да огладнееш така изведнъж. Я, какво е това?

„Това“ беше някаква червена нишка, която се точеше в основата на преплетените тисови дървета — съвсем тъничка нишчица, която човек едва ли би забелязал, без да се взре в корените много внимателно.

Всъщност — оказа се памучен конец. Джералд го повдигна нагоре. Единият му край бе привързан към някакъв продупчен напръстник, а другият...

— А другия край просто го няма! — извика Джералд, без дори да се опитва да прикрие триумфиращите нотки в гласа си. — Ето, в това е ключът към цялата работа! Е, как ви се струва сега студеното говеждо, а? Аз открай време си знаех, че някой ден ще ми се случи някакво чудо, и ето — така и стана.

Джими процеди:

— Мен ако питате, градинарят е оставил конца там.

— Със сребърния напръстник на Принцесата, привързан към него? Виж! На напръстника има коронка.

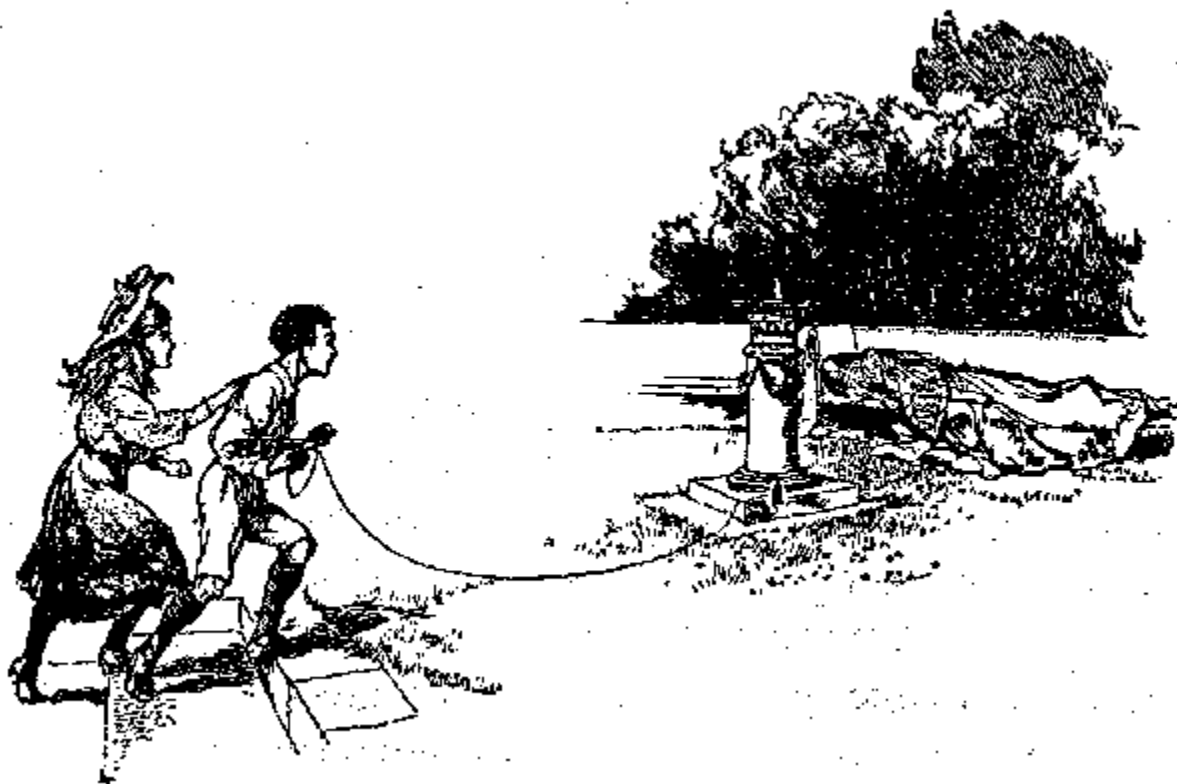
Наистина имаше.

— Хайде — заговори Джералд с нисък и настойчив глас, — ако сте търсачи на приключения, наистина бъдете такива! Освен това, сигурен съм, че някой вече е минал и е прибрал говеждото още преди няколко часа.

Джералд тръгна напред, като намотаваше червения конец на пръста си. И това наистина беше ключът към всичко, защото той ги доведе тъкмо в центъра на лабиринта. Тъкмо там, насред лабиринта, децата попаднаха на истинско чудо.

Следвайки червения конец, изкачиха още две стъпала и се озоваха на кръгла полянка. По средата имаше голям слънчев часовник,

а съвсем наблизно — широка мраморна скамейка, като всичко беше плътно прикрито от тисовите дръвчета. Червеният конец водеше право през тревата покрай слънчевия часовник. В другия край на нишката се бяха вкопчили малки загорели пръсти, на всеки от които имаше пръстен. Пръстите, разбира се, преминаваха в ръка с безчет гривни, по които блестяха червени, сини и зелени скъпоценни камъни. Тази ръка пък бе облечена в ръкав от розовозлатиста богато извезана коприна, е, наистина — поизбледняла тук-там, но все още — извънредно внушителна на вид. Ръкавът пък беше част от роклята, с която бе облечена една девойка, полегнала на каменната скамейка. Несъмнено знатната особа бе потънала в дълбок сън под безмилостното слънце. Розовозлатистата дреха се спускаше надолу, като разкриваше изящно извезана светлозелена фуста. Великолепна дантела с цвета на току-що разбита сметана допълваше облеклото на дамата. Тънък бял воал, обсипан със сребърни звездички, покриваше лицето ѝ.

— Това е омагьосаната Принцеса — едва промълви Джералд, сега вече наистина впечатлен. — Нали ви казвах!

— Това е Спящата красавица — прошепна Катлийн. — Това е... Само погледни в какви старовремски дрехи е облечена, досущ като ония, които носят придворните дами на Мария Антоанета от картинките в учебника по история. Тя е заспала и е спала цели сто години. О, Джералд, ти си най-големият между нас — значи ти трябва да си прекрасният принц, а ние никога не сме и подозирали.

— Тая принцеса не е истинска — отново се заяде Джими.

Но другите двама тутакси му затвориха устата — отчасти, защото винаги намираше начин да развали всяка игра, а отчасти — защото и те самите не бяха уверени, че особата, полегнала под безмилостното слънце, беше принцеса. Всичко, което се случваше в това тяхно приключение — пещерата, прекрасните градини, лабиринтът, червеният конец — всичко подсилваше чувството за вълшебство, на което в този миг Катлийн и Джералд се бяха поддали почти изцяло.

— Повдигни воала, Джери! — прошепна Катлийн. — Ако тя не е изумително красива, ще можем да бъдем уверени, че тя не е никаква принцеса.

— Вдигни си го ти! — отвърна Джералд.

— Доколкото си спомням, забранено е да се пипат експонатите — намеси се Джими.

— Това да не ти е восъчна кукла, глупчо! — разсмя се батко му.

— Не, не е — не пропусна да се обади и сестрата. — Никакъв восък не би могъл да издържи на такова силно слънце и да изглежда толкова добре. Пък и, ако нямаш нищо против, виж я, че диша. Това е самата Принцеса, няма съмнение!

Като каза това, момичето много внимателно повдигна крайчеца на воала и го спусна отново. Лицето на Принцесата беше дребничко и се открояваше с особена белота между двете ѝ черни плитки. Носът ѝ бе прав, а веждите — изящно очертани. По бузите и носа ѝ се виждаха няколко лунички.

— Нищо чудно, че има лунички — прошепна Катлийн. — Нали е спала толкова години на това слънце!

Устните на спящата въпреки всичко не напомняха на розова пъпка. И все пак...

— Не е ли прекрасна? — въздъхна Катлийн.

— Може би щеше да е, ако не беше така напращена! — намери за уместно да отговори Джералд.

Катлийн обаче поде решително:

— Хайде, Джери, ти си най-големият между нас!

— Така е — съгласи се Джералд малко неспокойно.

— Щом е така, ти трябва да разбудиш Принцесата.

— Ама това не е никаква Принцеса — обади се Джими, с ръце в джобовете на панталоните. — Бас държа, че това е просто някакво момиченце, облечено в официалните си дрехи.

— Но тя е с дълга рокля! — настояваше Катлийн.

— Вярно, но виж, че роклята ѝ е по-дълга, отколкото трябва! А ако се изправи, няма да е много по-висока от Джери.

— Е, хайде де — продължаваше да настоява Катлийн. — Джери, моля те, не се прави на глупак. Просто си длъжен да го направиш!

— Да направя какво? — попита Джералд, като подритваше лявата си обувка с десния си крак.

— Не знаеш ли? Трябва да я пробудиш, като я целунеш, разбира се.

— Без мене тия! — рязко отсече Джералд.

— Е, все някой трябва да го направи.

— Ама тя може и да не ме хареса като се събуди! — промърмори Джералд.

— Аз веднага бих опитала — подхвърли Катлийн. — Но предполагам, че няма да е същото, ако я целуна аз вместо принца.

Катлийн се наведе и целуна Принцесата. Само че нищо не се случи. Принцесата остана да си лежи, потънала в дълбок сън.

— В такъв случай ще трябва да опиташ ти, Джими. Не се съмнявам, че ще успееш. Само побързай веднага да отскочиш назад, преди да ти е зашила някоя плесница.

— Откъде накъде ще го удрия? Та той е още съвсем малко момче — прекъсна я Джералд.

— Ти си малко момче! — тросна му се Джими. — Нямам нищо против да я целуна. Защо да не я целуна. Аз да не съм страхопъзльо като Някои Други Хора. Само че да се разберем — ако го направя, искам до довечера аз да бъда Смелият предводител.

— А, не! Виж какво... Я чакай малко — извика Джералд. — Може би по-добре аз да...

Но в това време Джими успя да залепи звучна целувка, която жизнерадостно отекна върху бледата буза на Принцесата и сега трите деца стояха, затаили дъх, очаквайки да видят какво ще последва.

Резултатът беше, че Принцесата разтвори големите си тъмни очи, протегна се, лекичко се прозя, закривайки уста с малката си загоряла от слънцето ръка. Сетне произнесе съвсем ясно и отчетливо, без да остави място за съмнение, че всичко това е истина:

— Значи стоте години вече са минали? Колко са пораснали тисовете! Кой от вас е моят принц, онзи, който ме изтръгна от плена на дълбокия сън, в който прекарах толкова години?

— Аз! — обади се безстрашно Джими, след като се убеди окончателно, че Принцесата не възнамерява да удря плесница на

когото и да било.

— О, мой благородни избавителю! — отрони се от устата ѝ. После тя протегна ръка, а Джими я сграбчи и я разтърси енергично.

— Но мен ако питат — рече момчето, — всъщност ти не си истинска принцеса, нали?

— Как да не съм? — каза тя. — Кой друг би могъл да е Принцесата? Ето, виж короната ми.

И като отметна настрани обсипания със сребърни звездички воал, тя показа скритата под него малка коронка. Дори и Джими не можеше да отрече, че е обсипана с истински диаманти.

— Ама... — опита се да каже нещо той.

— Но всъщност — продължи Принцесата, като разтвори очите си още по-широко, — трябва да сте знаели, че се намирам тук, защото в противен случай едва ли щяхте да свърнете насам. А как успяхте да минете покрай драконите, които пазят това място?

Джералд не обърна внимание на въпроса ѝ.

— Ще ми се да зная — попита той, — ти наистина ли вярваш в магии, вълшебства и тям подобни?

— Длъжна съм — отговори му Принцесата. — Ако някой трябва да вярва в тях, това бездруго съм аз. Ето на, погледни, точно тук си убодох пръста с вретеното.

Тя показа един малък белег на китката си.

— Значи това наистина е омагьосан замък, така ли?

— Разбира се — увери го Принцесата. — О, разбира се! Ама колко си глупав!

После тя се изправи и розовата ѝ, изкусно извезана дреха се спусна на светли талази.

— Нали ви казвах, че роклята ѝ е прекалено дълга! — не пропусна да отбележи Джими.

— А, когато потънах в дълбок сън, тя си беше съвсем както трябва — обясни Принцесата. — Сигурно е пораснала през тия сто години.

— А пък аз изобщо не вярвам, че си принцеса! — извика Джими. — Или поне...

— Не се притеснявай, няма никакво значение дали вярваш, или не — успокой го Принцесата. — Не е толкова важно в какво вярваш ти. По-важното е каква съм аз.

Тя се обърна към другите двама и предложи:

— Хайде да отидем в замъка. Там ще ви покажа всичките си прекрасни украшения и останалите си скъпоценности. Искате ли?

— Да — отговори Джералд, като в гласа му се долавяше известно колебание. — Само че...

— Само че какво? — попита нетърпеливо Принцесата.

— Само че сме ужасно изгладнели.

— О, и аз съм много гладна! — извика Принцесата.

— Но ние нямаме нищо за ядене освен закуската, която забравихме на пътя.

— Вече минава три — каза Принцесата, като погледна към слънчевия часовник. — Е, да, вие не сте хапвали нищо от няколко часа. А помислете си за мен! От сто години насам не съм слагала нищичко в устата си. Хайде, побързайте. Да отиваме в замъка!

— Мишките сигурно са изгризали вече всичко — промърмори Джими мрачно. Сега той разбираше, че наистина си има работа с принцеса.

— О, не, нищо не са изгризали мишките — прозвънна радостно гласът на Принцесата. — Забравяте, че тук всичко е омагьосано. Тук времето е спряло да тече от сто години насам! Хайде, побързайте, да вървим към замъка. Само ще се наложи някой от вас да ми придържа шлейфа. Иначе няма да мога да помръдна от мястото си, защото през стотте години той е станал безобразно дълъг.

[1] Джерамая — английското име на Йеремя — старозаветен пророк. Б.ред. ↑

[2] Влезте! (фр.). ↑

[3] И тъй? (фр.). ↑

[4] Мила. (фр.). ↑

[5] Игра на думи — на английски „bears“ означава „мечки“, а „bars“ — „решетки“. Б.ред. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Когато си млад, ти е трудно да повярваш в толкова много неща, за които и последният глупак знае, че са истина. Например — че земята се върти около слънцето и е кръгла, а не плоска. Други неща пък, които ти изглеждат така близки и възможни — да речем, чудесата от вълшебните приказки, магиите — са „пълна измислица“, както биха казали възрастните. За сметка на това съвсем не е трудно да повярваш именно в тях, особено ако се случи да станат пред очите ти. И, както винаги съм твърдяла, най-изумителните неща могат да се случат на всеки, само дето няма как да научиш за тях, защото хората смятат, че никой няма да ги вземе на сериозно. И затова не ги споделят с никого, освен с мен. А на мен ги разказват, понеже вече знаят, че аз съм способна да повярвам на всичко.

След като Джими събуди Спящата Принцеса и тя покани трите деца да отидат с нея в двореца, за да похапнат, всички бяха уверени, че са се озовали на магическо място. Поеха към замъка — бавно шествие, минаващо направо през тревите. Най-отпред вървеше Принцесата, а Катлийн носеше блестящия ѝ шлейф. След тях идваше ред на Джими, а Джералд крачеше последен. Децата бяха сигурни, че са попаднали в някаква приказка, и както бяха уморени и изгладнели, бяха готови да повярват, ако трябва и още по-силно, в това. Горките хлапета се чувстваха наистина толкова отпаднали и гладни, че почти не забелязваха откъде минават, а още по-малко обръщаха внимание на прелестите, които разкриваха симетрично подредените и изрядно поддържани градини, през които ги превеждаше облечената в розова коприна Принцеса. Катлийн, Джими и Джералд бяха изпаднали сякаш в някакво сънно състояние, от което излязоха само донякъде, колкото да видят, че се намират в една огромна зала, където имаше железни ризници и стари бойни знамена покрай стените, кожи на убити животни по пода и тежки дъбови маси и пейки.

Принцесата влезе в залата бавно и тържествено, но, веднъж озовала се вътре, неочаквано издърпа блестящия си шлейф от ръката

на Джими и се обърна към тримата:

— Почакайте ме тук за минутка — каза им тя, — но гледайте да не обелите и дума, докато ме няма. В този замък направо бъка от какви ли не магии и аз просто не зная какво може да се случи, ако проговорите.

След тези думи Принцесата оправи гънките на плътната златисторозова коприна, обвиваща ръцете и раменете ѝ, и излезе от залата много бързо и определено „крайно неподобаващо за една принцеса“, както каза Джими по-късно, като в бързината дори допусна под роклята ѝ да се покажат черните ѝ чорапи и черните ѝ обувки с каишки.

През цялото време Джими едва се сдържаше да не извика, че такива работи не могат да се случват и ако въпреки това си замълча, то беше единствено от страх да не би все пак нещо да се случи, колкото и да не му се вярваше. Ето защо той се задоволи само да направи една многозначителна кисела физиономия и да се изплези. Сестра му и брат му се престориха, че не го виждат, което беше далеч по-обидно от всичко, което можеха да му кажат.

Ето как децата запазиха пълна тишина, докато бяха сами. Само Джералд лекичко потропваше с тока на обувката си по мраморния под. Не след дълго Принцесата се върна при тях, като пристъпваше бавно и на всяка крачка подритваше дългите си поли. Налагаше се да прави така, тъй като не можеше да ги придържа с ръце. Те бяха заети с един голям поднос.

Това съвсем не беше сребърен поднос, какъвто може би сте очаквали. Не, беше си най-обикновена продълговата табла, която Принцесата стовари шумно на края на дългата маса, след което изпусна дълбока въздишка на облекчение.

— Ох! Ама че е тежък — изпъшка Принцесата.

Нямам представа как изглежда едно вълшебно пиршество в детското въображение. Ала във всеки случай тук нямаше нищо, което да напомня за подобно угощение. Върху тежкия поднос имаше само един самун хляб, буца сирене и кафява глинена кана с вода. Всъщност тежестта на подноса се дължеше единствено на многобройните чинии, чаши и прибори.

— Заповядайте, моля — покани ги Принцесата гостоприемно. — Не успях да намеря нищо друго освен хляб и сирене. Това, разбира се,

няма никакво значение, защото тук всичко е омагьосано. Ще видите, че хлябът и сиренето тутакси ще се превърнат в каквото пожелаете, стига само да не сте извършили някое ужасно прегрешение, което да прикривате.

После се обърна към Катлийн:

— Ти какво би желала?

— Печено пиле! — отговори Катлийн без ни най-малко колебание.

Облечената в розово Принцеса начаса отрязва парче хляб и го постави в чиния.

— Заповядай, това е за теб — каза тя. — Печено пиле. Аз ли да го разрежа, или предпочиташ сама?

— Ти, моля — отвърна Катлийн и веднага получи в чинията си парчето сух хляб.

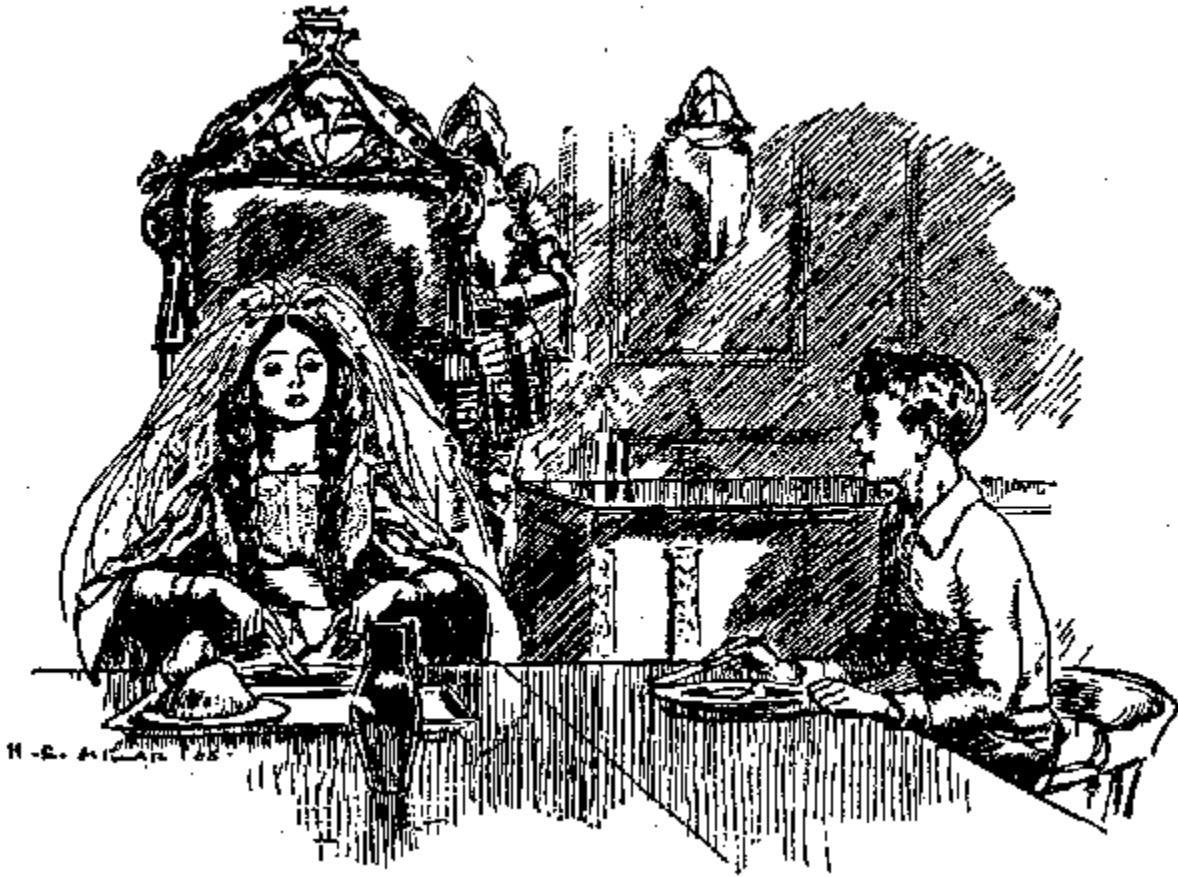
— Малко грах за гарнитура? — попита Принцесата, като отрязва парче сирене и го сложи до хляба.

Катлийн почна да яде сухия хлебец, като си служеше с вилица и нож точно както вие бихте разрязвали някое печено пиле. Нужно ли е изобщо да споменаваме, че момичето не виждаше нито пиле — печено или не, нито грах, нито нещо друго освен сиренето и сухия хлебец? Естествено, тя не посмя да каже нищо, защото с това щеше да признае, че крие някакво ужасно прегрешение. Което впрочем не ѝ попречи да си помисли: „И да имам такова, то е тайна дори за мен.“

Другите двама поискаха печено говеждо със зеле и тутакси го получиха. Катлийн беше сигурна в това, макар че за нея и това блюдо изглеждаше като резен сух хляб и парче холандско сирене.

— Чудя се наистина какво ли е това мое тайно и ужасно прегрешение — не преставаше да се пита Катлийн. В това време Принцесата реши, че тя пък би могла да хапне малко печен паун.

— Ето го! — радостно възкликна тя, а докато набождаше с вилицата втората хапка от сухия хляб, допълни: — Наистина е много вкусно.

— Това е само игра, нали? — ненадейно се обади Джими.

— Кое е игра? — попита Принцесата, като сви вежди.

— Ами това, да се правим, че ядем говеждо, когато имаме само хляб и сирене.

— Как ще е игра? Та това си е говеждо! Ето, виж! — каза Принцесата и разтвори широко очи.

— Да, разбира се — плахо откликна Джими. — Аз само се пошегувах.

Хлябът и сиренето може и да не са толкова вкусни, колкото печеното пиле, говеждото или пауна. (За пауна не съм съвсем сигурна. Аз лично не съм вкувала печен паун. А на вас случвало ли ви се е?) Но, така или иначе, по-добре хляб и сирене, отколкото нищо, особено когато не си слагал и троха в устата си от сутринта (е, цариградското грозде и джинджифиловата лимонада едва ли влизат в сметката), а времето за обяд отдавна е минало. Така че всички ядоха и пиха и се почувстваха много по-добре.

— А сега — поде Принцесата, докато изтръскваше хлебните трошици, полепнали по зелената ѝ копринена фуста, — сега, ако сте сигурни, че не желаете да хапнете още нещо, бихте могли да дойдете с мен и да разгледате съкровищата ми. Не искате ли поне още късче пилешко? Не? В такъв случай, последвайте ме!

Принцесата стана от масата и децата тръгнаха след нея към другия край на дългата зала с големите каменни стълби от двете страни. Те се съединяваха, преминавайки в голямо стълбище, което водеше към галерията на горния етаж. Под него, върху ламперията, висяха гоблени.

— Точно под този гоблен — посочи Принцесата, — се намира вратата, която води към моите покои.

И тя повдигна тежкото платно с двете си ръце, като едва го удържаше. Сетне показа една вратичка, скрита под него.

— Ключът — усмихна се тя, — виси отгоре.

Така си и беше. Ключът висеше, окачен на голям ръждясал пирон.

— Пъхни го в ключалката — каза Принцесата, като се обърна към Джералд, — и го завърти.

Момчето направи каквото му казаха и огромният ключ се превъртя със скърцане и стържене.

— А сега — натиснете вратата! — нареди Принцесата. — Натискайте и тримата — с всички сили!

И те натискаха вратата колкото можеха. Най-сетне тя поддаде — и хлапетата нападаха едно върху друго в неосветеното помещение зад нея.

Принцесата спусна отново тежкия гоблен и тръгна след тях, като затвори вратата зад себе си.

— Внимателно! — предупреди ги тя. — Внимателно! Тук има две стъпала надолу.

— Много благодаря — измърмори Джералд, докато разтриваше удареното си коляно. Беше се препънал. — Вече и сами разбрахме, че има стълби.

— Съжалявам наистина — каза Принцесата, — но едва ли си се наранил много. Да продължим нататък. Няма повече стълби.

И те тръгнаха в мрака.

— Като стигнете до вратата, само леко натиснете дръжката и влезте. После стойте тихо и мирно докато намеря кибрита. Знам го къде е.

— А преди сто години имало ли е кибрит? — любопитства Джими.

— Искам да кажа, докато намеря кутийката с прахан — бързо уточни Принцесата. — Е, хайде, аз ще вървя първа.

Тя тръгна и когато децата стигнаха до въпросната врата, вече ги чакаше там със запалена свещ в ръка.

Обитателката на омагьосания замък даде свещта на Джералд.

— Дръж я здраво! — посъветва го тя и вдигна полека кепенците на високия прозорец, така че най-напред в стаята се промъкна тъничка жълта ивица, сетне се очерта искрящ правоъгълник, който направо ги заслепи. Помещението се изпълни с ярка слънчева светлина.

— При това положение свещта ми се струва излишна — обади се Джими.

— Вярно — съгласи се Принцесата и тозчас я духна.

После измъкна ключа от външната страна на вратата, премести го отвътре и го превъртя.

Помещението беше малко, но много високо. Таванът беше сводест, боядисан в тъмносиньо, с изрисувани по него златни звезди. Стените бяха целите в изящно резбована дървена ламперия. Иначе стаята бе съвършено празна, без никакви мебели.

— Това — обясни Принцесата, — е моята съкровищница.

Катлийн учтиво попита:

— Но къде са ти съкровищата?

— Нима не ги виждате? — възкликна Принцесата учудено.

— Ами не, аз поне не ги виждам — призна си Джими чистосърдечно, макар и малко рязко. — Хайде да не почваме отново да си играем на оная игра с хляба и сиренето, а? Втори път ще ми дойде малко множко.

Тогава Принцесата отговори замислено:

— Значи наистина не виждате моите изумителни съкровища. Ех, щом е така, май ще се наложи да прибегна до заклинанието. Затворете си очите, моля! Но първо трябва да ми се закълнете, че няма да ги отваряте, преди да съм ви казала, и ми дайте честната си дума, че

никога, на никого и по никакъв начин няма да разказвате какво сте видели тук.

Точно сега децата нямаха особено желание да дават честната си дума, но все пак го направиха, след което стиснаха здраво очи.

— Всичко дил даасее тук покааа жеевтоо зиимии гиискаамааззи испреедтях! — извика Принцесата с променен глас и много бързо.

В същия миг Джери, Джими и Катлийн чуха шумоленето на копринения ѝ шлейф из стаята. После се разнесе неприятно скриптене.

— Та тя ни залости вътре! — изкрещя уплашено Джими.

— На ти сега честна дума! — въздъхна Джералд.

— О, хайде, побързай! — изхленчи Катлийн.

— Вече можете да отворите очи! — неочаквано се разнесе гласът на Принцесата.

Трите деца побързаха да се възползват от позволенията.

Нямаше съмнение, че помещението, в което се намираха, не беше същото, макар че синият сводест таван, обсипан със звезди, си беше на мястото, както и част от потъмнялата ламперия.

Но там, където свършваше дървото... О, оттам се разпръскваше сияние, което озаряваше цялата стая. Преплитаха се лъчисти бели и сини, червени и зелени, златисти и сребристи отблясъци, които направо заслепяваха. Излезе, че по стените имаше безброй полици, а върху тях бяха наслагани златни чаши, сребърни блюда и подноси, както и неизброими възхитителни бокали, пълни със скъпоценни камъни, златни и сребърни украшения, диамантени диадеми, огърлици от рубини и цели нанизии от искрящи изумруди и бисери. Всички тези скъпоценности, подредени там, излъчваха невъобразимо великолепие на фона на благородното светлосиньо кадифе, върху което бяха поставени. Гледката напомняше донякъде кралските съкровища, които всяко дете може да види, стига милият му чичо да го заведе в Тауър. Само дето тук изглежда имаше много повече съкровища, отколкото вие, пък и който и да е друг, би могъл да види, били те събрани в Тауър, или където и да е другаде.

Трите деца останаха със затаен дъх и зяпнали уста, загубили ума и дума. Те се взираха в искрящото великолепие, разкрило се пред тях и просто не можеха да откъснат очи от него.

През това време Принцесата бе застанала малко по-встрани, протегнала повелително ръка напред, а по устните ѝ играеше усмивка,

в която се четеше нескривана гордост.

— Боже Господи! — шепнешком възкликна изуменият Джералд.

Никое от децата не смееше да повиши глас. Стояха там смаяни и очаровани, като изчакваха Принцесата да наруши мълчанието.

И тя не се забави много:

— Е, какво ще кажете, пак ли си играем на хляб и сирене? — попита ги тя, като дори не се опитваше да прикрие тържествуващите нотки в гласа си. — Какво мислите сега, бива ли ме да правя чудеса, или не?

— Разбира се, о, разбира се! Друг едва ли може да направи такова нещо! — възкликна Катлийн.

Джералд беше по-делови:

— А може ли... Позволявате ли да ги докоснем?

— Всичко, което притежавам, е и ваше! — отговори незабавно Принцесата, като щедро посочи към скъпоценностите със загорялата си ръка.

После бързо добави:

— Само, разбира се, не бива да взимате нищо!

— Ние да не сме крадци! — сопна се обидено Джими.

Колкото до другите двама, те вече бяха започнали да ровят, да разглеждат и да се възхищават на прекрасните украшения, които отрупваха полиците.

— Може и да не сте крадци — усмихна се Принцесата, — но във всеки случай, ти си едно крайно недоверчиво малко момче. Сигурно си мислиш, че не мога да разбера какво става в главата ти, но аз умея и това. И много добре зная какво си мислиш.

— Какво? — попита Джими.

— Е, това поне знаеш много добре! — постави го на мястото му Принцесата. — Знам, че не ти излиза от главата историята с хляба и сиренето и така и не можеш да проумееш как ги превърнах в говеждо е кисело зеле. Също така не преставаш да си мислиш за ужасното си тайно провинение. Но сега всички вие трябва да се облечете както подобава, та да изглеждате като истински принцове и принцеси.

— Разбира се, коронацията на нашия герой отне не повече от минутка — въодушевено извика Джералд, като грабна една златна корона — несъмнено царска, тъй като бе украсена с кръст отгоре.

Сетне я нахлузи на главата си, сложи си и якичка за неделно училище, появила се кой знае откъде, а също и широк зелен пояс с искрящи изумруди, който въпреки всички усилия така и не успя да закопчае около кръста си. Най-накрая момчето престана да се измъчва с него и реши да използва собствения си колан, като остроумно го приспособи към пояса. Когато най-сетне свърши, се озърна и видя, че останалите вече бяха готови, наслагали всевъзможни диадеми, огърлици и пръстени.

— Та вие изглеждате великолепно! — възкликна очарована Принцесата. — Ех, само да бяхте по-добре облечени! Ама наистина, хората напоследък се обличат направо невъзможно! Какви ужасни парцали носят!

Катлийн стоеше безмълвно. На ръката ѝ играеха отблясъците на диамантена гривна.

— Питам се — проговори момичето, — какво ли става с краля и кралицата.

— Какви крал и кралица? — попита Принцесата.

— Ами баща ти и майка ти, твоите опечалени родители — обясни ѝ Катлийн. — Би трябвало и те да са се пробудили от дълбокия сън. Не мислиш ли, че и те ще искат да те видят подир цели сто години?

— Ъ-ъ-ъ... Ами... Да... — запъна се Принцесата. — Само че аз вече прегърнах възражданите си родители — още когато отидох за хляба и сиренето. В този момент те са на масата и мисля, че все още не ме очакват. Я виж, виж — продължи без прекъсване Принцесата, като нахлузи на ръката на Катлийн разкошна рубинена гривна. — Погледни само колко е красива!

Няма съмнение, че Катлийн щеше да е повече от доволна, ако имаше възможност през целия ден да се гизди с различни накити и час по час да се любува на собствения си образ в огледалцето със сребърна рамка, което Принцесата измъкна от една полица.

Само че момчетата много скоро се отегчиха от тия развлечения.

— Виж какво — обади се Джералд след известно колебание, — ако си сигурна, че баща ти и майка ти няма да те потърсят скоро, по-добре да излезем навън и да си измислим някакво забавление. Тукашният лабиринт е идеален за игра на обсадени замъци, освен ако не смяташ да ни покажеш още някоя магия.

— Май забравяш — каза Принцесата, — че аз вече съм пораснала достатъчно и никак не ми се занимава с детски игри. Пък и да не мислиш, че е много лесно да правиш толкова вълшебства наведнъж. Нямаш представа колко е уморително, Джералд. Освен това, не знам дали ти е минавало през ум колко време ще ни трябва, за да сложим всичките тези неща по местата им.

Така си и беше. Дечурлигата бяха нахвърляли скъпоценностите където им падне. Наложих се Принцесата да им покаже, че всяка

огърлица, пръстен или гривна си имат свое собствено местенце, отбелязано с лека вдлъбнатинка върху покритите с кадифе полици.

Когато Катлийн сложи и последното искрящо украшение на мястото му, тя забеляза, че върху полицата близо до нея имаше и други накити. Децата не им бяха обърнали внимание, тъй като те бяха съвсем обикновени на вид и нямаха блясъка на скъпоценните камъни. Някои от тях бяха пръстени, други — брошки или синджирчета, а също и всевъзможни странни неща, които тя дори не знаеше как се казват. Те до едно бяха направени от най-обикновени метали и имаха най-причудливи форми.

— Ами тия боклуци какво търсят тук? — попита тя.

— Боклуци, как пък не! — отговори усмихната Принцесата. — Та те всичките до едно са вълшебни. Тази гривна например — стига само човек да я сложи на ръката си — и, ще не ще, казва само истината. А тази верижка — с нея ставаш по-силна от десетима яки мъже. Онези шпори пък правят така, че конят ти да изминава по цяла миля за минутка. Обуеш ли обувките, дето са ей там, самата ти ще можеш да изминаваш по седем левги на минута.

— Ами онази брошка там? Тя каква сила има? — любопитства Катлийн и протегна ръка.

Принцесата тутакси я хвана за китката.

— Тези неща не бива да се пипат! — предупреди тя. — Стига само някой друг освен мен да се докосне до тях, цялата им магическа сила ще изчезне веднъж завинаги. А брошката изпълнява всяко желание на притежателя си.

— Ами този пръстен? — посочи Джими.

— Той ли? Той прави хората невидими.

— А това какво е? — попита Джералд и посочи една твърде странна катарамата.

— О, тя премахва действието на всеки от другите вълшебни предмети.

— Истината ли говориш? — възкликна Джими. — Да не се шегуваш с нас?

— Да се шегувам? Как пък не! — повтори Принцесата презрително. — Показах ви достатъчно, та да имате едно на ум и да знаете, че не бива да си позволявате да говорите на една истинска принцеса по този начин.

— Питам се — заговори бързо Джералд — толкова възбудено, та чак думите се преплетоха в устата му, — не би ли могла да ни покажеш как стават тия работи? Пък и да ни изпълниш по едно желание?

Принцесата малко се забави с отговора. А през това време в главите на Джералд, Джими и Катлийн преминаваха какви ли не желания, които им се искаше да се сбъднат. Понякога желанията се появяваха едно след друго, но се случваше да изникнат и по няколко едновременно. Всички те бяха бляскави и примамливи, но напълно разумни, и при това такива, които никога няма да дойдат в главата на някой приказен герой, ако неочаквано се удаде възможност да му се изпълнят три желания.

— Не! — най-сетне проговори Принцесата и гласът ѝ звучеше доста рязко. — Нямам право да изпълнявам ваши желания. Тук се изпълняват само моите желания. Но ако много настоявате, ще ви позволя да видите как пръстенът ще ме направи невидима. Само че ще трябва да си държите очите затворени през това време.

Децата здраво стиснаха очи.

— Сега пребройте до петдесет — продължи Принцесата, — а после можете да отворите очи. След това отново трябва да ги затворите, пак да преброите до петдесет — и аз ще се появя пред вас.

Джералд почна да брои на глас. А през цялото време, докато броеше, децата чуваха как из стаята се разнася някакво скърцане и шумолене.

— Четирдесет и седем, четирдесет и осем, четирдесет и девет, петдесет! — с облекчение извика Джералд и трите деца разтвориха очи.

Видяха, че са съвсем сами в стаята. Всички скъпоценности бяха изчезнали, Принцесата — също.

— Измъкнала се е през вратата, разбира се! — промърмори Джими.

Само че вратата беше заключена.

— Това си е чиста магия! — възкликна Катлийн, направо останала без дъх.

— Е, ти пък, като че ли не знаеш, че има знаменити фокусници, които като нищо правят подобни неща! — каза Джими. — Освен това вече ми се пие чай.

— Чай ли ти се пие? — прозвуча гласът на Джералд, изпълнен с презрение.

След това продължи:

— Прекрасната Принцеса се появи веднага, след като нашият герой преброи до петдесет. Едно, две, три, четири, пет...

Джералд и Катлийн стискаха здраво очи. Джими обаче не постъпи точно така. Съвсем не искаше да изхитрува. Просто забрави, че трябва да си затвори очите, и когато Джералд беше стигнал до двайсет, по-малкият му брат видя как ламперията под прозореца бавно се разтваря.

— А, ето я! — мина му през ума. — Така си и знаех, че е някакъв номер! — И веднага стисна очи, както подобава на едно честно малко момче.

Когато Джералд каза: „Петдесет!“, трите чифта очи се разтвориха. Ламперията се бе прибрала на мястото си, но в стаята нямаше и следа от Принцесата.

— Този път май нещо не стана — рече Джералд.

— Може би ще е по-добре да преброиш до петдесет още веднъж — предложи Катлийн.

— Сигурен съм, че под прозореца има долап! — не се стърпя Джими. — Бас държа, че се е скрила вътре! Има тайна врата, няма как иначе.

— Ти гледаше! Това е измама! — прозвуча гласът на Принцесата едва ли не в ухото му и така го стресна, че момчето само дето не подскочи.

— Не съм гледал! Не е вярно!

— Какво, по дяволите, става? Какво е това? Какво има? — развикаха се трите деца едно през друго, съвсем объркани — нали чуваха гласа на Принцесата, но самата тя не се виждаше никаква.

— Мила Принцесо, появете се отново! — умолително рече Катлийн. — Да си затворим ли отново очите и да преброим до петдесет?

— Я не се правете на глупаци! — разнесе се гласът на Принцесата, този път наистина много ядосано.

— Не сме глупаци! — сопна се Джими, не по-малко ядосан. — Какво ти пречи да излезеш и да свършваме с тоя цирк? И без това само се криеш, омръзна ми вече!

— Не говори така — намеси се Катлийн, като се стараяше да заличи ефекта от думите му. — Много добре знаеш, че е невидима.

— И аз щях да съм невидим, ако се бях пъхнал в долапа — изплезе й се Джими.

— О, несъмнено! — чу се подигравателният глас на Принцесата. — Ти все се мислиш за много умен, нали? Какво пък, това си е твоя работа. Ако желаете, можем да си играем на това, че хем не ме виждате, хем съм тук.

— Добре де, не те виждаме — отговори Джералд. — Трябва ли само да се заяждаме? Ако се криеш, както твърди Джими, по-добре излез. Ако пък наистина си невидима, мисля, че ще е по-хубаво вече да приемеш нормалния си образ.

Сега обаче гласът на Принцесата прозвуча доста по-различно:

— Значи действително не ме виждате?

— Е, толкова ли е трудно да разбереш? — извика Джими.

Слънцето напичаше силно през прозореца. В осмоъгълната стая бе станало непоносимо горещо и вероятно затова всички бяха толкова нервни.

— Наистина ли не ме виждате?

Този път в гласа на невидимата Принцеса се долавяше сподавено ридание.

— Не, не те виждаме, не можем да те видим. Колко пъти трябва да ти го каже човек! — тросна се Джими. — На всичкото отгоре на мен ужасно ми се пие чай... И освен това...

Каквото и да искаше да каже Джими, то бе рязко прекъснато — все едно някой бе пречупил парче червен восък. А после в спокойния златист следобед се случи нещо наистина ужасно. Както си стоеше, Джими изведнъж се наклони назад, след това се приведе напред. Очите му се разтвориха широко. Същото стана и с устата му. Известно време момчето се люшкаташе напред-назад като механична играчка — бързо и отсечено. След това застана неподвижно.

— О, Господи! Та той получи припадък! О, Джими, миличкият ми Джими! — изплака Катлийн и без да губи време се хвърли към него. — Какво ти е, момченцето ми, какво ти е?

— Какъв ти припадък — изръмжа сърдито Джими. — Тя ме хвана и ме заблъска напред-назад.

— Точно така! — чу се гласът на Принцесата. — И ще направя същото още веднъж, ако това хлапе продължава да твърди, че не ме вижда.

— По-добре тогава да беше разтърсила мен! — извика Джералд, направо излязъл от кожата си. — Аз поне съм висок горе-долу колкото

теб.

Принцесата така и направи. Но не за дълго. Още щом Джералд почувства нечии ръце на раменете си, той се извъртя и успя да улови тези чужди ръце за китките. И остана така, като стискаше китките, които изобщо не виждаше. Усецането беше ужасяващо. Един невидим ритник го накара да залитне. Въпреки всичко, Джералд не изпусна китките ѝ.

— Кати! — извика момчето. — Бързо ела и я хвани за краката. Рита ме.

— Къде са те? — извика Катлийн, готова да помогне. — Никакви крака не виждам.

— Аз я държа за ръцете! — изкрещя Джералд. — Тя наистина е невидима. Най-добре я хвани за ръката, ето тук, където съм я хванал аз, и се спусни надолу. Така ще можеш да стигнеш до краката ѝ.

Катлийн така и направи.

Ще ми се да можехте да си представите колко неприятно, че и направо страшно, е посред бял ден да се бориш с ръце и крака, които не можеш да видиш по никакъв начин.

— Няма да ти позволя да ми държиш краката — рече невидимата Принцеса, като се бореше яростно.

— Защо се ядоса така? — Джералд беше твърде спокоен. — Нали сама каза, че ще станеш невидима — и ето, че стана.

— Не съм невидима!

— Разбира се, че си! Погледни в огледалото!

— Не съм!

— Добре де, погледни в огледалото! — повтори Джералд равнодушно.

— Да идем тогава при огледалото — рече тя.

Джералд я поведе към огледалото и по пътя осъзна колко странно е да държиш невидими ръце.

— Само се преструвате, че не ме виждате, нали? — отново се чу гласът на Принцесата, този път — по-угрижен от когато и да било. — Признайте си! Знам, че се пошегувахте с мене. Но стига толкова. Тази игра не ми харесва.

Джералд отговори без никакво колебание:

— Можем да се закълнем в каквото пожелаеш, че и в момента си невидима.

Възцари се продължително мълчание. След това Принцесата рече, вече не толкова приветливо:

— Добре, ще ви пусна да си вървите. Хайде, тръгвайте! Омръзна ми да си играя с вас.

Те тръгнаха към вратата, следвайки гласа ѝ и като минаха през коридорчето, се озоваха в голямата зала. Никой не отрони и думичка. И тримата се чувстваха като на тръни.

— Да се махаме оттук! — прошепна Джими, когато стигнаха до края на залата.

Отново се разнесе гласът на Принцесата:

— Минете отсам, ще ви бъде по-напряко. Ако искате да знаете, вие сте направо невъзможни. Не мога да си простя, че изобщо допуснах да си играете с мен. Мама винаги ми е казвала да не се заигравам с непознати деца.

Вратата се разтвори широко, при все че не видяха никой да я докосва.

— Хайде, вървете си, не чувате ли? — отново отекна гласът на Принцесата.

Зад вратата имаше малко преддверие, а между тесните високи прозорци бяха окачени също тъй дълги и тесни огледала.

— Довиждане! — каза Джералд. — Благодарим, че ни отдели от времето си. Прекарахме чудесно. Да тръгваме, приятели! — допълни той и протегна ръка за сбогуване.

Тогава една невидима ръка здраво хвана неговата и я застиска все по-силно и по-силно — като същинско менгеме.

— Добре де — изохка момчето. — Погледни се сама в огледалото — да видиш, че не те лъжем.

Като каза това, той отведе невидимата Принцеса до едно от големите огледала и я обърна към него, хващайки я за раменете.

— Ето! — възкликна момчето. — Сама можеш да се увериш. Хубаво се огледай!

Последва кратко мълчание, а сетне помещението се изпълни с отчаян плач.

— О-о-о-х! О, Божичко! Аз наистина съм невидима. Какво ще правя сега.

— Просто свали пръстена — посъветва я практично Катлийн.

Отново настъпи мълчание.

— Не мога! Не мога да сваля пръстена! — ридаше безутешно Принцесата. — Та това беше само игра. Бях се скрила в тайния долап. Какво да правя сега?

— Игра ли? — попита Джералд. — Та ти ни показа, че правиш всякакви чудеса. Ами невидимите скъпоценности, които видяхме с очите си, а после изчезнаха?

— Та това става много просто: само като натиснеш една скрита пружина — и ламперията се отмества. О, Господи, какво да правя?

Катлийн тръгна по посока на гласа и пипнешком прегърна облеченото в розова коприна невидимо кръстче на Принцесата. Невидимите ръце се обвиха около врата ѝ, една гореща невидима буза се допря до нейната и парещи невидими сълзи намокриха двете лица.

— Не плачи, мила! — увещаваше я Катлийн. — По-добре да отида да извикам краля и кралицата.

— Кого?

— Твоите височайши родители.

— О, не ми се подигравай! — изхълца клетата Принцеса. — И това беше игра, също като...

— Като оная с хляба и сиренето! — извика тържествуващ Джими. — Така си и знаех.

— Ами тази разкошна рокля, а също и дето те намерихме заспала в лабиринта и...

— Бях се преоблякла, само така, на шега, понеже всички отидоха на панаира и останах самичка. После сложих и червения конец, та всичко да изглежда по-истинско. Най-напред си играех на прекрасната Розамунда, а после чух гласовете ви в лабиринта и си помислих, че наистина може да стане много забавно. А пък сега съм невидима и сигурно никога вече няма да стана такава, каквато си бях. Никога, никога! Много добре зная, че няма, но и така ми се пада, задето ви излъгах! Само че и през ум не ми минаваше, че ще повярвате на всичко това! Или поне не напълно — добави тя припряно, като полагаше всички усилия да каже истината.

— Но щом не си принцеса, тогава каква си? — попита Катлийн, все още прегръщайки невидимата.

— Ами аз... Аз... Леля ми живее тук — изхлипа невидимата Принцеса. — На всичкото отгоре тя ще се върне всеки момент. О, Господи, какво да правя?

— Може пък тя да знае някое заклинание...

— Глупости! — сопна се гласът. — Тя пет пари не дава за разни магии и заклинания. Но не смея да си помисля какво ще стане, ако ме намери така. А като ви види и вас, направо ще излезе от кожата си.

Сякаш прекрасният омагьосан замък, в който децата бяха попаднали, се сгромоляса пред очите им. Единственото, което се бе запазило от него, бе това, че Принцесата, която всъщност не беше принцеса, си оставаше невидима. Но и това, трябва да признаете, беше напълно достатъчно.

— Само казах, че ще стана невидима! — продължаваше да хленчи гласът. — А пък то взе, че се сбъдна. По-добре никога да не си бях играла на нищо.

— Не бива да говориш така! — рече мило Джералд. — Хайде да идем в градината, при езерото. Там е прохладно и приятно и можем да свикаме нашия Съвет на спокойствие. Така ще е най-добре, не мислите ли?

Внезапно Катлийн извика:

— Ами катарамата? Забравихте ли я? Нали тя разваляше всички магии?

— И това не е вярно — измърмори гласът. — Само така казах.

— Ти „само така каза“ и за пръстена — намеси се Джералд. — Какво ни пречи да опитаме?

— Ще опитам, но сама. Вие недейте — да не ви се случи нещо. Идете при храма на Флора^[1], ей там, долу, при езерото и ме чакайте. Ще се върна в съкровищницата самичка. Леля може да ви види.

— Ама не може да види теб! — обади се заядливо Джими.

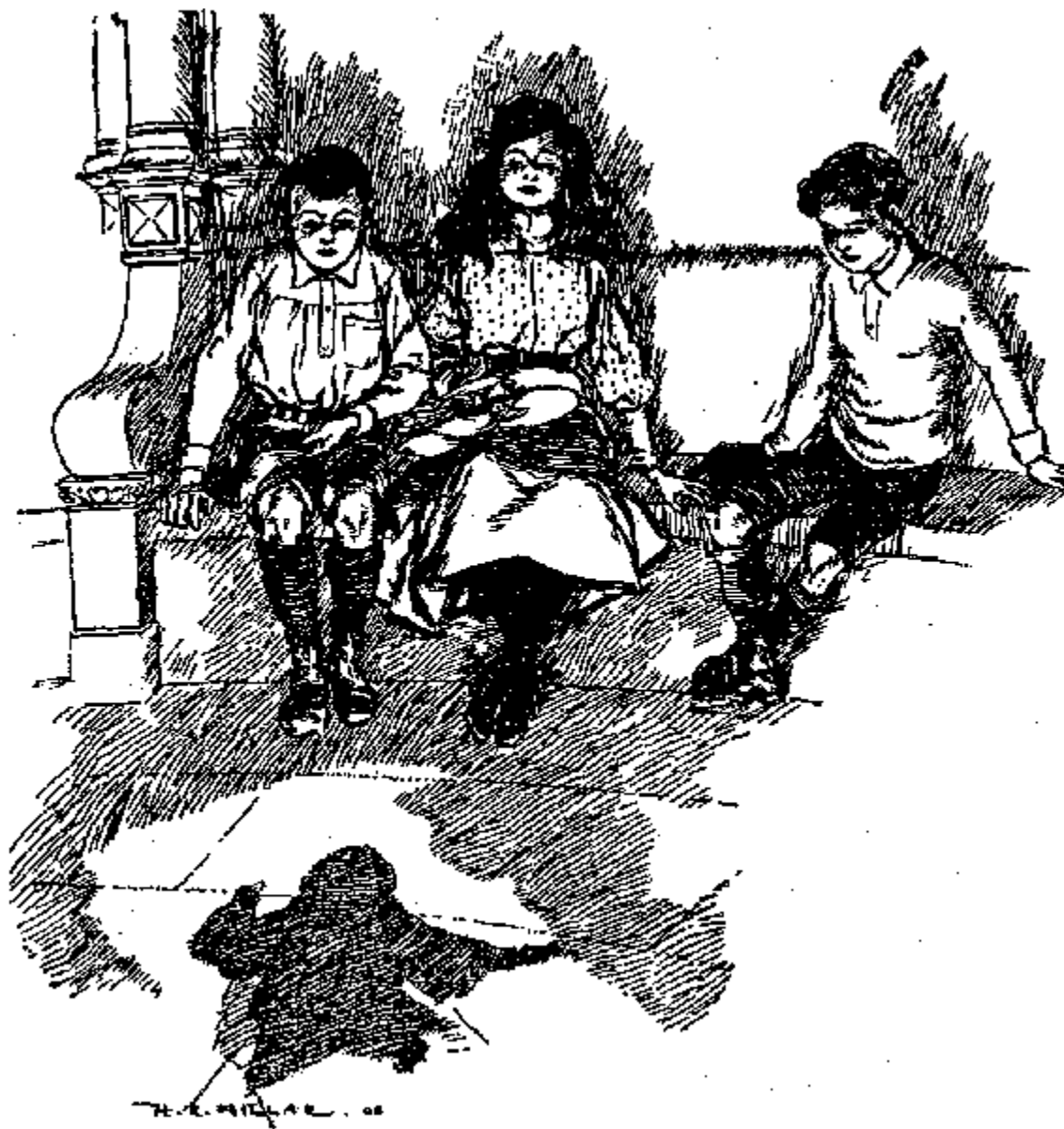
— Стига си й го натяквал! — скара му се Джералд. — Къде е този храм на флора?

— Ето, отгук — чу се гласът. — Слезте по стълбището и тръгнете по пътеката, която лъкатуши между храстите. Няма начин да го сбъркате. Храмът е от бял мрамор и вътре има статуя на богинята.

Трите деца се спуснаха до беломраморния храм на Флора, който се намираше до неголямо възвишение. Влязоха вътре и приседнаха в сенчестата постройка. Тя цялата бе обкръжена с арки. Статуята се открояваше на фона на хълма. Бе прохладно и спокойно.

След не повече от пет минути по чакъла на алеята отекнаха забързани стъпки. После децата видяха как на мраморния под се

появиха ясните очертания на една тъмна сянка.

— Сянката ти, във всеки случай, не е невидима — обади се Джими.

— Какво ме грее сянката ми! — отговори гласът на Принцесата.
— Забравили сме ключа от вътрешната страна на вратата, а тя, на всичкото отгоре, се е затръшнала от течението!

Настъпи съчувствено мълчание.

След това Джералд заговори с възможно най-деловия си глас:

— Седнете, Принцесо! Налага се да обсъдим най-подробно всичко.

— Не бих се учудил — прекъсна го Джими, — ако изведнъж се събудим и разберем, че всичко е било само сън.

— Де да имахме тоя късмет! — обади се гласът.

— И така — започна Джералд, — най-напред трябва да научим как се казваш и коя си всъщност, щом твърдиш, че не си принцеса?

— Аз... аз съм... — гласецът се давеше в ридания. — Аз съм племенницата на... на икономката... на замъка... Казвам се... Мейбъл Прауз.

— Така си и знаех! — рече Джими, без в гласа му да прозвучи и сянка от съмнение.

Другите останаха безмълвни. Това беше миг на върховно вълнение и всеобщо объркване, та децата искаха да му се насладят изцяло.

— Е, все пак — рече Джералд, — поне си тукашна.

— Вярно — чу се гласът. Сега той долиташе от пода, сякаш неговият притежател се беше тръшнал върху мраморните плочи, обзет от най-дълбоко отчаяние. — Да, точно така, тукашна съм, но какво значение има откъде си, когато си невидим?

[1] Флора — сабинско и староримско земеделско божество, богиня на цъфтежа на класовете, цветята и пролетта. Постепенно добила значение и на богиня-майка, закриляла родилките и улеснявала раждането. Б.ред. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

На онези от моите читатели, на които вече им се е случвало да имат вземане-даване с някой невидим, едва ли има нужда да им се обяснява колко неприятна с цялата тази работа. Дори да сте напълно убедени, че вашият познайник е съвършено невидим, уверявам ви, че от време на време ще се улавяте да си повтаряте: „Това трябва да е сън!“ или пък: „Знам, че ей сега ще се събудя!“

Така беше и с Джералд, Катлийн и Джими. Те седяха в мраморния храм на Флора и гледаха през арките към окъпания от слънцето парк, заслушани в думите на омагьосаната Принцеса, която всъщност не беше никаква принцеса, ами просто Мейбъл Прауз, племенницата на икономката на замъка, макар че това едва ли имаше значение, защото, както отбеляза Джими: „Нали е омагьосана — и това ни е достатъчно.“

— Няма смисъл да говорим повече и да повтаряме едно и също — казваше тя за кой ли път вече. Гласът ѝ долиташе някъде измежду две колони. — Никога не съм вярвала, че може да стане такова нещо, а пък ето на, случи се и още как!

— Хубаво — отговаряше ѝ любезно Джералд. — Какво можем да направим за теб? И можем ли изобщо да направим нещо? Защото, честно да ти кажа, ако не можем, струва ми се, че ще е по-разумно да си тръгваме.

— Точно така — не закъсня да се обади Джими. — Искам най-сетне да си изпия чая.

— Чай! — извика презрително невидимата Мейбъл. — Искаш да кажеш, че ще отидете да се наливате с чай, а мен ще ме изоставите тук, след като ме забъркахте в цялата тази каша!

— Ама пък до ден днешен не бях виждал толкова лъжлива принцеса! — поде Джералд.

Катлийн го прекъсна сърдито:

— Я не я дразни повече! Опитай се само да се поставиш на нейно място! Трябва да е истински кошмар изведнъж да станеш

невидим!

Мейбъл също се намеси, макар и невидима:

— Не мисля, че леля ми много ще се зарадва, ако разбере какво е станало. И без това тя не ме пусна да ида на панаира, понеже бях забравила да прибера на мястото им някакви стари, смешни обувки, които била носила преди триста години кралица Елизабет. А пък аз ги бях извадила от витрината само да ги пробвам.

— И станаха ли ти? — попита Катлийн с интерес.

— А, не... Малки ми бяха — отговори Мейбъл. — И не ми се вярва, че някога са могли да станат на чийто и да било крак.

— Искам да си изпия чая! — повтори Джими, може би за стотен път.

— Май наистина трябва да си вървим — каза Джералд. — Щом няма с какво да бъдем полезни, най-добре ще е да тръгваме.

— Трябва някак да обясниш на леля си какво се е случило — мило я посъветва Катлийн.

— Не, не, не! В никакъв случай! — изплака сърцераздирателно невидимата Мейбъл. — Само това не! Вземете ме с вас! Ще ѝ напиша бележка, че съм заминала да кръстосвам моретата.

— Момичетата не кръстосват моретата.

— Да, но биха могли — каза каменният под между двете колони, — като пътнички без билет, в случай, че на кораба няма нужда от каютен прислужник — каютна прислужница, исках да кажа.

— Не бива да постъпваш така! — твърдо рече Катлийн.

— А какво да правя тогава?

— Вярно — каза Джералд. — Нямам представа какво може да прави едно момиче в случай като този. Май ще е най-добре да дойде с нас у дома и да пие...

— Чай! — извика Джими и скочи на крака.

— И да обмислим добре положението.

— След чая — настояваше Джими.

— Но нали леля ѝ ще установи, че я няма!

— Същото ще установи и ако остана тук.

— О, стига сте говорили, хайде да тръгваме! — повтаряше Джими.

— Но лелята може да си помисли, че ѝ се е случило нещо.

— Ами че то наистина ѝ се случи нещо.

— Да, ама леля ще повика полиция. И ще ме търсят къде ли не.

— Но никога няма да те намерят — каза Джералд. — В тези дрехи никой няма да те познае.

— Сигурна съм — подхвана Мейбъл, — че леля би предпочела никога вече да не ме види, отколкото да ме „види“ така. Няма да го преживее; това ще я довърши, тя и без това получава разни спазми. Най-добре ще бъде да ѝ напиша писмо и да го пусна в пощенската кутия до портала на замъка на излизане. Някой да има молив и хартия?

Джералд винаги носеше със себе си едно забележително тефтерче с особени, лъскави страници. По тях не можеше да се пише с обикновен молив с графит, а само с една специална пръчица от слонова кост с оловен писец. С такава пръчица обаче не би могло да се пише на друга хартия. И това може да се окаже доста досадно — особено, ако на всичкото отгоре бързаш. Както и да е, гледката беше невероятна — пръчицата от слонова кост сама се изправи и почна да се движи по листа — под наклон, както би се движил молив в нечия ръка.

— Може ли да надзърна? — попита Катлийн.

Не последва никакъв отговор. Пръчицата продължаваше да препуска по хартията.

— Все пак, не бихме ли могли да надзърнем? Само мъничко! — отново попита Катлийн.

— Разбира се, че може! — обади се един глас тъкмо над бележника. — Нали ви кимнах. Ох, ама аз съвсем забравих, че съм невидима!

Моливът изпълваше откъснатата от бележника на Джералд страница с кръгли и четливи букви. Ето какво бе написано там:

„Мила лельо,

Боя се, че известно време няма да ме виждаш. Мен ме осинови една благородна дама с автомобил и незабавно се отправяме към крайбрежието, а оттам ще продължим с кораб. Не се опитвай да ме търсиш. Сбогом! И от сърце ти желая много щастие. Надявам се, че на панаира ти е харесало.

Мейбъл“

— Ама това са опашати лъжи, коя от коя по-големи! — взмути се Джими.

— Не са лъжи, а само — измислици — отговори Мейбъл. — Нали ако ѝ пиша, че съм станала невидима и затова ме няма, тя сто на сто няма да ми повярва.

— Хайде, стига! — рече помирително Джими. — Можем да се препираме колкото си щем и докато вървим.

Джералд сгъна бележката така, както го бе научила една англичанка в Индия преди няколко години. После Мейбъл ги изведе от парка по друг, съвсем кратък път. Впрочем разстоянието до къщи не се оказа толкова голямо, колкото си мислеха.

Докато бяха стояли в храма на флора, небето се бе покрило с облаци и когато стигнаха у дома — наистина, вече безнадеждно закъснели за чая — отгоре паднаха първите капки дъжд.

Мадмоазел ги видя през прозореца и сама им отвори вратата.

— Но се прибира вие в закъснялост, в голяма закъснялост! Нещо лошо случило се, да или пък не? Всичко добре било?

— Много молим да ни извините — разсипа се от любезности Джералд. — Да се доберем до къщи ни отне много повече време, отколкото предполагаме. Надявам се, че не сте се тревожили излишно. През целия път на връщане съм ви мислил.

— Тогава да върви — подкани ги французойката усмихната. — Ще трябва слее в едно чай и вечеря.

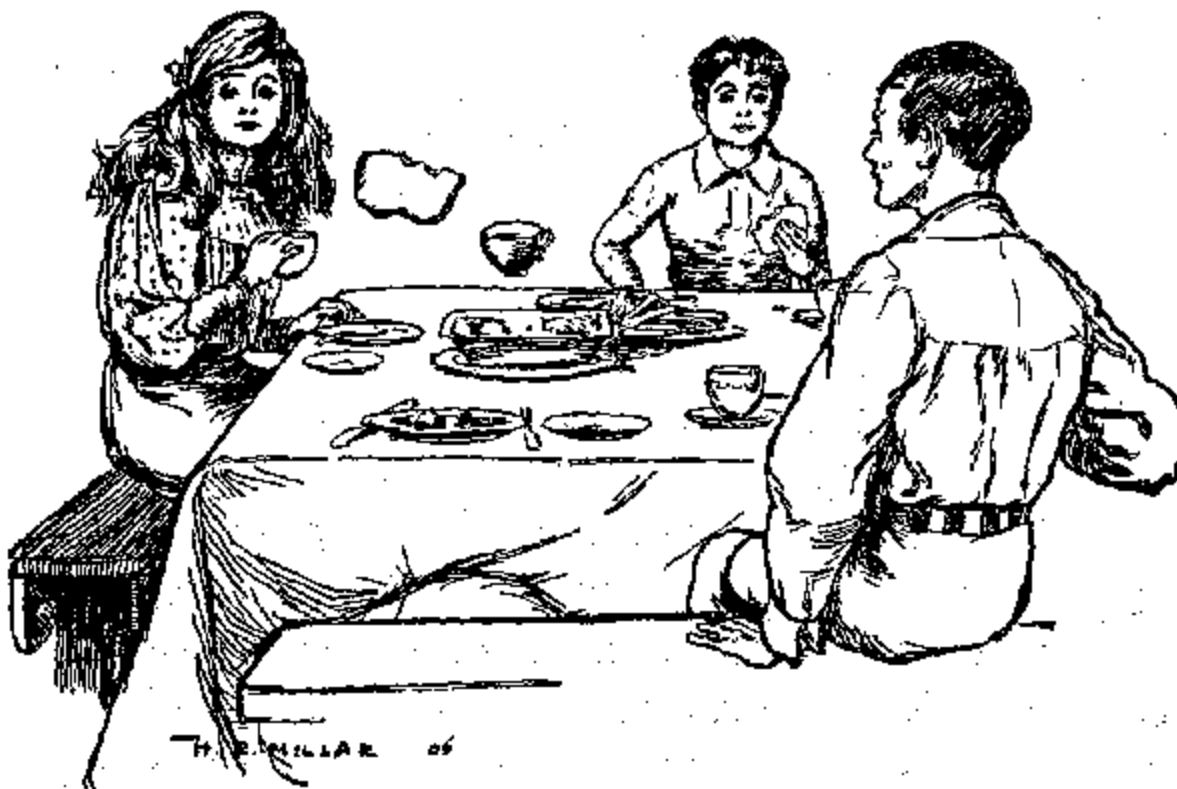
Така и направиха.

— Как ти хрумна да ѝ кажеш, че през цялото време си я мислил? — пошушна един глас право в ухото на Джералд, когато Мадмоазел най-сетне ги остави сами с хляба, маслото, млякото и печените ябълки. — Това, ако нямаш нищо против, е далеч по-голяма лъжа от моята история, че ме била осиновила някаква госпожа с автомобил.

— Не е вярно! — отговори Джералд, с уета, пълна с хляб и масло. — През цялото време се чудех как ли ще е ядосана. Така че изобщо не съм я излъгал.

На масата бяха поставени само три чинии, но Джими кавалерски предложи на Мейбъл тя да използва неговата, а той и Катлийн ядоха от една. Беше направо ужасяващо да гледаш как хлябът и маслото се носят из въздуха и постепенно, хапка по хапка, изчезват без никаква външна намеса. Същото беше и с лъжицата, която се вдигаше нагоре,

пълна с печени ябълки, и се спускаше обратно празна, дори, докато бе в устата на Мейбъл, част от нея за миг изчезваше. А пък от време на време на човек му се струваше, че парче от чашата се е отчупило, а тя самата е подскочила нагоре и по някакво чудо стои във въздуха.

Всички бяха много гладни, така че се наложи да им донесат допълнително хляб и масло. Когато трябваше да напълни чиниите за трети път, готвачката вече изпадна в недоумение.

— Аз нали ви казвах — не пропусна да им напомни Джими, — че трябваше да си изпия чая.

— А пък аз сега ти казвам — отговори по-големият му брат, — че никак няма да е лесно да дадем на Мейбъл нещо за закуска. Нали тогава и Мадмоазел ще бъде в трапезарията. Та тя направо ще припадне, ако види как върхът на вилицата изчезва заедно с набоденото на нея парче бекон, а после се появява отново цяла-целеничка, само че — без бекона.

— Ще трябва да накупим разни неща за ядене, та да има с какво да се храни бедната ни невидима пленница — заключи Катлийн.

— Парите, с които разполагаме, няма да ни стигнат за дълго — мрачно подчерта Джими. — Ти имаш ли някакви пари? — каза той, обръщайки се към чашата мляко, която висеше във въздуха.

— И аз нямам кой знае колко — долетя отговорът някъде от около чашата. — За сметка на това имам цял куп идеи как да ги спечелим.

— Утре сутринта ще поговорим за това — прекрати неприятния разговор Катлийн. — Сега трябва да пожелаем лека нощ на Мадмоазел и да си лягаме. Мейбъл, ти ще спиш в моето легло. Ще ти дам да облечеш някоя моя нощница за тази вечер.

— Утре ще си донеса моята — каза весело Мейбъл.

— Смяташ да отидеш до замъка и да си вземеш нещата, така ли?

— А защо не? Кой ще ме види? Почвам да си мисля, че съвсем не е толкова лошо да си невидим. В известен смисъл това има и своите добри страни.

„Ама това наистина е голяма щуротия!“ — мислеше си Катлийн, докато гледаше как дрехите на Принцесата една след друга изскачаха сякаш от нищото. Най-напред лекият воал увисна във въздуха, След това върху скрина изневиделица се появи обсипаната със скъпоценни камъни коронка. После — един след друг — и ръкавите на разкошната розова рокля, а след тях падна на пода и самата тя — блестяща купчинка, върху която бяха стъпили невидимите нозе на Мейбъл. Всичките части на облеклото ѝ приемаха нормалния си вид веднага щом Мейбъл ги свалеше от себе си. Колкото до нощницата, просната на леглото, тя сякаш подскочи във въздуха и мигновено изчезна.

— Да си лягаме! — предложи Катлийн, чиито нерви бяха изопнати до крайност.

Леглото проскърца и на възглавницата се появи вдлъбнатина. Катлийн угаси лампата и също се пъкна в леглото. Всичките тия магии и вълшебства взеха да ѝ идват množко, действията ѝ доста потискащо и тя като че ли беше дори малко изплашена, но откри, че на тъмно всъщност не е толкова страшно. Ръката на Мейбъл обгърна шията ѝ още като се пъкна в леглото и двете малки момичета се целунаха за „лека нощ“ в милостивата тъмнина, която заличаваше разликата между видимото и невидимото.

— Лека нощ! — промълви Мейбъл. — Само да знаеш колко си мила, Кати. Беше толкова добра с мен! Никога няма да го забравя. Не

искаха да го казвам пред момчетата. Нали ги знаеш какви са, ще те вземат за смотанячка, ако покажеш открито признателност. Но аз наистина съм ти благодарна. Лека нощ, мила!

Катлийн лежа будна още известно време. Тъкмо беше почнала да се унася, когато ѝ мина през ума, че прислужницата, която ги будеше сутрин, непременно ще види възхитителните одеяния на Принцесата.

— Трябва да стана и да ги прибера някъде. Ама че досадна работа! — каза си тя.

И докато лежеше и си мислеше колко досадна работа е това, лека-полека заспа дълбоко. А когато се пробуди, вече бе ярка, слънчева утрин. Илайза стоеше пред стола, на който бяха дрехите на Мейбъл, и се пулеше срещу розовата рокля на Принцесата, метната най-отгоре.

— Божичко! — тъкмо казваше прислужницата.

— Не я докосвайте, моля! — Катлийн скочи от леглото тъкмо в мига, когато Илайза протягаше ръка към стола.

— Че откъде, за Бога, сте го взели това?

— Ще ни трябва за представлението, което готвим — вкопчи се Катлийн отчаяно в първото, което ѝ дойде на ум. — Взела съм я назаем за него.

— Можехте да ми я покажете, госпожице — не отстъпваше Илайза.

— Моля, не докосвайте роклята! — повтори Катлийн, като застана пред стола по нощница. — Ще ме видите облечена в нея на представлението! Но дотогава няма да казвате на никого, обещаваме ли?

— Няма, ако бъдете добро момиче — отговори Илайза. — Обаче нали ще ми позволите да ви видя, когато я облечете. Ама къде...

В този миг се чу звънецът и Илайза побърза да отвори, понеже това бе пощенският раздавач, а прислужницата особено държеше тъкмо тя да му отваря.

— А сега на всичкото отгоре ще трябва да изнасяме и представление — оплака се Катлийн, докато нахлузваше единия си чорап. — Няма що, само това ни липсваше! Май всичко почна да става от сложно по-сложно.

— Е, какво му е сложното на едно представление? — отговори Мейбъл, а в това време един чорап се разлюля във въздуха и тутакси изчезна. — На мен ще ми е приятно.

Катлийн се засмя добродушно:

— Ти май забрави, че невидимите актриси не могат да играят в никоя пиеса, освен ако...

— Само да знаеш — разнесе се възглас изпод фустата, полюшваща се из въздуха, — само да знаеш какво ми хрумна.

— Ще ни го разкажеш след закуска — охлади ентузиазма ѝ Катлийн. В това време водата в легена се плискаше наоколо, а към пода се стичаха капки, които сякаш изникваха незнайно откъде. — И знаеш ли какво ще ти кажа? Ще ми се по-добре да не беше писала на леля си всичките ония измишльотини. Едва ли е нужно да се лъже за щяло и нещяло.

— Каква полза да говориш истината, ако никой няма да ти повярва?

— Не знам точно защо — рече Катлийн, — но съм съвсем сигурна, че човек трябва да казва истината.

— Казвай я тогава, щом така ти харесва! — сега гласът долиташе измежду тънките на хавлиената кърпа, която самотно висеше във въздуха.

— Добре, това ще бъде първото нещо, за което ще поговорим след като закусим, по-точно — след като ти закусиш. Налага се да ни изчакаш тук, докато успеем да задигнем нещо за ядене и намерим начин да ти го донесем. Само се пази да не те усети Илайза като дойде да оправя леглата.

На невидимата Мейбъл оправянето на леглата ѝ се стори изключително забавна игра. Тя внесе допълнително разнообразие, като подръпваше нагоре-надолу краищата на омотаните чаршафи и одеяла, докато Илайза гледаше на другата страна.

— Да му се не видят и парцалите — сумтеше прислужницата, — все едно че в тях се е вселила нечиста сила.

Тя се озърташе за прекрасните одежди на Принцесата, които бе видяла по-рано сутринта. Катлийн обаче ги беше прибрала на съвсем сигурно място — под дюшека, тъй като много добре знаеше, че Илайза изобщо не си прави труда да го изтупва.

Като не намери нищо, прислужницата набързо смете отгоре-отгоре фъндъците прах, които Господ знае откъде се вземат и в най-добре поддържаните къщи. В това време Мейбъл, вече съвсем

изгладняла и загубила търпение, просто не можа да се сдържи и прошепна право в ухото на Илайза:

— Никога не забравяй да пометеш и под пътеките.

Прислужницата направо подскочи и цялата пребледня.

— Трябва съвсем да съм си загубила ума — промърмори тя, — нали и майка ми все това ми повтаряше. Дано само не се смахна като леля Емили. Чудна работа, какво ли не му минава през главата на човек, а?

Все пак тя повдигна килимчето, помете криво-ляво под него, както и под решетката на камината. Илайза изглеждаше толкова отнесена и бледа, че когато Катлийн се вмъкна в стаята с голямата порязаница хляб, която Джералд бе успял да задигне през прозорчето на кухненския килер, смаяно възкликна:

— Още не е почистено. Казвам ви, Илайза, наистина ми се виждате болна. Какво ви е?

— Ами аз тъкмо си мислех да взема да направя едно основно чистене на тази стая — каза Илайза, все още съвсем бледа.

— Да не те е изплашило нещо? — запита Катлийн. Тя си знаеше за какво се притеснява.

— А, няма нищо, само развинтената ми фантазия, госпожице — отговори Илайза. — От малка още много ми работи въображението — все виждах високи порти, целите обсипани с бисери, а по тях — накацали ангелчета — голи-голенички, ама съвсем нищичко нямаха по себе си. Толкова евтино облекло — викам си — особено като сравниш колко дрешки трябва за едно дете...

Когато най-накрая се отърваха от нея, Мейбъл изяде хляба и пийна вода от чашката за миене на зъби.

— Опасявам се, че донякъде ще има вкус на черешова паста за зъби — извинително смотолеве Катлийн.

— Няма значение — чу се някъде от наклонената чашка. — Така е по-интересно. Струва ми се, вкусът напомня на червеното вино от баладите.

— Ще се наложи и днес да се измъкнем за през целия ден — рече Катлийн, когато и последната троха хляб се стопи във въздуха. — Джералд, също като мен, никак не обича да лъже. Ето защо ще трябва да обясним на леля ти къде си и какво се е случило с теб.

— Няма да ви повярва.

— Мисля, че е все едно. Въпросът е да кажем истината — обясни Катлийн протичко.

— Струва ми се, че ще има да берете ядове за тази си честност, поне доколкото познавам леля си — каза Мейбъл замислено. — Но като сте решили — давайте. Само внимавайте, когато излизате, да не ме забравите заключена вътре. Преди малко почти го направихте.

Четири сенки на трите деца се открояваха застрашително издайнически по обляната в слънце главна улица. Месарското чираче упорито се пулеше към четвъртата сянка, а червеникаво-кафявото му помиарче се опита да подуши нозете на притежателката ѝ, която никаква не се виждаше, но само изскимтя объркано и безславно се оттегли.

— По-добре върви точно зад мен — посъветва я Катлийн. — Така двете ни сенки ще се сливат в една.

Само че сянката на Мейбъл, незнайно защо, сега падаше върху гърба на Катлийн и това създаде куп недоразумения. Един коняр от Дейвнънд Армс дори погледна към небето да види каква ли ще е тази птица, дето хвърля толкова голяма сянка.

А пък една жена, която караше каручка, натоварена с пилета и патета, се провикна:

— Бог да ви поживи, госпожичке, ама целият ви гръб е оплескан с нещо черно! Кой ви знае къде сте се сплескали!

Всички бяха много доволни, когато най-сетне успяха да се измъкнат от града.

Оказа се, че разговорът с лелята на Мейбъл протече така, както никой, та дори и Мейбъл, не беше очаквал. Откриха въпросната леля, потънала в четенето на някакво розово романче под прозореца на стаята си, целият обрасъл с повет и пълзящи растения. Той гледаше към малко, спретнато дворче, в което Мейбъл заведе децата.

— Извинете — рече Джералд, след като вежливо се изкашля, — но, доколкото зная, вие сте загубили племенницата си?

— Не съм я изгубила, момчето ми — отвърна лелята — беше висока и суха жена с посивял британ и много любезен глас.

— Ние бихме могли да ви кажем нещо за нея — продължи Джералд.

— О! — отговори лелята, а в гласа ѝ прозвучаха предупредителни нотки. — Не желая да чувам никакви оплаквания, моля! Племенницата ми изчезна и съм сигурна, че едва ли някой се тревожи повече от мен за лудориите ѝ. Ако ви е погодила някой номер, това се дължи само на вроденото ѝ лекомислие. Хайде, деца, вървете си. Заета съм.

— Получихте ли бележката ѝ? — осведоми се Катлийн.

Този път лелята като че ли прояви по-голям интерес и макар че продължаваше да държи пръста си на страницата, до която беше стигнала, все пак благоволи да погледне децата.

— О! — възкликна тя. — Значи вие сте присъствали на заминаването и. Щастлива ли изглеждаше, когато тръгна?

— О, да, напълно! — отговори Джералд без никакви угризения, тъй като казваше истината.

— В такъв случай мога само да се радвам, че ще се грижат добре за нея! — облекчено въздъхна лелята. — Смя да кажа, че изглеждате изненадани. Но такива романтични истории се случват често в нашето семейство. Лорд Йълдинг избра тъкмо мен за икономка измежду единадесет други кандидатки. За мен няма никакво съмнение, че това дете е било сменено още при раждането си и сега нейните богати роднини най-сетне са попаднали на следите ѝ след дълги години на търсене.

— Но не смятате ли все пак да предприемете нещо — поне да уведомите полицията, или...

— Млъкни! — изсъска Мейбъл.

— Няма да млъкна! — заинати се Джими. — Вашата Мейбъл изведнъж стана невидима. Ето какво се случи с нея. Тя и сега е тук, между нас.

— Ненавиждам лъжите — произнесе строго лелята, — във всичките им форми. Ще бъдете ли така любезни да отведете това момченце оттук? Не се безпокоя ни най-малко за Мейбъл.

— Е, да! — извика Джералд. — Вие сте само леля и нищо повече! Но какво ще кажат майка ѝ и баща ѝ?

— Бащата и майката на Мейбъл не са между живите — отговори спокойно лелята, а в ухото на Джералд прозвуча сподавено ридание.

— Добре! — рече момчето. — Тогава да си тръгваме. Но после да не кажете, че не сме ви предупредили как стоят нещата!

— Че вие нищо не ми казахте! — обобщи лелята. — Само дето това хлапе ми наприказва куп глупави лъжи.

— Напълно ви разбираме — отговори благовъзпитано Джералд. — Нали няма да имате нищо против, ако на връщане минем през имението? Наистина ще внимаваме много и няма да се докосваме до нищо.

— Посетители не се допускат! — отсече лелята и с неприкрито нетърпение сведе поглед към четивото си.

— Боже мой, та вие не бива да ни считате за посетители! — продължи Джералд още по-благовъзпитано. — Ние сме приятели на Мейбъл. Баща ни е полковник от ...андия и ни възпитава много строго.

— Разбирам! — рече лелята.

— А пък лейди Сандлинг ни се пада леля. Затова мисля, че можете да бъдете спокойна, че няма да повредим нищо.

— О, сигурна съм, че не бихте навредили дори и на някоя муха тук — рече разсеяно лелята. — На добър час. Бъдете добри деца.

При тези думи трите хлапета и невидимата Мейбъл побързаха да си оберат крушите.

— Просто не знам — измърмори Джералд, след като излязоха от двора, — възможно ли е леля ти да е толкова загубена! Тя или пет пари не дава какво е станало с теб, или наистина е повярвала във всичките ония глупости за дамата с автомобила!

— А, бях повече от сигурна, че ще повярва, още когато ѝ написах бележката! — скромно каза Мейбъл. — Тя не че е луда, ами постоянно чете какви ли не романчета. Лично аз предпочитам книгите от голямата библиотека. Това е едно наистина прекрасно място, просмукано от някакъв особен мирис, който напомня на ботуши. А старите книги, подвързани с кожа, са покрити с прах. Някой ден ще ви заведе там. Сега вече съвестта ви по отношение на леля трябва да е чиста, така че е време да ви разкрия най-сериозния си план. Хайде да се върнем в храма на флора. Добре стана, че получихте разрешение да минете през имението, защото едва ли щеше да ви е много приятно да се криете из храсталаците, ако някой от градинарите изскочи ненадейно.

— Вярно — кимна Джералд скромно. — И аз си помислих същото.

Денят беше ясен и ведър, какъвто впрочем беше и вчерашният. От храма, издигнат от бял мрамор, се разкриваше пейзаж, който повече от всякога приличаше на италиански — все едно бе взет от цветна картичка или пък беше олеографско копие на някоя Търнърова картина.

Когато трите деца се разположиха удобно на стълбите, разнесе се гласът на четвъртото. То тъжно си призна:

— Ни най-малко не искам да се показвам неблагодарна, но просто умирам от глад. Пък и вие едва ли ще можете непрекъснато да измъквате разни неща за ядене през прозорчето на килера. Освен това разбирам, че нито сте свикнали, нито ви е приятно да правите такива работи. Вие не обичате да лъжете, да хитрувате или да задигате това-онова. Ако мислите, че ще е по-добре, ще се върна и ще остана да живея в замъка. Бездруго се говори, че е обитаван от призраци. Предполагам, че и аз бих могла да го обитавам както останалите — нали сега съм нещо като призрак. Ако предпочитате, наистина ще направя така.

— Не, не! — възкликна мило Катлийн. — На всяка цена трябва да останеш с нас!

— А как ще се справяте с храната? Повярвайте, съвсем не искам да съм неблагодарна, но все пак закуската си е закуска, а сухият хляб си е само сух хляб и нищо друго!

— Ех, ако имаше начин да свалиш този пръстен от ръката си, можеше спокойно да се прибереш у дома.

— Така е! — съгласи се гласът на Мейбъл. — Само че, както виждате, не мога. Снощи в леглото опитах пак, а тази сутрин — още веднъж. Отново ви казвам, то си е досущ като кражба — непрекъснато да задигаш разни неща от килера, било то само сух хляб.

— Точно така си е — рече Джералд с нескривана гордост, защото всъщност смелата инициатива беше негова.

— Е, тогава какво да направим, за да припечелим някакви пари, та да не се налага да крадете?

Джими отбеляза, че това е един много уместен въпрос. Джералд и Катлийн слушаха внимателно.

— Ето какво имам предвид — продължаваше гласът. — Всъщност, убедена съм, че е много добре, дето съм невидима. Чакат ни куп приключения, сами ще се убедите.

— Приключенията — обади се Неустрашимият предводител, — не винаги са за добро.

Разбира се, това го каза Джералд.

— Но това ще бъде за добро! Пък и ще ни бъде от полза! Сами ще се убедите. Само ако Джери се опита да се държи малко по-обикновено...

— Това няма да е трудно — подхвърли Джими.

Катлийн му каза да не се заяжда толкова.

— Не се заяждам — каза Джими. — Само че...

— Само че той има някакво предчувствие, че твоята Мейбъл ще ни навлече куп неприятности! — вметна Джералд.

— Та аз не искам да ви създавам никакви неприятности, наистина не искам — чу се отново гласът на Мейбъл. — А пък и сега, след всичко, което направихте вчера за мен, сме свързани на живот и смърт. Ето какво съм намислила — Джералд може да отиде на панаира и да прави фокуси.

— Фокуси ли, че той изобщо не умее — каза Катлийн.

— Е, всъщност ще ги правя аз — из киска се доволно Мейбъл. — Само че ще изглежда така, сякаш ги прави той. Ще премества предмети с поглед и всякакви такива. Нали знаете какво правят фокусниците.

— Изкусният фокусник обмисли тези мъдри слова — заговори Джералд отново като по книга, — и като огледа нещата от всички страни, предложи на хленчещите си братче и сестриче да се опитат да се смесят незабелязано с тълпата, вместо през цялото време да му додяват с въпросите си. — После, приключил с репликата, добави делово: — Само не бива да се издавате, че ме познавате! По-добре се престорете, че сте отишли на панаира с родителите си. Трябва да го изиграете много убедително, защото, ако не успеете, със сигурност ще се намери някой добър чичко полицай, който да хване за ръчичка горкичките изгубени дечица и да ги отведе у дома при техните обезумели от тревога близки, по-точно — при гувернантката францужойка.

— Да не губим повече време! — настоя гласът. Останалите така и не можеха да свикнат, че той всеки път идва от различни места, тъй като Мейбъл непрекъснато сновеше насам-натам.

И те тръгнаха.

Панаирът бе разположен на земя, която не бе ничия собственост и се намираще на около половин миля от портите на замъка. Бяха се приближили достатъчно, че да чуват латерната на въртележката. Тогава на Джералд внезапно му хрумна, че ако съберат девет пенса, той може да изтича и да купи нещо за хапване. Похарчените пари, все едно, щяха да се възстановят с печалбата от фокусите. Другите останаха да го чакат на сянка, а той се върна почти веднага, при все че по-късно останалите трима постоянно му натякваха, че се е забавил прекалено много. Както и да е, Джералд донесе от ония великолепни барселонски лешници, които всички така много обичаха; червени ябълки, дребни жълти круши, които направо се топяха в устата — толкова бяха сладки; някакъв клисав джинджифилов сладкиш, чийто цвят бе истинско постижение на панаирджийското сладкарство; и още — кесийка с близо четвърт фунт^[1] ментови бонбони и две големи шишета джинджифилова лимонада.

— На това хората му викат разумна инвестиция! — заяви той, като чу Катлийн да споменава нещо за необузданото прахосничество на някои хора. — Ще се наложи да спазваме специален хранителен режим, та да поддържаме силите си и най-вече тези на неподражаемия фокусник.

Децата ядоха и пиха. Това си беше похапване за чудо и приказ. Долитащата от панира музика прекрасно допълваше празничността на тази сцена. На момчетата така и не им омръзваше да гледат как се храни Мейбъл, по-точно — да наблюдават странното, досущ подобно на магия изчезване на храната, което винаги съпровождаше тези моменти. Джералд и Джими направо пощуряваха при тази гледка и настояваха Мейбъл да продължава да яде — само и само да могат още малко да се наслаждават на това неотразимо зрелище. Направо не можеха да откъснат очи.

— Леле-леле, сега само гледай какво ще стане! — повтаряше все по-възбудено Джералд. — Народът направо ще се шашне, помни ми думата!

Така и стана.

Джими и Катлийн тръгнаха преди другите и когато стигнаха до панаира, се смесиха с навалищата, старейки се да останат незабелязани, доколкото това беше възможно.

Те застанаха до една лелка с внушителни размери, която бе погълната от жонглирането с кокосови орехи. Не след дълго забелязаха някаква странна особа с ръце в джобовете да се мотае по пожълтялата отпъкана тревица, засипана с ненужни хартийки, клечки и сламки — задължителния за всеки истински английски панаир боклук. Въпросната особа се оказа Джералд, но дори и родните му брат и сестра едва го познаха. Беше си смъкнал връзката, а около главата си бе намотал кърмзения си училищен шал. Той убедително изпълняваше ролята на тюрбан, допълващ доста сполучливо белия му фланелен костюм. Колкото до вратовръзката, тя се бе превърнала в същинска носна кърпичка, затъкната в малкото му джобче. Лицето и ръцете му просто сияеха във възможно най-наситеното черно, с което силно напомняха старателно излъскана печка.

Всички се обръщаха след него.

— Та той е станал същински негър! — прошепна Джими. — Как мислиш, това дали ще се изчисти някога? На мен хич не ми се вярва.

Те тръгнаха след него, все пак на известно разстояние. Не след дълго Джералд приближи до входа на малка палатка, пред която се излежаваше жена с удължено меланхолично лице. Двете деца се спряха и се постараха да не оставят съмнение, че са в най-близко роднинство тъкмо с оня селяндур, който се опитваше да покаже някакъв номер, като блъскаше с все сила по един пън с огромен дървен чук.

Джералд приближи до жената.

— Дава колко? — попита той, но тутакси бе помолен, макар и не прекалено рязко, да се омиа тозчас с цялото си безочие и нахалство.

— Аз дошъл по работа! — не отстъпваше Джералд. — Аз истински факир, от Индия.

— Ти ли бе? — сопна му се жената. — Че поне да беше негър! Що не се погледнеш на какво приличаш, зад ушите си бял като същински англичанин.

— Тъй ли? — възкликна Джералд. — Много любезно беше от ваша страна, че ми обърнахте внимание.

Момчето потърка въпросните места с ръцете си.

— Така по-добре ли е?

— Съвсем добре. Та какъв ще е тоя твой номер?

— Правя всякакви фокуси, само че — съвсем истински — обясни Джералд. — В Индия и по-малки момчета от мен правят такива неща. Да ви кажа, много съм ви признателен, че ми казахте за ушите. Ако се заемете с мен и ми станете импресарио, можем да делим наполовина. Нека се настаня да давам представления във вашата шатра, а вие ще приканвате публиката на входа.

— Господ да те пази, момко! Ама мен изобщо не ме бива да събирам публика. Пък и ти май нещо ме поднасяш. Трябва да ми покажеш поне някой и друг фокус, като разправяш, че си толкова добър в тая работа, та да знам с какво се захващам.

— Имате право — съгласи се Джералд. — Виждате ли тази ябълка. Ей сега ще я накарам да се понесе сама из въздуха, а когато кажа „Хоп!“, мигновено ще изчезне.

— А, да, ще изчезне, ама ще изчезне в устата ти! Я да ми се махаш от главата с тия глупости!

— Вие сте твърде умна, за да проявявате такава недоверчивост — любезно рече Джералд. — Само вижте!

Момчето подхвърли нагоре една ябълка от тия, които беше купило, а жената установи, че дребният плод се движи из въздуха свободно, без никой да го държи.

— А сега — хайде-хоп! — извика Джералд към ябълката и тя тутакси изчезна, сякаш потъна вдън земя.

— Е, какво ще кажете? — обърна се тържествуващо той към жената.

Собственичката на палатката бе изгубила ума и дума от изумление, а очите ѝ святкаха.

— По-хубаво от това, здраве му кажи! — едва успя да прошепне тя. — Съгласна съм, друже, съгласна съм, стига само да знаеш и други такива номера.

— О, купища! — каза поверително Джералд. — Дайте си ръката!

Жената така и направи и ябълката се появи сякаш от небитието — цяла-целеничка, и се спусна в ръката ѝ. Само дето беше малко влажна.

Жената я погледа малко и прошепна:

— Хайде, да не губим повече време, тая работа е само за нас! Ама не в шатрата, малка е. Ето, точно до нея има свободно място. На открито ще изкарваме два пъти повече.

— Че кой ще иска да плаща, като може да гледа без пари?

— Първия път няма да плащат, но след това ще видиш какво ще стане. Ама и ти ще трябва да вдигнеш малко гюрултия!

— Дай ми за малко шала си — помоли Джералд. — Сега ще ти го върна.

Жената бързо го смъкна. Шалът ѝ целият беше на черни и червени карета. Момчето го просна на земята, както беше виждало да правят индийските факири, и също като тях с кръстосани крака се Настани отгоре му.

— Само ще пазите да няма никой зад гърба ми — предупреди Джералд.

Жената бързо огради едно местенце, като накачи стари чували на две от въжетата на шатрата.

— Сега вече съм готов! — каза Джералд. Тогава собственичката измъкна отвътре един барабан и почна да го бие с всичка сила. Скоро около тях се насъбра група хора.

— Дами и господа — подхвана Джералд, — аз идвам от Индия да ви изнеса представление с такива фокуси, каквито никой от вас не е виждал досега. Ще започна веднага щом видя, че на шала са се събрали два шилинга!

— Има да чакаш, момче! — обади се един от зяпачите, а неколцина други се изсмяха пренебрежително.

Джералд обаче не се смути.

— Разбира се — продължи той, — ако споменатата сума ви затруднява, няма да настоявам повече!

Около тях се бяха събрали поне трийсет души.

На шала паднаха две или три монети по едно пени, после още няколко, но това беше всичко.

— Девет пенса — уточни Джералд. — Е, какво да правя, като съм си щедър по природа. За тези девет пенса ще получите нещо невиджано. Не искам да ви заблуждавам ни най-малко и затова ще ви призная, че имам и помощник, само че той е невидим.

От тълпата се чу сумтене. Джералд продължи:

— Та с негова помощ мога например да прочета всяко писмо в джоба на всеки от вас. Ако между вас се намери човек, готов да прескочи въжето и да застане до мен, моят невидим съдружник ще прочете писмото през рамото му.

Един човек пристъпи напред. Беше едър и червендалест и напомняше някак на кон. Извади от джоба си писмо и се изгъпани така, че всички да го виждат, но никой да не може да наднича през рамото му.

— Хоп! — каза Джералд.

Последва миг тишина. После от другия край на ограденото пространство се разнесе слаб, далечен, като че ли пеещ глас, който казваше:

— Уважаеми господине, в отговор на Вашето писмо от петнадесети юли, що се отнася до ипотеката върху земята ви, за съжаление е извън нашите възможности...

— Веднага да млъкваш! — изрева мъжът, като се извърна заплашително към Джералд.

После се измъкна от ограденото пространство, като обясняваше сърдито, че в писмото, което извадил, нямало и думичка от тия врели-некипели, само че никой не му хвана вяра. Навалицата забуча от коментари, които секнаха мигновено, щом Джералд взе отново думата.

— А сега — рече момчето, като постави върху шала деветте пенса, — гледайте внимателно тези парички и ще видите как изчезват една по една!

Така и стана, разбира се. След това, отново една по една, монетите звъннаха върху шала, пуснати от ръката на невидимата Мейбъл. Множеството заръкопляска, разнесоха се виковете:

— Браво!

— Е, това наистина се казва номер!

— Покажи и нещо друго! — викаха хората от предните редици. Другите, които бяха отзад, се блъскаха да си пробият път напред.

— Сега вече видяхте на какво съм способен! — извика Джералд.

— И да знаете, че докато не видя на килимчето поне пет шилинга, няма да ви покажа нищо друго!

Тези пет шилинга, а може би и повече, този път се събраха в дребни монети за по-малко от две минути и Джералд показва още някои номера.

Когато хората от предните редици отказаха да дават повече пари, Джералд ги призова да отстъпят назад, та да могат и останалите да погледат.

Ще ми се да можех да ви опиша всички номера, които той показва на многолюдната тълпа. Около мястото, на което бе застанал, бе почерняло от народ, а се стичаха и още хора. Тревата бе така изпотъпкана, че едва ли някога щеше да се възстанови. Навалицата и блъсканицата ставаха все по-големи, а гласовете, които настояваха за още нови фокуси, заглушаваха всичко останало.

Всъщност, ако си имате някой невидим помощник, можете да правите каквито си щете чудеса. Какви ли не предмети се движеха сами или пък просто изчезваха, естествено — в някоя от гънките на дрехата на Мейбъл. Стопанката на шатрата също стоеше наблизо и изглеждаше от доволна по-доволна, като виждаше как се трупат парите и чуваше звъntenето им. Тя не преставаше да бие вехтия си барабан, с който привикваше публиката всеки път, когато Джералд спираше за минутка.

Вестта за невероятния фокусник от Индия бързо обиколи целия панаир. Тълпата направо обезумя от възторг. Мъжът, който жонглираше с кокосови орехи, покани Джералд да се състезават, а собственикът на стрелбището пък му предложи безплатна храна и квартира, само и само Джералд да работи при него, като, разбира се, дялят приходите по равно. Освен тях се намери и една масивна дама, цялата в черна коприна и с лилаво боне на главата, която, без да губи

време, се опита да го привлече за предстоящия базар в полза на разкаялите се престъпници.

През цялото това време Катлийн и Джими останаха съвсем незабелязани в навалищата, но кой изобщо ще вземе да обръща внимание на някакви си там дечурлига? Всички погледи бяха вперени в Джералд. Вече ставаше късно, времето за чай бе минало отдавна и индийският факир действително бе капнал от умора. За сметка на това беше повече от доволен от спечелените пари, без обаче да престава да обмисля как най-лесно да се измъкне.

— Ами сега, как да се откачим от тая тарапана? — измърмори той, докато с помощта на Мейбъл шапката за пореден път изчезваше от главата му, в което нямаше нищо чудно, понеже тя просто я пхаше в джоба си. — Я ги погледни само, те са като обезумели! Никога няма да ни пуснат да си тръгнем! Ама и аз пък, как не можах да се сетя порано, че ще трябва по някакъв начин да се откачим.

— Нека помисля малко! — прошепна момичето и само след минутка безценната Мейбъл вече шепнеше в ухото му: — Най-напред си поделете парите, само не забравяй да й дадеш нещичко и за шала, увий своя дял в него, а след това кажи...

И тя му прошепна какво точно да каже.

Импровизираната сцена, на която Джералд правеше фокусите си, бе прислонена до шатрата. Ако не беше така, всеки би могъл да забележи сянката на Мейбъл, докато невидимото момиче сновеше напред-назад и помагаше на предметите да изчезват.

Не след дълго Джералд се обърна към собственичката и й каза, че е време да си поделят парите — нещо, което тя направи веднага и съвсем честно.

— Освен това — рече той на жената, докато нетърпеливата тълпа нарастваше и ги обграждаше все по-плътно, — ще ти дам и пет шилинга за шала! Ще го взема, трябва ми.

— Шест и половина — отговори жената повече по навик. Свикнала беше да се пазари.

— Дадено! — съгласи се Джералд, като прибра своя възтежичък дял от печалбата в джоба на панталоните си.

— Сега ще видите как този шал ще изчезне! — обяви индийският факир, като вдигна парчето плат на черни и червени квадрати и ловко го подаде на Мейбъл. Тя тутакси го метна на

раменете си. Естествено, шалът изчезна. Разнесоха се бурни аплодисменти.

— А сега — извика момчето, — идва ред и на последния номер, който ще ви покажа! Гледайте! Самият аз ще изчезна веднага щом направя три стъпки назад!

Той направи три крачки назад, Мейбъл го наметна с невидимия шал.

Джералд обаче не изчезваше. Шалът си беше невидим, но не можа да му помогне.

— Леле! — разнесе се гласът на някакво момче от тълпата. — Глейте го само! Не мое го направи и туйто!

— Само да имаше как да те пъкна в джоба си! — промълви Мейбъл.

Многобройните зяпачи се приближаваха все повече. Всеки момент някой можеше да се допре до Мейбъл, а ако ги разкриеха, не ви е работа какво щеше да последва.

Защото можеше да се случи всичко.

Джералд зарови пръсти в косата си, както правеше винаги, когато беше разтревожен от нещо или губеше смелост. Мейбъл, все така невидима, кършеше ръце от отчаяние, както е прието да се казва в книгите, които обикновено четат вашите родители. Сетне склочи ръце и ги стисна здраво.

— Олеле! — внезапно прошепна тя. — Ама той съвсем се е разхлабил. Мога и да го сваля...

— Не...

— Да, за пръстена говоря!

— Хайде, млади господине — изрева един ратай от близката ферма, — трябва да получим нещо в замяна на парите си!

— Сега, сега! — рече припряно Джералд. — Само че трябва да знаете, че този път наистина ще изчезна.

После прошепна на Мейбъл:

— Бързо се пъкни в палатката! Подай ми пръстена под платнището. След това се измъкни отзад и иди при Джими и Катлийн. Веднага щом видя, че си при тях, ще изчезна и аз. Върви спокойно, ще се оправя с твоя номер.

* * *

— А това съм аз! — рече бледата и вече напълно видима Мейбъл в ухото на Катлийн. — Сега пръстенът е у него и той ще си го сложи всеки момент. Хайде да побързаме, преди навалицата да е почнала да се разотива.

Когато вече излизаха през портата, до слуха им достигнаха викове на изненада и недоволство. Тълпата направо вреше и кипеше. Децата разбраха, че този път Джералд наистина е изчезнал.

Бяха изминали най-малко една миля, преди да чуят шум от стъпки зад гърба си. Обърнаха се назад, но така и не видяха никого сред спокойната лятна зеленина.

В следващия миг от празното пространство наблизко долетя гласът на Джералд.

— Здравсти! — обади се кисело той.

— Господи, какъв кошмар! — изкрещя Мейбъл. — Чак подскочих от страх. Я веднага да свалиш този пръстен! Само ако знаеш колко е ужасно — все едно си само някакъв глас.

— И ти правеше същото с нас! — не пропусна да отбележи Джими.

— Недей да го сваляш още! — посъветва го Катлийн, която беше удивително разсъдлива за възрастта си. — Не го сваляй, нали още си черен като негър. Сигурно няма да е трудно някой да те познае и после ще трябва да бягаш при циганите. А стане ли така, ще се наложи да се преструваш на факир и да правиш фокуси до края на живота си.

— Аз бих го свалил — каза Джими. — Няма смисъл ти да витаеш невидим, а хората да ни виждат с Мейбъл и да тръгне слух, че сме я отвлекли.

— Ами да — обади се нетърпеливо и Мейбъл. — Така ще е направо тъпо. Освен това си искам пръстена.

— Този пръстен обаче вече е колкото твой, толкова и на всички ни — каза Джими.

— Мой си е! — каза Мейбъл.

— О, стига сте се карали! — чу се зад нея умореният глас на Джералд. — Защо през цялото време се джафкате помежду си?

— Искам си пръстена! — инатеше се Мейбъл.

— Искаш! — Думите долитаха от тихия вечерен въздух. — Явно можеш само да искаш. Няма да получиш пръстена, защото аз не мога да го сваля от ръката си!

[1] 1 фунт — 453,6 г. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Бедата беше двойна — първо, Джералд си бе сложил пръстена и вече не можеше да го свали, така и той беше станал невидим. Второ, Мейбъл вече не можеше да се промъкне незабелязано в къщата, защото сега си бе най-обикновено момиче, което всички можеха да видят.

Сега на децата щеше да им се наложи не само да дават отчет за очевидната липса на едно от тях, но и да обясняват и повече от очевидното присъствие на едно напълно непознато момиче.

Мейбъл беше непреклонна:

— Не мога да се върна при леля! Не мога и не искам, пък ако ще да съм и двацет пъти по-видима.

— Ами тя веднага ще подуши, че нещо не е наред в тази работа — съгласи се Джералд. — Ако се върнеш там, ще има да те разпитва за дамата с автомобила, дето те била осиновила, пък и кой знае още какво може да й дойде на ум. Само не знам как да обясним на Мадмоазел, че и ти се връщащ с нас... — И той отново се опита да измъкне пръстена от ръката си.

— Ами ако все пак кажем истината? — рече замислено Мейбъл.

— Мадмоазел няма да повярва! — противопостави се Кати. — Пък дори и да повярва, страшно ще се ядоса, ще се развика, направо ще побеснее, казвам ти.

— Не — прозвуча гласът на Джералд, — по-добре да не й разправяме какво е станало. Но иначе тя е доста разбрана. Можем просто да я помолим да останеш да спиш при нас, понеже вече е късно да се прибираш, а живееш далече.

— Това добре — кимна Джими, — а какво да кажем за теб, ако ни попита?

— Аз веднага ще си легна — отговори Джералд, — със силно главоболие. При това — няма да е лъжа! Направо ще ми се пръсне главата! Трябва да е от слънцето. Чувал съм, че черното поглъща слънчевите лъчи.

— По-скоро ти е приляло от крушите и джинджифиловия сладкиш — не пропусна да се заяде Джими. — Както и да е, давай нататък. Нямах да е зле аз да бях невидимият. Щях да измисля нещо по-интересно от това да се тръшна в леглото с някакво тъпо главоболие, можеш да бъдеш сигурен.

— И какво толкова щеше да направиш? — попита гласът на Джералд точно зад гърба му.

— Поне стой на едно място, глупава откачалко! — каза Джими. — Постоянно ме стрякаш!

Джими наистина здравата беше подскочил:

— Тук! Ще вървиш между Кати и мен.

— Какво щеше да направиш ти на мое място? — повтори въпроса си Джералд от празното пространство между двамата.

— Щях да стана крадец и да се промъквам по домовете с взлом.

Кати и Мейбъл му напомниха в един глас колко лошо е да се краде.

— Ами тогава... щях да стана детектив — поправи се Джими.

— Та нали трябва да има какво да разследваш, за да станеш детектив? — каза Мейбъл.

— Детективите не винаги се занимават с разследване — обади се Джими и имаше право. — Ако не друго, поне щях да стана детектив, който осуетява плановете на престъпниците. Ето, ти би могъл да се заемеш с нещо такова. Сигурно ще е много весело. Защо не опиташ?

— Точно това смятах да правя и аз — рече по-големият му брат. — Нека се отбием при полицаите — да видим те как се справят с престъпността.

Така и направиха. Преди всичко, децата изчетоха обявленията, окачени на дъската пред полицейския участък. Издирваха се две изгубени кучета, едно портмоне, както и папка документи „без стойност за никого освен за собственика им“. Имаше и една кражба с взлом в Хутън Грейндж — бяха задигнати значително количество сребърни съдове.

„Предлага се възнаграждение от двайсет лири за всяка информация, която може да доведе до откриването на липсващата собственост.“

— Този случай ще бъде моят дебют — заяви Джералд. — Ще я видим тази работа.

— Я, идва Джонсън — добави той. — Сигурно се връща от дежурство. Поразпитайте го за кражбата. Безпощадният детектив не беше в състояние да изкопчи никаква информация от полицая, тъй като беше невидим. Ала по-малкото братче на нашия герой започна разпита по един твърде убедителен начин. Джими, бъди убедителен!

Джими повика полицая:

— Здравсти, Джонсън!

Джонсън отвърна:

— Здравей, хлапе!

— Ти си „хлапе“! — отвърна Джими, но без яд в гласа.

— Какво търсиш тук по това време? — попита шеговито полицаят. — Птичките отдавна са си легнали в гнезденцата.

— Ходихме до панаира — обади се Катлийн. — Там имаше страхотен фокусник. Само да го беше видял!

— Чух за него — отговори Джонсън. — Измама и лъжа е всичко това, ако питате мене. Щом ръката е малко по-сръчна, може да заблуди всеки.

О, какво нещо беше славата! Джералд, скрит в сянката, по дрънка монетите в джоба си за утеха.

— Какво беше това? — тутакси попита полицаят.

— Паричките ми подрънкват — отвърна Джими.
Това си беше чиста истина.

— Върви им на някои хора! — отбеляза Джонсън. — Да имаше и в моя джоб какво да подрънка.

— Е, как така да няма? — попита Мейбъл. — Защо не спечелите наградата от двайсет лири?

— Ще ви кажа защо. Защото живеем в царството на свободата и Британия владее моретата, нали знаете химна, та човек няма право дори да арестува някой подозрителен тип, па ако ще и да е повече от сигурен, че тъкмо той и никой друг е свършил работата.

— Срамота! — откликна Джими разпалено. — И кой мислите, че е свършил тази работа?

— Няма какво да мисля — знам със сигурност! — гласът на Джонсън беше суров и твърд като ботушите му. — Той е добре известен на полицията, извършил е куп престъпления, но и с пръст не можем да го бутнем, поне докато не съберем достатъчно доказателства, за да го дадем под съд. А дотогава ще си ходи на свобода и ще прави каквото си ще.

— Ами... — подхвана Джими, — аз като завърша училище, ще дойда при вас да изуча занаята и да стана истински детектив. Но засега по-добре да се приберем у дома и да проучим вечерята си. Хайде, лека нощ!

Децата отново се задълбочиха в обявите пред полицейското управление и не откъснаха очи от тях, додето не видяха Джонсън да минава през летящата врата на сградата и да изчезва вътре. В настъпилата тишина прозвуча гласът на Джералд, изпълнен с горчивина:

— Акълът ви е колкото на някоя кифла за половин пени! — процеди момчето. — Дори не се сетихте да попитате кога и как е било откраднато среброто, нищо не научихте, ама съвсем нищичко!

— Джонсън каза, че знаел всичко — наежи се Джими, — нали сам го чу!

— Е, да, само това успяхте да изтръгнете от него! Глупавите приказки на един още по-глупав полицай! Сега се прибирайте вкъщи да проучвате безценната си вечеря! За друго не ставате.

— А ти какво ще вечеряш? — попита Мейбъл.

— Кифли! — отново се озъби Джералд. — От тези за половин пени! Тъкмо да ми напомнят за свидните ми братче и сестриче. Надявам се, че поне имате достатъчно ум, за да успеете да купите едни кифли. Аз самият не мога да вляза в магазина в това състояние.

— Не се дръж толкова гаднярски, не ти отива! — посъветва го Мейбъл, без да губи присъствие на духа. — Ние направихме каквото беше по силите ни! Ако аз бях на мястото на Катлийн, имаше да чакаш проклетите си кифли за по половин пени и да си останеш с пръст в устата!

— Ако ти беше на мястото на Кати, галантният млад детектив отдавна щеше да е напуснал дома си. Каютата на който и да е

разнебитен параход е за предпочитане пред най-разкошното жилище, ако трябва да го делиш с такава свадлива сестра — не ѝ остана дължен Джералд. — Ти сега-засега си външен човек и трябва да си знаеш мястото. Джими и Кати разбират достатъчно добре кога техният неустрашим предводител се шегува и кога — не.

— Да, но не и когато не виждаме изражението на лицето ти! — намеси се Катлийн, опитвайки се поне отчасти да успокои духовете. — Аз наистина мислех, че само се правиш на ядосан. Сигурно и Джими. Нали, Джими? Не сме свикнали още.

— Стига глупости! — каза Джералд. — Хайде, тръгвайте! Пекарницата е в тази посока.

И децата поеха към пекарницата. Докато Кати и Джими се занимаваха с покупката, другите двама зяпаха през витрината, без да могат да откъснат очи от плодовите торти, франзелките, всевъзможните сандвичи и изобилието от кифли, което се разкриваше зад жълтата муселинова завеска. Джералд използва това време, за да разкрие надълго и нашироко на Мейбъл плановете и надеждите, които окриляха сърцето на човека, комуто предстоеше след броени минути да се впусне в славното детективско поприще.

— Тази нощ ще си отворям очите на четири, така да знаеш! — поде словото си неустрашимият предводител. — През цялата нощ ще стоя нащрек, няма да имам грешка. Защото невидимият детектив не само може да намери изгубено портмоне или откраднатото сребро, но е в състояние да разкрие и престъпление, което още не е извършено. Ще се навъртам наоколо, додето не забележа някакви подозрителни типове да се измъкват от града. Ще тръгна подире им, пък и те няма как да ме забележат. И така ще ги заловя на местопрестъплението, награбили всякакви скъпоценности с неизчислима стойност, и незабавно ще ги предам на властите.

— Ау! — изписка Мейбъл така пронизително, че в миг изтръгна Джералд от бляновете му.

— Стомахът ли те сви? — рече кавалерски неустрашимият предводител, понастоящем — невидим детектив. — Трябва да е от ябълките. Те наистина бяха много твърди.

— А, не, не става дума за ябълките! — отговори припряно Мейбъл. — Господи, какъв ужас! Как не се сетих по-рано!

— За какво не си се сетила по-рано? — попита нетърпеливо Джералд.

— За прозореца!

— За кой прозорец?

— За прозореца на стаята, където е ламперията, там, у дома, в замъка, не разбираш ли? Сега непременно трябва да се върна вкъщи. Не помниш ли, оставихме прозореца отворен и кепенците — свалени, а всичките скъпоценности са там. Леля ми така и няма да погледне. Тя никога не влиза в тази стая! Това решава въпроса! Трябва да се върна в замъка! Незабавно! Още в този миг!

Точно тогава Катлийн и Джими излязоха от пекарницата, носейки кифлите. По най-бързия начин им беше обяснено какво е положението.

— И както виждате, трябва да тръгнем веднага! — припряно заключи Мейбъл.

Джими и Катлийн се съгласиха, че това е наистина наложително, обаче Джими допълни, че ситуацията му изглежда непоправима.

— Защото ключът си остана от вътрешната страна, ако нямаш нищо против.

— Леля направо ще побеснее! — промълви тъжно Мейбъл. — Ще трябва да накара градинарите да сложат високата стълба, а след това...

— Ура-а-а! — извика Джералд невъздържано. — Тъкмо работа за мен! Невидимият Джери беше къде по-благороден и благонадежден от разни градинари с високи стълби! Ще се промъкна през прозореца, колко му е. Ще се изкатери по бръшляна, ще затворя прозорците и кепенците, след това да окача ключа на гвоздея и ще се измъкна, без никой да ме забележи. Прислугата и без това нищо не подозира, така че на връщане спокойно мога да мина през лабиринта. Навярно има още много време. Съвсем не ми се вярва крадците да се захванат с мръсната си работа толкова рано. Според мен ще изчакат да падне нощта.

— Не те ли е страх? — попита развълнувано Мейбъл. — Не е ли опасно? Само си представи, че те хванат!

— Мене ли? Това не може да бъде! — отговори Джералд и в същия миг се запита дали този въпрос наистина бе зададен от Мейбъл, а не от Катлийн, която имаше досадния навик да открива опасност или безразсъдство във всяко приключение.

Обаче Катлийн каза просто:

— Довиждане тогава. Утре ще дойдем да те видим, Мейбъл. Ще те чакаме при храма на Флора в десет и половина сутринта. Надявам

се, че няма да си навлечеш големи неприятности заради твоята благородна осиновителка с автомобила.

— Хайде все пак вече да отидем да разследваме вечерята си — предложи Джими.

— Добре — съгласи се Джералд с известна горчивина.

Тежко е, наистина, да се впуснеш в едно толкова рисковано начинание и изведнъж да осъзнаеш, че дългогодишните ти съратници ти отказват подкрепата си. Джералд чувстваше, че в момент като този той трябва да е в центъра на вниманието, и това според него се разбираше от само себе си. Но, уви, изглежда никой друг не беше на това мнение. Брат му и сестра му можеха спокойно да си говорят за вечерята. Нищо, тяхна си работа. Всъщност — все му е едно. Да правят каквото щат! Само напомни с едва забележима язвителност:

— Да ми оставите прозореца откренат, та да мога да се прибера, когато свърша с детективската си работа! Да вървим, Мейбъл!

Момчето я хвана за ръка.

— Все пак ще взема кифлите! — допълни той, след като размисли. Грабна кесията, пхна я в ръцете на Мейбъл и улицата се огласи от стъпките на двамата, докато самотният силует на тичащата Мейбъл се смаляваше в далечината.

* * *

Мадмоазел беше във всекидневната. Седеше до прозореца и се опитваше да чете писма на угасващата вече дневна светлина.

— *A, vous voici!*^[1] — възкликна тя. — Но вие отново пак закъснява, пък иска попита моят малък приятел Джералд, де ли е той?

Този миг наистина бе ужасен. В детективския план, който Джералд им изложи надълго и нашироко, не се предвиждаше отговор на този въпрос.

Възцари се тишина, която бе нарушена едва когато Джими се осмели да измърмори:

— Каза, че ще си легне веднага, защото го боляла главата.

Поне това, за главата, беше вярно.

— Малкият ми беден Джералд — плесна с ръце Мадмоазел. — Дали все пак няма да хапне поне мъничко? Да му кача нещо за вечеря?

— Джералд не може да хапне нищичко, като го връхлети някое от неговите страшни главоболия — сладко пророни Катлийн.

Това, разбира се, също бе истина.

Щом вечерята свърши, Джими и Катлийн отидоха право в леглата — изглеждаха съвсем равнодушни към главоболието на брат си. Мадмоазел измъкна отново снопчето писма и се залови да ги чете на масата сред остатъците от храна.

* * *

— Ей, ама то било страшно приятно човек да се разхожда на чист въздух късно вечерта! — долетя гласът на Джералд през ласкавия летен мрак.

— Вярно — съгласи се Мейбъл, чиято самотна фигура уморено крачеше по шосето. — Много се надявам, че леля няма да е чак толкова ядосана.

— Вземи си още една кифла — любезно предложи Джералд. Разнесе се дружно мляскане.

На вратата, която беше едновременно и вход, и изход на постройката за персонала в Йълдинг Тауърс, излезе самата леля. Мейбъл стоеше преbledняла и трепереща. Лелята я огледа от главата до петите, сякаш очакваше момичето да е пораснало за изминалите няколко дни.

Чу се тъничко гласче:

— Леличко!

Леличката отстъпи назад, а сетне направи крачка към Мейбъл.

— Ах, ти, лошо, лошо момиче! — извика тя сърдито. — Как можа така да ме разтревожиш! Да знаеш, госпожичке, че за наказание цяла седмица няма да ти дам да мръднеш от леглото! Ох, Мейбъл, благодаря на Бога, че нищо лошо не ти се е случило!

При тези думи двете се прегърнаха така, сякаш не се бяха виждали цяла вечност.

— Сутринта съвсем не изглеждаше толкова загрижена за мен — избърбори Мейбъл, като се увери, че леля ѝ наистина се беше уплашила ужасно и сега искрено се радва, че племенницата ѝ се завръща цяла-целеничка.

— Как ти хрумна, че не ме е било грижа за теб?

— Нали го чух с ушите си. Не ми се сърди, леличко, моля те!

— Вече ми се струва, че никога няма да мога да ти се разсърдя.

Нали си жива и здрава! — гласеше неочакваният отговор на лелята.

— Но как така?

— Мила моя — поде лелята, като наблягаше на всяка дума, — бях изпаднала в нещо като транс. Имах чувството, че се разболявам. Винаги съм те обичала — просто не исках да те разглеждам. Но вчера, някъде към три и половина следобед, тъкмо си говорехме за теб с господин Люсън, на панаира де, внезапно почувствах, че ти сякаш не означаваш нищо за мен. Същото изпитах и като получих писмото ти. Така беше и когато дойдоха онези деца. Чак днес следобед, наред с чая, внезапно излязох от унеса си и съвършено ясно осъзнах, че ти си изчезнала. Беше ужасно, мила моя, ужасно! Наистина ми се струва, че се разболявам. О, Мейбъл, защо направи това?

— Беше само шега — едва промълви Мейбъл.

После двете с леля ѝ влязоха в къщата и вратата се затвори.

— За пръв път виждам такава караница. При нас е доста по-различно — промърмори Джералд, останал самичък отвън. — По-скоро ми прилича на магия. Не ми се вярва ние да сме на дъното на цялата тая работа. Няма начин да е така. Много по-вероятно е причината да е в замъка.

И наистина беше така. Защото замъкът трябваше да... Но всъщност няма да бъде честно към Джералд, ако ви кажа повече от това, което той знаеше през онази нощ, когато остана навън самотен и невидим. Момчето обикаляше около мрачните стени на замъка, та дано намери отворения прозорец на стаята с лампериите. Той минаваше през окъпани от нощната роса поляни, промъкваше се през дървета и шубраци, покрай локви, в които като в гигантски огледала се отразяваха безмълвните звезди и белите очертания на статуите. Изведнъж Джералд се почувства много странно. Не, не беше изплашен, нито развълнуван, нито пък изненадан. Просто се чувстваше съвсем различно — както никога досега.

Случката с невидимата принцеса будеше удивление, триковете на панаира бяха вълнуващи, внезапното решение да стане детектив раздвижи духа му. Но тези неща изглеждаха все пак в границите на възможното. Наистина — бяха необичайни, но не повече от

химическите опити, когато при смесването на две течности изведнъж лумва огън. Бяха смайващи, но не надминаваха умелото фокусничество или жонгльорство. А сега, докато крачеше из градините, Джералд бе споходен от ново и непознато чувство. Денем тези градини изглеждаха недействителни, а нощем — истински. Докато вървеше, момчето, разбира се, не виждаше нозете си, но усещаше полюшването на влажните треви, в които газеше. Това, което изпитваше, трудно може да се опише, но изживяването бе изумително, силно, истинско — нещо, което човек едва ли някога ще забрави. Чувстваше, че е попаднал в някакъв друг свят, който сякаш бе метнат върху стария и го покриваше изцяло — като килим. А подът, старият свят, бе останал отдолу и Джералд крачеше по килима, застлан отгоре му, а този килим пък бе пропил магията на замъка и околностите му, досущ както торфът поема утринната роса.

Това чувство беше и странно, и приятно. Може би на вас също ще ви се случи да го изпитате някой ден. На този свят все още има някое и друго местенце, където човек може да изживее подобно нещо, но с всяка година тези места стават все по-малко.

Магическото очарование на градината обзе напълно Джералд.

— Още няма да влизам в замъка — рече си той. — По-добре да не бързам. Много е рано. Пък и може никога вече да не се озова тук посред нощ. Навярно тъкмо нощта е причината всичко да изглежда толкова различно.

В този момент клоните на плачещата върба се раздвижиха, през тях се мярна нещо светло. Две бели ръце разтвориха дългите, полюшвани от вятъра листа. Оттам се измъкна бяла фигура — странно създание с рога и кози крака, но с глава и ръце на момче. Джералд не се изплаши — и това бе най-чудното, при все че и да се бе уплашил, никога не би си признал.

Бялото същество протегна крайници, претърколи се по тревата, сетне се изправи и заподскача през поляната. Под върбата се белееше още нещо. Джералд се приближи на няколко крачки и видя, че това е пиедестал на статуя. Той беше празен.

— Значи те оживяват! — възкликна момчето. В това време от храма на флора излезе още някаква фигура, чиито очертания се белееха в мрака, и тутакси потъна в гъсталака на лавровите дръвчета.

— Статуите оживяват! — повтори си Джералд.

И тогава ясно чу някакъв звук — чакълът, с който бе настлана алеята, се трошеше. Към Джералд бавно и тежко се движеше нещо огромно и тъмносиво. Луната се показва тъкмо навреме, за да го освети. Оказа се един от ония гигантски гущери, които можеш да видиш в Кристъл Палас. Там каменните чудовища са изложени в същите невъобразими размери, които са имали преди няколко милиона години, когато са били господари на света, далеч преди човекът да ги измести.

— Той не ме вижда — каза си Джералд. — Изобщо не ме е страх! Значи той също оживява.

И докато гущерът минаваше покрай него, момчето протегна ръка и лекичко докосна крайчеца на гигантската му опашка. Тя беше каменна. Значи огромното животно не „оживяваше“, както си бе помислил, а изобщо си беше живо, макар и каменно. Щом усети докосването обаче, то се обърна, но Джералд също се обърна и препусна с пълна скорост обратно към замъка. Защото при каменното докосване цялата омагьосана градина се изпълни внезапно със Страх, който почти обхвана и самия Джералд. Сега момчето бягаше тъкмо от този Голям Страх, а не от пълзящото каменно чудовище.

Нашият герой се спря запъхтян под петия прозорец на сградата. Изкачи се на перваза по бръшляна, който се виеше по стената, и отново хвърли поглед към сивия склон. От езерото с рибките, където Джералд се бе любувал на отражението на звездите, се разнасяше плискане на вода — огромното каменно чудовище се търкаляше между водните лилии в плитчините.

Щом успя да се вмъкне в стаята, Джералд отново погледна назад. Езерото с рибките беше тихо, спокойно и тъмно. Луната се отразяваше в него. Светлината ѝ падаше през клоните на плачещата върба върху

статуята, застанала спокойна и неподвижна на пиедестала. В градината отново всичко беше на мястото си. Нищичко не помръдваше.

— Ама че бълнуване! — помисли си Джералд. — И през ум не ми беше минавало, че можеш да заспиш както си вървиш из градината и да ти се присънят такива неща.

След това затвори прозореца, запали клечка кибрит и спусна кепенците. Драсна още една клечка, за да види къде е вратата. Превъртя ключа, излезе и отново заключи, като окачи ключа на гвоздеа, където му беше мястото. После се промъкна до края на коридора. Там се спря и зачака, без да се бои, че някой може да го зърне — нали бе невидим. Остана така, докато очите му си починат от пламъчетата на кибритените клечки, та да може отново да се ориентира на лунната светлина, която се процеждаше в помещението през прозорците на залата.

— Кой знае къде ли е кухнята — помисли си Джералд. Съвсем му беше излязло от ума, че вече е детектив. Чувстваше се разтревожен и най-много от всичко му се искаше да се прибере у дома и да разкаже на останалите за невероятните неща, които бе видял или сънувал в градината. — Все едно е всъщност какви врати отварям, нали още съм невидим! Я да видим? Невидим съм, разбира се, не мога да си видя ръката пред лицето!

За всеки случай провери още един-два пъти, но резултатът беше същият.

— Ето на, щом сам не се виждам, никой не може да ме види.

Джералд отвори една след друга много врати, минавайки през просторни помещения, в които мебелите бяха покрити с кафяво холандско платно, което обаче изглеждаше бяло на лунната светлина. От високите тавани висяха разкошни полилеи, също загърнати в плат. В някои от тези стаи стените сякаш оживяваха от окачените по тях картини, други пък бяха плътно запълнени с безброй редици книги. Имаше и парадни спални, под чиито огромни, украсени с пера балдахини несъмнено беше спала самата кралица Елизабет. (Между другото, тази кралица трябва твърде малко да се е застоявала в дома си, тъй като, ако вярваме на семейните предания, тя е спала във всяка стара къща в Англия.) Така или иначе, Джералд не успя да намери кухнята. След дълго лутане момчето отвори една врата, зад която започваше каменно стълбище. Като се изкачи по него, той попадна в

тесен каменен проход. Оттам стълбите се спускаха надолу и така го отведоха до нова врата, под която се процеждаше светлина. Кой знае защо, този път се поколеба, преди да протегне ръка към бравата, за да я отвори.

— Хайде, стига глупости! — скара се сам на себе си Джералд. — Я не бъди такова магаре! Ти какво, невидим ли си, или не?

Той отвори вратата, а отвътре някой дрезгаво изръмжа нещо неразбрано.

Джералд пъргаво отскочи назад и се прилепи към стената. В същия миг от стаята излезе някакъв човек, който освети коридора с фенер.

— Всичко е наред — каза мъжът и в гласа му прозвуча явно облекчение. — Сигурно вратата не е била добре затворена, тя трябва да е изскърцала. Иначе няма нищичко.

— По-добре я залости тази врата! — отговори му друг, не помалко дрезгав глас. — Да не мръдна от мястото си, ако тоя път не реших, че са ченгетата.

Отново затвориха вратата. Джералд нямаше нищо против. В интерес на истината, трябва да признаем, че той дори се зарадва. Никак не му харесваха онези хора там. Видът им просто внушаваше страх. Струваше му се, че дори и невидим, по-добре е да не се озовава очи в очи с тях. Пък и това, което видя, му беше напълно достатъчно. Нямаше съмнение, че е попаднал на шайка бандити. Имаше късмет — късмета на новациите, както биха се изразили картоиграчите — още през първата нощ на детективската си кариера попадна точно на местопрестъплението. Злодеите вадеха сребърните прибори от два големи сандъка, увиваха ги в парцали и ги пъхаха в чували. Вратата на помещението бе от желязо, дебело няколко пръста. Очевидно там се пазеха скъпоценностите на замъка. Разбойниците бяха разбили ключалката. Инструментите, с които бяха свършили тази работа, лежаха на пода, грижливо подредени върху парче плат, съвсем както резбарите пазят длетата си.

— Хайде, по-бързо! — чу Джералд. — Няма цяла нощ да се мотаем тука.

Среброто лекичко подрънкваше.

— Ама и ти си затракал с тия съдове като с кастанети — обади се по-грубият глас.

Джералд се обърна и се измъкна оттам колкото се може по-тихо и незабележимо. Най-любопитното беше, че макар и да не можа да намери пътя към крилото на прислугата допреди малко, когато не трябваше нищо да съобразява, сега той се озова тъкмо където трябваше, при все че главата му беше пълна, ако мога така да се изразя, със сребърни вилници и чаши и напрегнато се питаше дали някой не го преследва по криволиचेщите коридори.

— Младият детектив имаше късмет — рече си той, — надмина и най-смелите си очаквания благодарение на своя късмет. Той успя да се измъкне незабелязано от местопрестъплението и побърза да потърси помощ.

Ала каква помощ можеше да потърси? Несъмнено в къщата имаше хора, там беше и лелята на Мейбъл, но той просто нямаше как да ги предупреди. Беше безнадежно невидим и нямаше към кого да се обърне. Помощта на Мейбъл едва ли щеше да му е от полза. Полицаяте? Докато ги повикат и докато дойдат, крадците преспокойно можеха да си вдигнат чуковете заедно с натъпканите със сребро чували.

Джералд се спря да помисли. За по-голяма концентрация хвана главата си с две ръце — точно както правите и вие, когато трябва да решите някое просто уравнение или да си припомните датите на главните сражения през Гражданската война.

После, с помощта на молива и бележника си, перваза на прозореца за писалищна маса и цялата си изобретателност, той написа:

„Знаете стаята със среброто. Там има крадци, които в момента крадат. Масивната врата е разбита. Пратете някого за полиция. Ако разбойниците побягнат, преди полицаите да са пристигнали, аз ще ги проследя.“

Поколеба се мъничко и написа отдолу:

„Ваш приятел — и да знаете, че това не е майтап.“

После уви бележката около един камък и здраво я превърза с връзка от обувката си. В този вид писъмцето чукна по прозореца на стаята, в която Мейбъл и леля й вечеряха, преливащи от радост. Менюто се състоеше от задушени сливи, сметана, пандишпанова торта, яйчен крем и студен хлебен пудинг.

Джералд беше колкото невидим, толкова и гладен. Ето защо той хвърли изпълнен с копнеж поглед към вечерята, преди да запрати камъка вътре. Момчето изчака докато затихнат писъците им и се убеди, че най-сетне вдигнаха камъка и прочетоха писмото му.

— Глупости! — заяви лелята, доста по-меко от обикновено. — Ама че щуротия! Това трябва да е някоя нескопосана шега.

— О, леличко, нека изпратим някой да повика полицията, щом настоява! — проплака Мейбъл.

— Кой настоява? — попита лелята.

— Все едно кой — изхленчи Мейбъл.

— Незабавно пратете да извикат полицията! — обади се Джералд отвън, като за целта използва най-мъжествения си глас. — Ако не го направите, после ще има да си скубите косите. С нищо друго не мога да ви бъда полезен!

— Ще насъскам кучетата по теб, нехранимайко! Така да знаеш! — извика лелята.

— Не, леличко, недей! — подскочи развълнуваната Мейбъл. — Той казва самата истина! Знам, че казва истината. Веднага да събудим Бейтс!

— Не вярвам ни думичка от всичко това! — възкликна леля й.

Когато по настояване на Мейбъл най-сетне събудиха Бейтс, неговата реакция не беше много по-различна. Но след като видя бележката и се наложи да избира между това, да отскочи до съкровищницата, за да докаже, че наистина не е трябвало да вярват на писъмцето, или да се качи на колелото, за да викне полицията, той все пак предпочете второто.

А когато полицаите пристигнаха, откриха, че вратата на съкровищницата зее отворена и среброто липсва — или поне толкова от него, колкото трима здрави мъже можеха да отнесат на гръб.

Бележникът и моливът на Джералд послужиха за още нещо през тази нощ. Беше пет часът сутринта, когато той пропъзля в леглото си, смазан от умора и премръзнал като камък.

* * *

— Мастър Джералд! — разнесе се гласът на Илайза в ушите му. — Седем часа сутринта е! Вече настъпи нов божи ден, а нощес пак е имало кражба с взлом... Но какво е това — жива да не бях! — разкрещя се тя, като вдигна щорите и погледна към леглото. — Само му погледнете кревата! Всичко е оплескано със сажди, а него никакъв го няма. Ох, Боже, Божичко!

При този вопъл Катлийн дотича от стаята си, а Джими седна в леглото и разтърка сънено очи.

— Какво има? — извика Катлийн.

— Знам ли, нещо май ми се зави свят.

Илайза се стовари с цялата си тежест върху един сандък и оттам продължи:

— Най-напред леглото му беше празно и цялото очернено със сажди, пък него никакъв го нямаше. А като погледнах пак, той си лежи в креватчето, без да е мръднал никъде. Трябва нещо съвсем да съм се побъркала. Ама на мен все такива неща са ми в главата, още откак вчера заран ми се причуха ония ангелски гласчета! Ама аз ще кажа на Мадмоазел какви си ги забъркал, момченце, всичките ти номера ще ѝ разкажа, до един, така да знаеш! Ама че диване се извъдило! Цял да се наплеска със сажди от главата до петите като същински мръсен негър, а после да направиш на нищо и чистите чаршафи, че и възглавницата отгоре на всичко. Ти срам нямаш ли?

— Чакай малко — обади се сънено Джералд, — искам да ти кажа нещо.

Илайза само изсумтя презрително, което не беше кой знае колко учтиво от нейна страна. Но какво да се прави, нали току-що бе преживяла силно сътресение, все още не можеше да дойде на себе си.

— Можеш ли да пазиш тайна? — попита поверително Джералд изпод вече избеляващата чернилка.

— Да — каза Илайза.

— Тогава нито дума за това, което видя, пък аз ще ти дам два шилинга.

— А какво щеше да ми казваш?

— Каквото вече ти казах. За двата шилинга и за тайната. И да си затваряш устата.

— Не трябва да ги вземам — изломоти Илайза, като алчно протегна ръка. — А сега веднага да ставаш, господинчо, и да не забравиш да почистиш всичко — до последната саждичка.

Когато Илайза излезе, Катлийн възкликна:

— Джери, колко се радвам, че си жив и здрав!

Джералд отвърна хладно:

— Снощи май че не беше толкова разтревожена.

— Не мога да си представя как изобщо те пуснах там. Вярно, че снощи някак си не се тревожих. Но само да знаеш какво ми беше тази сутрин, като се събудих и си спомних накъде тръгна!

— Добре, добре, само по-внимателно, че цялата тая чернилка ще полепне по тебе! — промърмори мъжествено Джералд, попаднал в необузданите прегръдки на сестра си.

— Как така стана, та вече не си невидим? — любопитства Джими.

— Ами и аз не знам точно, но тъкмо Илайза спомена името ми и пръстенът се изхлузи.

— Разкажи ми всичко! — помоли Катлийн.

— Още не — отвърна тайнствено Джералд.

* * *

— А какво стана с пръстена? — попита Джими, след като привършиха със закуската. — Сега е мой ред.

— Ами аз... съвсем го забравих — плесна се Джералд по челото. — Но къде другаде може да бъде, освен някъде из леглото ми.

Там обаче го нямаше. Илайза вече беше оправила креватите.

— Кълна се, че в леглото нямаше никакъв пръстен! — смутолеви прислужницата. — Ако имаше, щях да го видя.

[1] А, ето ви и вас! (фр.). ↑

ПЕТА ГЛАВА

— Издирването и разследването се оказаха безрезултатни — обобща Джералд, след като бяха претърсвали всяко ъгълче на стаята, а от пръстена нямаше и помен. — В този миг неустрашимият детектив, героят на нашия разказ, си спомни, че има друга работа за вършене, както и „друга риба за пържене“, така че ако останалите от вас искат да чуят цялата снощна история...

— Няма ли да е по-добре да ни разкажеш, когато се видим и с Мейбъл? — предложи жертвоготовно Катлийн.

— Бяхме се разбрали за десет и половина, нали? Не виждам какво пречи Джералд да ни разправя своите врели-некипели по пътя. Във всеки случай, не ми се вярва да се е случило кой знае какво.

Това, разбира се, бе Джими.

— Това показва — отбеляза Джералд любезно, — че ти и представа си нямаш как стоят нещата. Клетата Мейбъл ще има напразно да ни чака на мястото на срещата, ако изобщо някой го е грижа за това. „Рибка, рибка, друга рибка — друга рибка пържа аз!“ — внезапно си затананика Джералд по мелодията на „Зрялата черешка“, та накрая Катлийн трябваше да го ощице, за да спре.

Джими хладно се извърна настрана и подхвърли:

— Ти друга работа нямаш ли си?

Джералд обаче продължаваше да пее:

*Дето се усмихва Джонсън там,
е Черешовият остров, знам.
Друга рибка, друга рибка,
друга рибка пържа аз!
Джонсън, тук ела и си купи завчас!*

— Как успяваш да бъдеш толкова непоносим през цялото време? — попита Катлийн с най-чистосърдечно любопитство.

— Нямам представа — отговори Джералд, като без никакво затруднение премина от мерена в немерена реч. — Сигурно се дължи на недостиг на сън или на превъзбуда. Я по-добре да отидем някъде, където със сигурност няма да ни подслушват.

*На остров, дето никой няма да подслушва,
отивам. С мен ела и ти!
Виж, тук едно ухо в ключалката прилепва
и неотстъпно там слухти.*

— прошепна той и рязко разтвори вратата.

Точно там, озовала се кой знае как, но несъмнено тя самата, стоеше Илайза, прилепила ухо към ключалката. Вярно, че прислужницата направи опит да се престори, че бърше праха по ламперията, но кой знае защо, никой не ѝ повярва.

— Нали знаеш какво става с тези, които подслушват? — рече сурово Джими.

— И през ум не ми е минавало... Ама че сте и вие! Хубава работа! Какви, ги приказвате! — развика се Илайза, а ушите ѝ станаха от червени по-червени.

— Децата излязоха навън, тръгнаха по главната улица, покатериха се върху стената на черковния двор и като се разположиха на това почетно място, провесиха крака надолу. През цялото време устните на Джералд бяха здраво стиснати в тънка упорита линия.

— Хайде де! — нетърпеливо се обади Катлийн. — Хайде, Джери, не бъди такова магаре! Направо умирам да чуя какво е станало нощес.

— Така е по-добре — каза Джералд и почна да разказва. А докато описваше бялата мистерия и чудесата, които бе видял през нощта в окъпаната от лунната светлина градина, сякаш нещо от магията на тази нощ се промъкна в гласа и думите му. Историята за оживелите статуи и за гигантското каменно чудовище накара Катлийн цялата да потрепери и да се вкопчи в ръката му. Дори и Джими престана да подритва стената и слушаше брат си със зяпнала уста. После дойде ред на страховитата случка с крадците и предупредителното писмо, което нищо неподозиращите Мейбъл и леля

й получиша, докато си похапваха хлебен пудинг. Джералд говореше с изключително удоволствие, като внимателно подбираше думите си и се стараеше да излага подробностите възможно най-пълно. Черковният часовник удари единадесет и половина тъкмо когато казваше:

— След като направи всичко в границите на човешките възможности и всяка надежда вече изглеждаше изгубена, нашият неустрашим млад детектив... Я гледай, здрасти, това е Мейбъл.

Така си и беше. Мейбъл се стовари от стърчишката на една каруца току в краката им.

— Не можех да чакам повече — обясни тя. — Никакви ви нямаше, та трябваше сама да си потърся превоз. Има ли нещо ново? Когато Бейтс отиде в съкровищницата, крадците бяха изчезнали.

— Да не искаш да кажеш, че цялото това бръщолевене на всичкото отгоре е истина? — побърза да се осведоми Джими.

— Разбира се, че е истина — прекъсна го Катлийн. — Никой не се и съмнява. Продължавай, Джери. Беше стигнал до мястото, където е хвърлил камък в хлебния ви пудинг, Мейбъл. Карай нататък.

Мейбъл се покатери на стената.

— Станал си видим по-бързо от мен! — отбеляза тя между другото.

Джералд кимна и отново поде:

— Налага се нашата история да бъде разказана само с няколко думи, доколкото това е възможно, тъй като пърженето на риба започва точно в дванайсет. А дотогава остава само половин час. След като отправи своето послание, с което предупреждаваше обитателите на замъка за надвисналата опасност, под прикритието на своята невидимост Джералд отново се превърна в Шерлок Холмс и незабавно се отправи към мястото, където разбойниците, едва осветени от фенерите си, продължаваха да плячкосват скъпоценностите на замъка бързо и умело. Не виждах никакъв смисъл да се подлагам на опасности, тъй че останах да изчакам отвън, в коридорчето към стълбите, нали го знаеш къде е?

Мейбъл кимна.

— Най-сетне те се измъкнаха оттам, разбира се, изключително предпазливо и опитно. Не ме видяха, пък и нямаше как, и затова решиха, че са останали незабелязани. После безмълвно поеха по коридора в индианска нишка. Един от чувалите със среброто дори ме

ожули по челото, но те не усетиха нищо и тихомълком потънаха в нощта.

— А откъде минаха?

— През стаичката с огледалото, където се опитваше да се видиш, когато беше невидима. Нашият герой се спусна подире им с невидимите си обувки за тенис. Тримата злодеи незабавно потърсиха убежище в горичката и крадешком се запромъкнаха между рододендроните, после — през парка и... — Гласът на Джералд неочаквано секна и момчето се загледа в розовите грамофончета, покрили купчината камъни от другата страна на белия път. — ... И покрай онези каменни фигури, дето оживяват. Разбойниците се озъртаха иззад храстите и дърветата. Аз ги виждах съвсем ясно, но те мене — не. Те обаче също ги видяха — и точно така трябваше да стане, ала крадците не можеха да ги видят. Странно, нали?

— Кои „те“? Каменните фигури ли? — поиска да изясни Мейбъл.

— Никога не съм ги виждала да оживяват — озадачено рече тя, — а съм се разхождала вечер в градината често, толкова често.

— Аз пък ги видях — натърти Джералд.

— Разбирам, разбирам — побърза да се съгласи Мейбъл. — Само си мислех, че най-вероятно човек може да ги види само когато той самият е невидим. Да ги види живи де, не просто издялани от камък.

Джералд разбра, надявам се, вие — също.

— Нищо чудно да си права — отвърна той. — Градината на замъка със сигурност е омагьосана. Само бих искал да зная защо и как. Сега обаче трябва да тръгваме, та да открия Джонсън, преди да е станало дванайсет. До пазара ще вървим спокойно, а после ще се наложи да потичаме.

— Ама не спирай да разказваш! — помоли Мейбъл. — Нали можеш да говориш и докато вървим. О, моля те! Всичко това е ужасно вълнуващо.

Тези думи, естествено, поласкаха самолюбието на Джералд.

— Ами тръгнах по петите им и, как да ви кажа, всичко беше като насън. Разбойниците излязоха през пещерата — оттам, откъдето проникнахме ние. Вече бях почти сигурен, че съм ги изтървал, когато видях, че се спускат по пътя. Трябваше да изчакам докато се отдалечат, за да съм сигурен, че няма да чуят трополенето на камъните под

краката ми — нали трябваше да се впусна в преследване и да заловя злодеите. За всеки случай си събух обувките. Сигурно чорапите ми са станали на нищо. Но не спрях, вървах подире им, следвах ги неотклонно. Минаха през крайните квартали и се спуснаха до реката. Тогава... струва ми се, че вече е време да потичахме малко.

Разказът временно бе прекратен и децата затичаха с всичка сила.

Откриха Джонсън в собствения му заден двор. Полицаят тъкмо се миеше над легена върху пейката срещу собствената си задна врата.

— Слушай, Джонсън — започна направо Джералд. — Какво ще ми дадеш, ако ти помогна да спечелиш наградата от петдесет лири?

— Половината — незабавно отвърна полицаят. — И да знаеш, че ще ти счупя главата, ако си дошъл тука да ми разправяш разни врели-некипели.

— Не са врели-некипели — каза сериозно Джералд. — Ако ни пуснеш да влезем, ще ти разкажа как точно стоят нещата. А ако хванеш крадците и върнеш откраднатото сребро, искам да ми дадеш една-единствена лира, ей така, за късмет. Нищо друго.

— В такъв случай — влезте! — покани ги Джонсън. — Стига младите дами да нямат нищо против пешкира и легена. Но бас държа, че искаш нещо повече. Иначе защо да не прибереш цялата награда сам?

— Непостижима е мъдростта на Джонсън! От устата му се лее самата премъдрост. — Децата вече бяха влезли в къщата и здраво затвориха вратата. — Искам никой никога да не узнае откъде си научил това. Нека си мислят, че всичко се дължи на твоята неподражаема смелост, бдителност и съобразителност.

— Я да сядаш! — сопна се Джонсън. — И да знаеш, че ако нещо ме поднасяш, по-добре да пратиш госпожичките у дома, преди аз да се заема с теб.

— Аз не се шегувам — отговори Джералд надменно. — Ни най-малко. Всеки, който има поне малко здрав разум в главата, разбира се, стига да не е полицай, ще се досети защо не искам някой да разбере, че тъкмо аз съм ти разказал тия работи. Нали открих всичко това посреднощ, при това — самичък и на място, където не би трябвало да се намирам. Ако знаеш само каква гюрултия ще се вдигне, ако разберат, че съм се скитал самичък цяла нощ навън! Сега загреваш ли вече, моя ясноока маргаритке?

Джонсън обаче бе така погълнат от историята с крадците, че дори, както в последствие отбеляза Джими, не обърна внимание на идиотските епитети, с които Джералд се обръщаше към него. Така или иначе, полицаят отговори, че загрева, и пожела да научи повече подробности.

— Е, щом искаш — хубаво, само не задавай никакви въпроси. Ще ти разкажа всичко, което е необходимо да знаеш. Снощи, някъде към единадесет часа, се намирах при Йълдинг Тауърс. Няма значение как и защо съм се озовал там. Достатъчно ти е да знаеш, че един от прозорците беше оставен отворен, та се промъкнах през него. Там нещо светеше. Излезе, че това е точно съкровищницата. Вътре имаше трима души, които пълнеха чували със сребро. Видях ги съвсем ясно.

— Значи ти си изпратил предупредителното писмо да извикат полиция? — Джонсън се приведе нетърпеливо напред, сложил ръце на коленете си.

— А кой друг? Разбира се, че аз. Но стига да имаш желание, като нищо можеш да ги накараш да повярват, че това е твоя работа. Снощи нали не беше дежурен?

— Снощи бях в прегръдките на Мърфи...

— А, в обятията на Морфей^[1]... Добре, твоя работа. Така или иначе, полицията не е пристигнала навреме. Много се забавиха. Но аз бях там — детективът единак. И тръгнах по петите им.

— Така ли?

— Тръгнах по петите им и видях къде скриха съкровището. И научих много други неща за Хутън Корт, които никой друг не

подозира. После чух разбойниците да се уговарят за пренасянето на заровеното сребро.

— Веднага ми покажи къде са го заровили! — извика Джонсън и скочи на крака толкова чевръсто, че креслото му в стил Уиндзор се прекатури и с трясък се стовари на тухления под.

— Рано е още — отвърна меко Джералд. — Ако отидеш на мястото преди уреченото време, вярно, ще намериш среброто, но никога няма да хванеш крадците.

— Тук си прав.

При тези думи полицаят изправи креслото си и пак се отпусна в него. Сетне попита:

— А после?

— А после трябва да пригответе кола, която да ги причака тази нощ в един часа на алеята зад навеса за лодки, до Седлъровите пукнатини. Те ще извадят чувалите със среброто в дванайсет и половина и ще го натоварят на някоя от лодките. Тогава ще удари твоят час — хем ще си натъпчеш джобовете със злато, хем ще се покриеш със слава от главата до летите.

— Господи, помилуй! — гласът на Джонсън все още беше замислен и изпълнен със съмнение. — Господи, помилуй! Не може сам да си измислил всичко това!

— А, за може, мога. Само че не съм го измислил. Сега си отпуши добре ушите! Това е големият шанс на живота ти, Джонсън! Друг такъв едва ли ще ти се предостави някога! Само една лира за мен, а ти си дръж езика зад зъбите и работата е уредена. Казвай сега, съгласен ли си, или не?

— Че съм съгласен, съгласен съм, дума да няма — отговори припряно Джонсън. И за да не стане грешка, повтори: — Съгласен съм! Ама да знаеш, че ако това е някоя от твоите шегички, ще ти...

— Не виждате ли, че Джери не се шегува? — нетърпеливо го прекъсна Катлийн. — Та той не е лъжец! Никой от нас не е!

— Ако не искаш, само си кажи — обади се Джералд. — Като нищо ще намеря друг полицаи, който да има повече акъл в главата си.

— Аз пък спокойно мога да те издам, че цяла нощ не си бил вкъщи! — заплаши го Джонсън.

— Не е възможно да сте толкова подъл! — извика Мейбъл. — Бива ли да се държите така, когато се опитваме да ви направим услуга?

— Да бях на твое място — посъветва го Джералд, — щях да отида там, където са оставили среброто, като взема със себе си още поне двама души. Така човек може да спретне чудничка засада в близкия склад за дърва. Освен това щях да се погрижа още двама-трима здравеняци да чакат спотаени в короните на дърветата от двете страни на алеята.

— Не бих казал, че ти липсват размах и предвидливост, млади момко, хич не ти липсват! — възкликна благоговейно полицаят. — Ами ако всичко излезе някаква шашма?

— Тогава пък ти ще излезеш едно голямо магаре и мисля, че няма да ти е за първи път! — каза Джими.

— Готов ли си вече? — припряно попита Джералд. — Джими, затваряй си устата, идиот такъв!

— Да! — отговори Джонсън.

— Тогава, като ти почне дежурството, слез до склада за дърва. Аз ще се въртя наоколо. Като видиш, че си издухвам носа, запомни добре мястото — там е съкровището. Чувалите със среброто са завързани за подпорите на стълбовете под водата. Ти само направи кратък оглед в цялото си полицейско достолепие и не забравяй да отбележиш мястото. Там те очаква Славата, а когато станеш сержант и Славата те понесе на крилете си, моля те, не ме забравяй!

Джонсън рече, че няма да го забрави в никакъв случай и че сърцето му прелива от благодарност. След като повтори това още няколко пъти, той напомни, че се намира в пълна бойна готовност и е добре да тръгват, без да губят нито минута повече.

Къщичката на Джонсън се намиреше почти извън града, след ковачницата, та на идване за по-напряко децата бяха минали през гората. Върнаха се по същия път, после се спуснаха по тесните, мърляви улички на градчето и се озоваха на криволичещата пътечка към склада за дърва. Това беше любимото място за игра на хлапете от околностите и нашите герои хукнаха да се гонят между стволите на огромните дървета, надникнаха в ямата със стърготините и възползвайки се от това, че работниците бяха отишли да обядват, си направиха люлка от прясно нарязани, ухаещи борови дъски и един брястов корен.

— Ама това било страхотно място! — възкликна останалата без дъх Мейбъл, като се налюляха до насита. — Тази люлка е по-хубава от

всякакви вълшебства.

— И аз мисля така! — извика Джими. — Джери, недей да подсмърчаш така, по-добре си издухай носа!

— Не мога — отговори Джералд, — не смея! Я си представи, че Джонсън е застанал някъде наоколо — като види носната ми кърпа, току-виж си помислил, че му давам уговорения знак. Ама и аз пък, как не можах да измисля нещо друго! — Шмрък, шмрък! — Ох, наистина трябваше да избира друг сигнал — шмрък, шмрък! — Просто не мога да разбера какво ми става. Още щом слязох от люлката и си спомних, че се уговорихме да си издухам носа, тутакси усетих, че почвам да настивам и... ох, и... слава Богу, ето го и него!

Децата моментално зарязаха люлката.

— Последвайте водача си — извика Джералд и хукна покрай един прясно обелен дъбов ствол. Другите се спуснаха подире му.

Те тичаха, като заобикаляха и прескачаха камарите пънове, промъкваха се под стърчащите от купа дъски и чак когато тежките ботуши на полицая стъпиха на пътеката, Джералд се спря на края на едно прогнило стоварище с разнебитен парапет. Кихна силно и шумно си издуха носа с огромно облекчение. После веднага поздрави учтиво:

— Добро утро!

— Добро утро! — рече на свой ред Джонсън. — Какво става, май си настинал, а?

— Е, ако имах ботуши като твоите, едва ли някога щях да настина! — отговори Джералд с нескрито възхищение. — Погледнете ги само! Всеки би могъл да види отпечатъците от стъпките ти най-малко от една миля. Направо се чудя как успяваш да се промъкнеш незабелязано, когато трябва да арестуваш някого.

После момчето скочи от мостчето, а като минаваше край Джонсън, прошепна:

— Смелост, ловкост и бързина! Ето това е мястото! — и отново тръгна напред — неуморимият предводител на една неуморима дружина.

* * *

— Доведохме и една приятелка да обядва с нас — каза Катлийн, когато Илайза им отвори вратата. — Мадмоазел къде е?

— Мадмоазел отиде да разгледа Йълдинг Тауърс. Днес там е отворено за посетители, не знаете ли? Пък и вие да побързате с яденето, че днес ми е почивен ден и на моя кавалер хич няма да му хареса, ако трябва да ме чака.

— Добре, тогава ще ядем като светкавици — обеща Джералд. — Само да сложиш още един прибор.

Децата изпълниха обещанието си. Обядът, който се състоеше от кълцано говеждо с картофи и оризов пудинг, тоест може би най-отвратителното меню на света, бе погълнат за не повече от петнайсет минути.

— А сега — каза Мейбъл, когато Илайза и каната с вряла вода изчезнаха нагоре по стълбите, — къде е пръстенът? Трябва да го върна на мястото му.

— Как така ще го връщаш? — възнегодува Джими. — Тъкмо беше мой ред да си го сложа. Да ги нямаме такива! Като го намерим, Кати и аз също трябва да го поносим като вас с Джералд.

— Като го намерите ли?... — бледото лице на Мейбъл стана още по-бледо на фона на тъмните ѝ коси.

— Ужасно съжалявам... Всички ужасно съжаляваме... — подхвана Кати и лека-полека разказа цялата история с изчезването на пръстена.

— Сигурно не сте търсили където трябва! — не се съгласяваше Мейбъл. — Той не може да изчезне!

— Защо пък да не може? Никой от нас не знае какво точно може да прави този пръстен. Няма смисъл да се ежиш толкова, милостива госпожице! Може пък той така да си изчезва и да си се появява. Нали ти казах, че сам се изхлузи от ръката ми в леглото. Къде ли не го търсихме, сякаш потъна вдън земя.

— Ще имате ли нещо против да потърся и аз? — Мейбъл погледна умолително своите малки домакини. — Нали разбирате, ако пръстенът се е загубил, вината ще е моя. Все едно, че съм го откраднала. Ще видите, че и Джонсън ще каже същото. Знам си, че така ще каже.

— Хайде всички да го потърсим още веднъж! — предложи Кати, като бързо скочи на крака. — И без това тази сутрин страшно бързахме.

И децата започнаха да го търсят отново. И го търсиха къде ли не. В леглото, под леглото, под килима, под мебелите. После раздрусаха и завесите — да не би случайно да се е скрил нейде там, след това огледаха и ъглите на стаята, но там намериха само отдавна наслоен прах, безспорно свидетелство за редовното и старателно почистване на стаята. От пръстена нямаше и следа. И търсиха отново, търсиха ли, търсиха. Джими дори забодя поглед в тавана, сякаш пръстенът би могъл самичък да подскочи до там и да си остане горе. Но го нямаше. Никъде го нямаше.

Най-сетне Мейбъл каза:

— Тогава вашата прислужничка трябва да го е откраднала. Няма какво друго да е станало. Смятам да ѝ кажа какво мисля по въпроса.

И тя като нищо щеше да осъществи намерението си, но в този момент външната врата се затръшна, което означаваше, че Илайза току-що бе излязла в целия си блясък на среща със своя „кавалер“.

— Няма смисъл да търсим повече, безполезно е — рече Мейбъл почти разплакана. — Вижте — ще ме оставите ли сама за малко. Сигурно като сте тук, се разсейвам. Ще претърся сама стаята сантиметър по сантиметър.

— Любезните домакини считаха за задължително да се отнасят с уважение към чувствата на своите гости — издекламира Джералд. Сетне двете братчета и сестричето излязоха, като оставиха Мейбъл да търси в стаята на спокойствие.

Те, разбира се, останаха да я чакат по всички правила на гостоприемството, пък и без това трябваше да си стоят вкъщи, за да отворят на Мадмоазел. А навън сияеше ясен слънчев ден и Джими изведнъж си спомни, че джобовете на Джералд са претърпени с парите, спечелени на панаира. Досега с тях не си бяха купили нищичко освен няколкото кифли предната вечер, които той самият дори не беше

опитал. Ето защо бе съвсем естествено, че чакаха Мейбъл, изпълнени с нетърпение.

Струваше им се, че е минал най-малко час, а всъщност едва ли бяха изтекли и десет минути, когато най-сетне чуха вратата на спалнята да се отваря и Мейбъл да слиза по стълбите.

— Нищо не е намерила — каза Джералд.

— Откъде знаеш? — попита Джими.

— То се разбира от начина, по който стъпва — обясни Джералд. — Всъщност човек почти винаги може да отгатне дали някой е намерил това, което търси, или не, само по звука на стъпките му. Ето, сега например стъпките на Мейбъл казват: „Не, нищо не намерих!“ толкова ясно, колкото и ако можеха да говорят.

Изражението на лицето ѝ само потвърди лошата вест.

В този момент откъм задната врата неочаквано се разнесе настойчиво и гръмко тропане, което отне на децата всяка възможност да изкажат съчувствието си за загубата на пръстена или пък да изразят надежда, че сигурно съвсем скоро той все ще изскочи отнякъде. Всички прислужници, освен Илайза, отдавна бяха излезли да прекарат почивния си ден навън и в къщата не бе останал никой. Ето защо децата отидоха вкупом да отворят вратата. Пък и, както обърна внимание Джералд, ако случайно се окажеше, че чука пекарят, биха могли да си купят някакъв сладкиш и да го изядат за десерт.

— Защото след обяд като днешния е задължително да има десерт! — подчерта момчето.

Но съвсем не беше пекарят. Когато отвориха, видяха напред настлания с плочи двор, където стояха помпата, кофата за боклук и голямата бъчва с вода, един млад човек. Шапката му бе застрашително килната на една страна, сякаш всеки момент щеше да се изхлузи. Устата под четинестите му мустаци беше широко разтворена, а очите му бяха толкова кръгли, колкото изобщо могат да бъдат човешките очи. Въпросната личност носеше костюм с цвят на превъзходна горчица и синя вратовръзка, а върху жилетката проблясваше златен ланец на часовник. Тялото му бе отметнато назад, а дясната му ръка — протегната към вратата. Изражението на лицето му бе досущ като на човек, когото дълго време са влачили нанякъде против волята му. Той изглеждаше толкова странно, че Катлийн веднага понечи да затръшне

вратата под носа му, като измърмори: „Избягал луд!“ Само че вратата не се затвори. Имаше нещо, което ѝ пречеше.

— Пусни ме, ма! — крещеше младият човек.

— Ще ти дам аз на тебе едно „пусни ме, ма“, така да знаеш, и така ще те пусна, че ще има да ме помниш!

Този глас несъмнено принадлежеше на Илайза, само дето самата Илайза никаква не се виждаше.

— Трябва ли да разбирам, че някой ви е хванал? — любезно запита Катлийн.

— Тя ме е хванала, госпоице! — едва събра сили да отговори нещастният човечец.

— А коя е тя? — продължи да разпитва Катлийн, но само за да печели време, както по-късно обясняваше, тъй като вече много добре знаеше, че това, което пречеше на вратата да се затвори, беше не друго, а невидимият крак на Илайза.

— Тя ли? Моятта годеница, госпоице. Поне гласът е досущ като нейния, пък и на пипане си е самата тя, ама никаква не я виждам.

— Все това повтаря! — уточни гласът на Илайза. — Това е моят кавалер. Само ми се ще да знам той ли нещо се е чалнал, или аз съм мръднала?

— Мен ако питаш, и двамата не сте в ред! — подхвърли Джими.

— Така значи — продължаваше Илайза, — досега ми се правеше на мъж и половина, а сега ме гледаш в очите и не ме виждаш!

— Ами да, вярно, не те виждам! — отвърна нещастният кавалер.

— Ако аз бях откраднал някой пръстен — измърмори Джералд, като зарея невинен поглед в небето, — щях да си кротувам вкъщи, а не да се изтъпяна пред задната врата и да ставам за смях на хората.

— А, какво значение има за нея, че става за смях — подшушна Джими. — За такъв хубав стар пръстен!

— Нищо не съм откраднал! — продължаваше да плещи благородният кавалер. — Не чуеш ли, пусни ме, ма, очите ми нещо не са в ред! Айде ма, проклетнице, пусни ме, ти казвам, не чуеш ли какво ти говорят!

Изведнъж издигнатата му във въздуха ръка увисна надолу, а той самият политна и залепи гръб за бъчвата с вода. Очевидно Илайза най-сетне го беше „пуснала“. Самата тя се запровира между децата, като ги разбутваше с невидимите си лакти. Джералд я хвана за китката с

едната си ръка, а с другата успя да намери ухото ѝ и ѝ прошепна: „Стой мирно и да не си обелила думичка повече! Само да гъкнеш, да знаеш, че нищо няма да ме спре да извикам полицията!“

Илайза и понятие си нямаше, че съществуваша доста неща, които биха възпрели Джералд да извика полицията, така че тутакси направи каквото ѝ наредиха, сви се там, невидима и тиха, като дори се опитваше да сдържа и дишането си. Само като издишваше, се чуваше нещо като подсмърчане.

Младият господин в костюм с цвят на горчица беше възстановил равновесието си и стоеше, втренчил в децата очи, които бяха станали още по-кръгли, доколкото това изобщо беше възможно.

— Какво става? — въздъхна той плахо. — Каква е цялата тази работа?

— Ако вие не знаете, боя се, че и ние не можем да ви обясним — отвърна благовъзпитано Джералд.

— Да съм говорил някакви несвързани работи? — попита благородният кавалер, като вдигна шапката си от земята и прекара ръка по челото си.

— Доста — осведоми го Мейбъл.

— Дано само не съм казал нещо, което да нарушава благоприличието.

— Съвсем не — успокой го Катлийн. — Само казахте, че вашата годеница ви държи за ръката, а вие не я виждате.

— Не издържам повече!

— И ние не издържаме повече! — заяви Мейбъл.

— Ама пък не може да съм го сънувал всичкото това и после да съм дошъл при вас да ви се правя на някой панаирджийски палячо, нали тъй?

— Вие най-добре знаете това! — гласът на Джералд беше самата учтивост.

— Ама... — почти изкрещя жертвата с цвят на първокласна горчица, — да не искате да ми кажете...

— Нищо не искам да ви кажа — отговори Джералд искрено. — Само ще ви дам един малък съвет. Приберете се у дома, полегнете си, а главата си покрийте с влажна кърпа. Утре ще се чувствате къде-къде по-добре.

— Но аз не съм...

— Бих се вслушала в този съвет — каза Мейбъл. — Слънцето днес беше много силно.

— Сега се чувствам съвсем добре — изломоти жертвата. — Само дето... ъ-ъ-ъ... исках само да се извиня, че по-рано никога не са ми се случвали таквиз неща, госпожице! Аз не съм... — и през ум да не ви минава, че ме хващат разни пристъпи! Ама можех да се закълна, че Илайза... Тя не излезе ли на среща с мен?

— Илайза си е вкъщи — увери го Мейбъл. — Днес не може да излезе на среща с когото и да било.

— Нали няма да ѝ разправите за днес, милостива госпоице? Щото тя ще почне да ме отбягва, ако реши, че съм припадничав, пък на мене, да знаете, от дете не ми се е случвало.

— От нас Илайза няма да научи нищо.

— И ще ми простите за днешната гюрултия?

— Разбира се. Нали видяхме, че не можехте да се овладеете! — успокояваше го Катлийн. — Хайде сега, вървете си у дома по живо, по здраво, и веднага да си полегнете. Сигурна съм, че имате нужда от почивка. Всичко хубаво.

— Всичко хубаво, госпоице! Наистина трябва да си почина, че още усещам как ми е стискала ръката с тия нейни пръсти като клещи, пък вие нали казахте, че тя изобщо не е излизала. — Благородният кавалер вече говореше сънливо. — Нали няма да кажете и на началството какво стана? Че човек какъвто и занаят да има, никъде не е добре да получава припадъци.

— Няма, няма, не се тревожете! Довиждане! Всичко хубаво! Довиждане! — изредиха се да казват всички един по един.

Той мина покрай бьчвата, зелената врата на двора се захлопна зад гърба му, след което се възцари тишина. Тя бе нарушена от Илайза.

— Предайте ме на полицията! — извика тя. — Предайте ме на полицията, да взема да погребя мойто клето сърце в затворническата килия!

Сетне се чу неочаквано изхлипване и на прага се отрони влажна, кръгла капка.

— Гръмотевична буря! — изплашено извика Джими.

Всъщност това беше сълзата на Илайза.

— Предайте ме на полицията! — повтаряше тя. — Предайте ме на полицията! — Шмрък-шмрък... — Само не им позволявайте да ме хванат тука, в града, дето всеки ме знае и уважава! — Шмрък-шмрък... — Десет мили, че и повече ще измина, само и само да ме хване някоя чужда полиция, само да не е нашата, че ако ме хване Джонсън, дето е дупе и гащи с братовчед ми, всичко ще му разкаже и ще има да ме разнасят навсякъде! — Шмрък-шмрък... — Ама за едно нещо трябва да ви благодаря и да съм ви благодарна до гроб — дето не му казахте, че аз съм откраднала пръстена! Пък и не съм го крала! — Шмрък-

шмрък... — Само така, малко го взех назаем, така де, нали днеска ми беше свободният ден, пък моят кавалер е такова конте, дето еша си няма, нали и сами го видяхте на какво прилича, та исках и аз да му направя най-голямо впечатление!

Децата гледаха като омагьосани прелюбопитните сълзи, които се появяваха във въздуха, след като се търкаляха по невидимия нос на Илайза. После Джералд се изправи в цял ръст и се обърна към нея:

— Изобщо няма какво да ни приказваш — осведоми я той. — И без това не те виждаме.

— И той все това повтаряше — проплака гласът на невидимата Илайза, — само че...

— И ти самата не можеш да се видиш! — продължи Джералд. — Къде ти е ръката?

Няма съмнение, че Илайза се опита да си види ръката, но, разбира се, не успя. Тя тозчас нададе пронизителен писък, който като нищо можеше да събере всички полицаи на градчето, стига наоколо да имаше поне един от тях. След това прислужничката, без повече да протака, изпадна в състояние на бясна истерия. Децата направиха каквото можаха. Всичко, което разни брошурки препоръчваха за подобни случаи, бе прилежно изпълнено. Само че кой ли би могъл да свести една невидима слугиня, на всичкото отгоре — нагиздена с най-хубавите си дрехи? По тази причина, когато след малко намериха най-хубавата ѝ шапка, тя вече не ставаше за нищо. Също така и най-хубавата ѝ синя рокля вече никога не можа да добие предишния си вид. А когато дечурлигата, под влияние на прочетеното във въпросните брошурки, се заловиха да палят късчета от пухената бърсалка за прах и да се опитват да ги поднасят под носа на Илайза, или поне — там, където си мислеха, че се намира въпросният нос, внезапно лумна силен пламък и се разнесе непоносима миризма. Но това продължи съвсем кратко, тъй като сръчните ръце на Джералд тутакси се справиха с огъня, който всъщност само свидетелстваше, че и направената от пера боа на Илайза също се опитваше да окаже съдействие.

Това обаче наистина помогна. Илайза, както се казва, „дойде на себе си“. С дълбоко ридание прислужницата събра сили да изохка:

— Само да не ми изгорите шала, щото той е от истински щраусови пера! Сега съм по-добре.

Тогава малчуганите ѝ помогнаха да се качи по стълбите. Илайза се стовари на най-горното стъпало, а нейните придружители се заеха възможно най-внимателно и тактично да ѝ обясняват, че тя наистина е невидима и че ако човек краде или дори само взима назаем разни случайни пръстени, никога не може да знае какво ще му се случи.

— И какво сега, такава ли ще трябва да си остана? — изхленчи слугинята, когато ѝ донесоха огледалцето с махагонова рамка, което висеше окачено на един пирон над умивалника в кухнята, та дано по-лесно я убедят, че тя е съвсем, ама съвсем невидима. — Такава ли ще трябва да остана до свършека на дните си? Ами то, ние се гласяхме да се женим, чакахме само да дойде Великден, пък сега, на, кой ще иска да се ожени за мома, дете даже не може да я види? Ам'че то на нищо не прилича.

— Не, няма да е за цял живот! — успокои я мило Мейбъл. — Ама и това трябвало да ти мине през главата. То е като дребната шарка. Сигурна съм, че утре нищо няма да ти има. Почакай и сама ще видиш.

— Още тази вечер може да се оправиш! — рече насърчително Джералд.

— Ще направим каквото можем, за да ти помогнем, и на никого няма да казваме! — обеща Катлийн.

— Няма, няма, дори и на полицията няма да кажем! — намеси се и Джими.

— Време е да приготвим чая на Мадмоазел! — напомни Джералд.

— Пък и нашия! — допълни Джими.

— Не, не! — продължи Джералд. — Днес ние ще пием чай на открито. Ще си направим пикник за чудо и приказ. И ще вземем и Илайза с нас. Ей сега ще отскоча да купя кейк и още някакви сладкиши.

— И троха не мога да сложа в гърлото си, мастър Джери! — изохка гласът на Илайза. — Камо ли пък кейк. Това направо да си го избиеете от главата. Нали ще гледате как залькът ми минава през гърлото и се спуска надолу. Бива ли да правя таквоз нещо, че и на открито на всичкото отгоре. Да гледате как парчето кейк ми минава през всичките вътрешности. Ох, какво ужасно наказание ме стигна и то за какво? Само дете съм взела нещичко, дете и без туй щях да го върна.

Децата се опитаха да я успокоят, приготвиха чая и изпратиха Катлийн да отвори на Мадмоазел, която се прибра уморена и малко тъжна, както изглеждаше. След малко Джералд се върна със сладкишите и поеа към Йълдинг Тауърс.

— Пикниците в областта на замъка не са разрешени — напомни Мейбъл.

— Нашият обаче е! — отсече кратко Джералд. — Илайза, ти да хванеш Катлийн за ръката, а аз ще вървя зад тебе, та да прикривам сянката ти. Майчице мила, ама свали си шапката, де! С нея сянката ти прилича да не ти казвам на какво. Хората ще си помислят, че сме избягали от местната лудница! Хайде, по-живо!

Когато шапката се появи в ръката на Катлийн, изведнъж стана ясно, че твърде малко от водата, с която бяха свестявали Илайза, беше попаднала където трябва.

— Най-хубавата ми шапка! — извика отчаяно Илайза. След това настъпи тишина, в която се долавяха само сподавени хлипания.

— Я горе главата — посъветва я Мейбъл. — Защо не опиташ да си представиш, че всичко това е сън. Нали можеше и да го сънуваш? Особено като имаш угризения на съвестта, задето си задигнала пръстена.

— А ще се пробудя ли някога пак?

— Ще се събудиш, разбира се. Сега ще ти завържем очите и ще те преведем през една вратичка, а ти недей да вдигаш врява — или веднага ще извикаме полицията, та и в съня си да нямаш мира от нея!

Сега няма да ми стигне времето да опиша влизането на Илайза в пещерата с тайния проход. Тя тръгна, като най-напред провря главата си, момчетата я бутяха отзад, а момчетата я дърпаха напред. Ако Джералд не беше съобразил да ѝ завържат и ръцете, децата можеха здравата да си изпатят. Така, въпреки взетите мерки, ръката на Мейбъл бая се ожули, когато се озова между студената скала и неспокойното токче на едната невидима обувка на прислужницата. Също така, не смятам да ви занимавам и с всичко онова, което тя издума, докато децата я превеждаха през обраслата с папрати падина. Най-последно преминаха дружно под свода, за да се окажат в страната на чудесата — как иначе можеше да се нарече дивният италиански пейзаж, който се разкриваше пред очите им? Илайза почти беше изгубила ума и дума, когато най-сетне ѝ свалиха превръзката от очите под една плачеща

върба. Това стана недалеч от статуята на Диана, която стоеше изправена с лък в ръка, стъпила едва ли не само на палеца на крака си — възможно най-неудобната поза за стрелба с лък, която някога бих могла да си представя. Чу се гласът на Джералд:

— Ето, това е всичко. Сега остава само да се наслаждаваме на гледката, на сладкишите и на всичко останало.

— И да си изпием чая! — настоятелно напомни Джими.

Така си и беше.

След като Илайза веднъж завинаги се увери, че колкото и невидима да беше, все пак никой не можеше да гледа какво ѝ минава през гърлото и стомаха и че няма начин децата да надникнат в нея и да преброят колко кифли точно е погълнала, тя най-сетне си пое дъх с облекчение и похапна както тя си знаеше. Впрочем, другите също закусиха с удоволствие.

Ако искате да изпитате истинска наслада от следобедния чай, трябва за обяд непременно да са ви поднесли кълцано говеждо с картофи и оризов пудинг, а след това да сте преживели няколко часа, изпълнени със силни вълнения, добре е също така да изпием чая си колкото е възможно по-късно.

Меките и хладни багри на потъналата в зелено и сиво градина вече се бяха променили. Зеленото бе станало почти златисто, а сенките — почти черни. Езерото пред храма на Феб Аполон, в което плуващите лебеди се отразяваха с главата надолу, се къпеше в розовите отблясъци на няколко пухкави облачета, разположени тъкмо срещу залеза.

— Хубаво е — промърмори Илайза, — съвсем като на картинка, нали? Като на някоя пощенска картичка, от ония, по за две пени.

— Трябва да се прибирам! — спомни си Мейбъл.

— Пък аз не мога да се прибера в този вид. Ще трябва да остана тук и да живея като диваците в тази бяла колиба, ами поне да имаше стени и врати — опечалено въздъхна Илайза.

— Тя говори за храма на Дионисий^[2] — обясни Мейбъл, като посочи към постройката.

Изведнъж слънцето се скри зад тъмната редица елхови дървета, които покриваха върха на склона. До този миг на светлината на залеза белият храм изглеждаше розов. Сега той внезапно стана по-скоро сивкав.

— Трябва да е много приятно място за живеене, дори и такъв, какъвто си е! — подхвърли Катлийн.

— Вярно — прекъсна я Илайза, — ама много духа! Изобщо не ми харесва! Я виж колко стълби има! Нали всеки ден трябва да ги мие човек! Да ги питаш от какъв зор строят къщи, дето и стени нямат. Та кой живее вътре, като... — Тя не довърши думите си, само се опули и възкликна: — Това пък какво е?

— Кое?

— Ами ей онова там, бялото, дето слиза по стълбите! Леле, леле, че то било момък от бял мрамор и, пу-пу, колко е хубав и, да ме прости Господ, ама няма нищичко върху себе си, също като ангелчетата, дето ги виждах едно време!

— След залез слънце статуите тук оживяват — обясни Джералд с многозначителни нотки в гласа си.

— Виждам де — Илайза не изглеждаше нито учудена, нито обезпокоена. — Ето там още една. Вижте го само, и той е такъв, ама има крилца на крачката си, като същинско гълъбче.

— Това трябва да е Меркурий — каза Джералд.

— На табелката под статуята с крилати глезени пише: „Хермес“^[3] — обърна внимание Мейбъл. — Само че...

— Аз пък не виждам никакви статуи — обади се отегчено Джими. — Вие какво, да не се занасяте с мен?

— Не ги ли виждаш? — Джералд шепнеше, но всъщност нямаше от какво да се тревожи, тъй като Илайза бе насочила цялото си внимание към бързо движещите се насам-натам невидими статуи и не можеше да откъсне удивени очи от тях. — Не ги ли виждаш? По залез слънце те оживяват... Само дето човек не може да ги види, ако сам не е невидим. И с мене стана така, затова знам. Но дори и да ги вижда, човек няма от какво да се страхува. Само не бива да ги докосва.

— Че що не я накараме да пипне някоя от статуите, пък ние да гледаме какво ще стане? — попита Джими.

— Глейте го само, ма той скочи във водата! — възторжено извика Илайза. — Олеле, че той не можел да плува! Пък сега оня, другичкият, дето има крилца като на гълъбче, литна над езерото и току се закача с него. Е, на това му викам красота! Тия двамцата са баш като амурчетата, дето ги правят за украса на сватбените торти. А, там имало още един, такъв един дребничък, ама ушите му — дълги, а край него

препуска едно еленче, дето трябва да е още сукалче! Я, я погледнете, и жената там, с пеленачето, дето само го подхвърля нагоре-надолу, хвърли — хване, хвърли — хване, все едно не е дете, ми някоя топка. Чудя й се на акъла как не я е страх да го подмята така! Ама пък е хубаво да ги гледа човек!

Обширният парк се простираше пред децата, целият потънал в сенки — все по-плътни и по-мрачни, а тишината сякаш ставаше все по-дълбока. Статуите — бели и неподвижни, ясно се очертаваха в здрача. Но Илайза виждаше друго. Тя се взираше в безмълвния парк

напрегнато. Децата също наблюдаваха мълчаливо. Вечерта се спусна полека, досущ като воал, който става все по-плътен, по-тежък и по-тъмен. Така настъпи нощта. Луната изгря над върховете на високите дървета.

— Майчице мила! — извика изведнъж Илайза. — Че той, оня сополанко с еленчето, идва право към мене, Господ да ми е на помощ!

В следващия миг прислужницата се разпищя колкото ѝ глас държи, но писъците ѝ ставаха все по-слаби, а по чакъла на алеята се разнесе шумът на бързо отдалечаващи се токчета.

— Бързо! — извика решително Джералд. — Докоснала е статуята и е изгубила ума и дума от страх! Нали и с мен стана същото! Хайде, тичайте! По-бързо, че ще подлуди целия град, ако цъфне там в този вид. Представяте ли си — само един глас и чаткане на обувки!

И те затичаха. Но Илайза имаше голяма преднина. А когато решаваше да мине през тревата, децата не чуваха стъпките ѝ и се налагаше да я изчакват да се върне на чакъла, за да се ориентират по трополенето. Пък и тя беше много подплашена, а страхът дава неподозирани сили.

— Аз съм дотук, трябва да се прибирам! Ще се видим утре — каза задъхано Мейбъл, когато продължителното преследване ги доведе до терасата на замъка. — Излязла е през двора на конюшнията.

— Да минем през задния вход! — едва изрече запъхтеният Джералд, когато свърнаха в тъгъла на тяхната улица. Двамата с Джими заобиколиха бъчвата с вода. Жив човек не се виждаше пред здраво заключената врата, но определено се долавяше, че все пак там има някой, който, макар и невидим, правеше всичко възможно да я отвори. Църковният часовник отброи половин час.

— Девет и половина — едва успя да каже Джералд. — Я се опитай да свалиш пръстена. Сега може и да се извади.

Момчето говореше към празното стъпало. Изведнъж там се появи Илайза, цялата раздърпана, останала без дъх, с разпуснати и разбъркани коси. Якичката ѝ беше съвсем измачкана, а дрехите — в пълен безпорядък. Тя внезапно протегна ръка. В нея на лунната светлина проблясваше тъмното кръгче на вълшебния пръстен.

* * *

— Добрутро! — разнесе се гласът на кавалера на Илайза на другата сутрин. Той вече я очакваше, когато тя отвори входната врата с кофа вода и с голям парцал в ръка. — Язык, че вчера не можа да излезеш.

— И мене ме е яд, та не мога да си намеря място! — рече Илайза, докато забърсваше с парцала най-горното стъпало. — Ами ти какво прави?

— Абе нещо главата ме болеше — отвърна благородният кавалер. — Така ме цепеше, че трябваше да лежа по-голямата част от следобеда. На тебе кво ти беше?

— А, нищо особено! — отговори избраницата му.

* * *

— Туй всичкото трябва да съм го сънувала — промърмори прислужницата, когато благородният кавалер си тръгна. — Ама нищо, ще ми бъде за урок, та друг път да знам и да не пипам чужди пръстени в залисията.

— Значи не са й казали, че съм се държал като смахнат — си рече той, като вървеше към къщи. — Само от слънцето ще ми е станало нещо. Нали така им става и на нашите войници в Индия. Дано да не правя често такива работи! Хайде, точка на въпроса!

[1] Морфей — бог на сънищата в старогръцката митология. „В обятията на Морфей“ ще рече „заспал“. Б.ред. ↑

[2] Дионисий — старогръцки бог на плодородието, виното, веселието и драматическата поезия. Б.ред. ↑

[3] Хермес (грц., лат. — Меркурий) — старогръцки бог на търговците, крадците и измамниците; вестител на Зевс и посредник между света на живите и подземното царство на сенките. Изобразяват го с крилати златни сандали, крилат шлем и вълшебен жезъл кадуцей, с който можел да приспи или събуди всеки бог или смъртен. Б.ред. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

Джонсън тутакси стана герой на деня — нали беше попаднал по следите на разбойниците. Пак той бе обмислил, подготвил и осъществил целия план, благодарение на който пак сам-самичък бе открил изчезналото сребро. Разбира се, полицаят не беше хвърлял никакъв камък през прозореца. Общественото мнение реши, че Мейбъл и леля й трябва да са се заблудили, като са помислили, че изобщо е имало някакъв камък. Естествено, Джонсън не отрече, че е изпратил предупредителното писмо.

Всъщност Джералд излезе след закуска да купи вестник и прочете на глас на брат си и сестра си двете колони измишльотини, в които местният вестник твърдеше, че излага безпристрастно фактите. Докато той четеше, устите на другите се разтваряха все по-широко и по-широко, а когато най-сетне стигна до края и завърши с фразата: „Този надарен с детективски инстинкт наш съгражданин, чиито способности надминават дори тези на мосю Льокок и на Шерлок Холмс, ще бъде повишен в най-скоро време и това е извън всякакво съмнение.“

Настъпи пълна тишина.

— Е — обади се Джими, — поне не е забъркал никого от нас.

— Чувствам се ужасно! — призна си Катлийн. — Сякаш ние сме виновни за всичките тия глупави лъжи, защото това нямаше да се случи, ако не беше ти, Джери. Умът ми не го побира, как е могъл да наплеши всичко това?

— Ами... — поде Джералд, като се опитваше да бъде справедлив, — нали знаеш, в края на краищата, човек все трябва да каже нещо на вестниците. Радвам се, че... — той замълча по средата на думата.

— На какво се радваш, де?

— Няма значение — рече той, като даде да се разбере, че сега засега въпросът е приключен. — Я по-добре да видим какво ще правим днес. Ето че нашата вярна Мейбъл вече се задава в далечината.

Всеки момент ще бъде тук и ще си поиска пръстена. А струва ми се, че ти и Джими също ще го искате. Освен това, трябва да ви напомня, че не сме обръщали никакво внимание на Мадмоазел много по-дълго време, отколкото би било приятно на нашия герой да си признае.

— Само да знаеш как ми се иска да не се наричаш непрекъснато „нашия герой“! — прекъсна го Джими. — Във всеки случай, държа да ти кажа, че ти не си моят герой!

— Аз пък държа да ви кажа, че вие и двамата сте моите герои! — тутакси вметна Катлийн.

— Добричкото ми момиченце! — усмихна се накриво Джералд. — Добре да пазиш своето малко братче, докато се върне бавачката!

— Да не излизаш без нас? — припряно попита Катлийн.

*Аз отивам на пазара,
трам-та-ра-ра, трам-та-ра-ра!
Днеска е пазарен ден,
важен ден е той за мен!*

— запя Джералд и продължи:

*Там за моята любима
рози хубави ще има!*

— Ако искате да дойдете с мен, обувайте си обувките! Само действайте по-живо!

— Аз не искам да идвам! — обади се Джими намусено.

Катлийн отправи отчаян поглед към Джералд.

— Ах, Джеймс! — заговори опечалено Джералд. — Ти наистина се държиш така, че просто не ми даваш възможност да забравя, че си мъничкото ми братче. Винаги, когато се опитам да се държа с теб като с някой от приятелите си, да се закачам и шегувам с тебе така, както например с Търнър, с Моубърли или което и да е друго от момчетата — на, все така става!

— Да, ама тях не ги наричаш „малки братчета“! — отговори Джими.

— Не, наистина. И ти обещавам, че вече много ще внимавам да не наричам така и теб. Хайде, мои геройо и героиньо, верният Месру е ваш покорен роб!

Тримата срещнаха Мейбъл тъкмо на ъгъла на площада, където всеки петък имаше пазар. Появяваха се безброй сергии, навеси и зелени чадъри. Докарваха всякакви птици, свинско месо, глинени съдове, зеленчуци, платове, сладкиши, играчки, всевъзможни инструменти, огледала и какви ли не още привлекателни и прелюбопитни стоки, обикновено натрупани върху дървени маси в самите каруци. Конете ги отвеждаха в обора, а тегличите на колите подпираха на дървени сандъци. Тези пък, които продаваха керамика и железария, излагаха стоката си направо на каменните плочи на пазарния площад.

Слънцето обливаше в лъчите си земята, или както Мейбъл отбеляза: „Цялата природа изглеждаше радостна и засмяна.“ Между купчините зарзават децата откриха няколко букета цветя. Спряха се да ги разгледат, без да могат да решат какво точно искат да купят.

— Резедата е чудесна! — каза Мейбъл.

— Розите са си рози! — настоя Катлийн.

— Карамфилите са по два пенса — отбеляза Джими.

Джералд, душейки стегнатите китки чаени рози, се съгласи, че последното решава въпроса.

Така карамфилите бяха купени. Едно букетче жълти, досущ като сяра, и още едно — бели, като разбит каймак. Взеха също и едно букетче червени карамфили, които по цвят напомняха бузите на куклата, с която Катлийн никога не си играеше.

Понесоха цветята у дома. Зелената панделка на Катлийн чудесно влезе в употреба, за да съберат трите букета в един — нещо, което припряно направиха пред самия вход.

След малко Джералд лекичко почука на вратата на всекидневната, където явно Мадмоазел възнамеряваше да остане целия ден.

— *Entrez!* — извика тя и Джералд влезе в стаята.

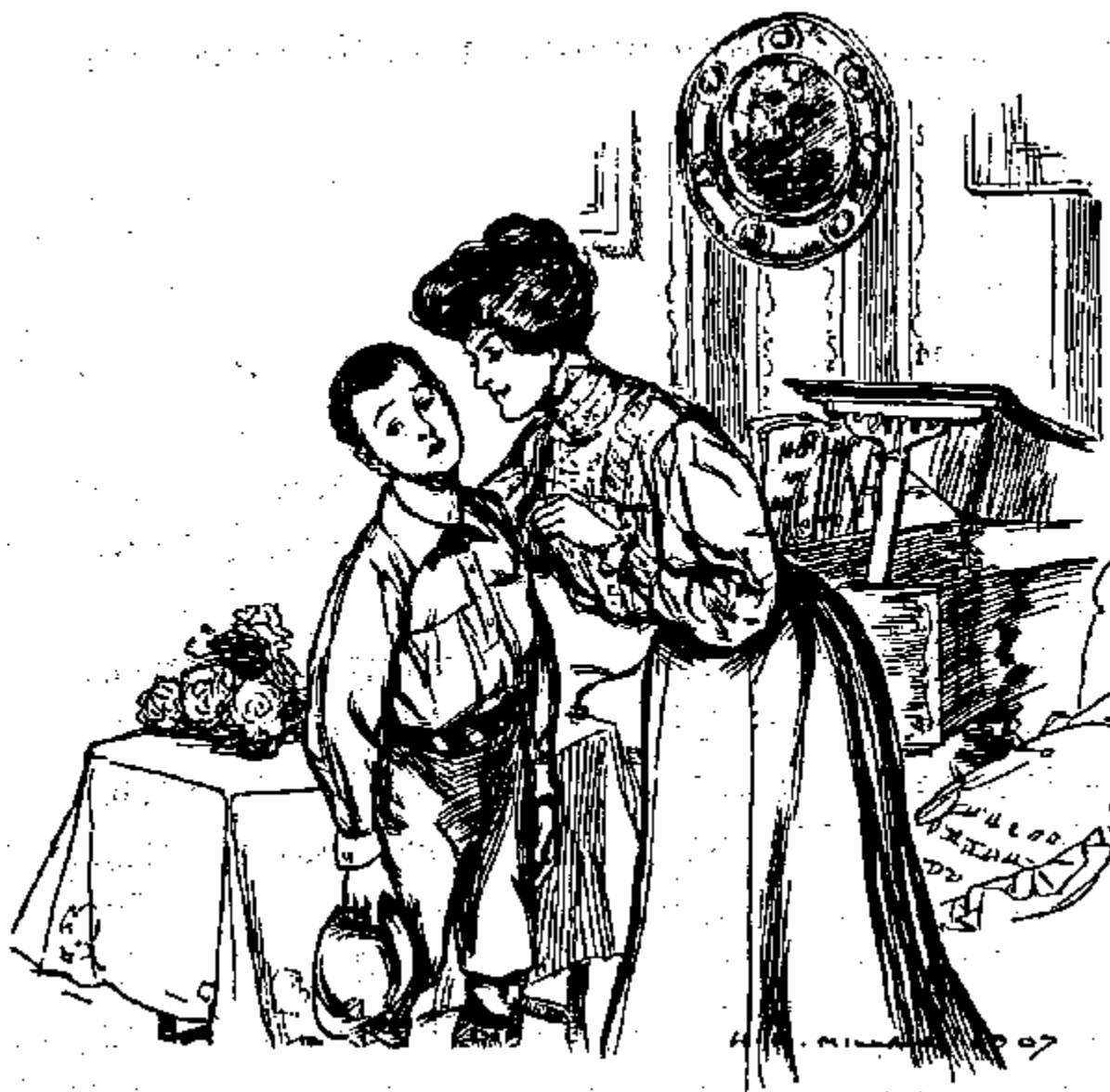
За разлика от друг път, сега тя не четеше, а се бе привела над един скицник. На масата имаше отворена кутия водни бои с

чуждестранен изглед, а също и малко легенче с онази бозава течност, позната както на най-големия майстор на акварела, така и на последното хлапе, което маже по листа с евтините си боички.

— Това е за вас — с най-добри чувства! — каза Джералд, като бързо сложи цветята пред нея.

— Но това означава, че ти си бил много мило момче! Затова би трябвало аз да те прегърна — не?

И докато Джералд успее да обясни, че вече е твърде голям за подобни неща, тя с присъщата си френска елегантност го целуна бързо и леко по двете бузи.

— Рисувате ли? — попита бързо момчето, за да прикрие по някакъв начин колко му е неприятно да се държат с него като с малко дете.

— Опитвам се направи една скица на вчера — отговори тя и преди Джералд да успее да запита как ли ще изглежда вчерашният ден, нарисуван на картина, Мадмоазел му показа една великолепна рисунка, изобразяваща Йълдинг Тауърс с най-големи подробности.

— О, намирам я невероятна! — не закъсна коментарът на изтънчения ценител. — Ще може ли и другите да я видят?

Той ги доведе — включително и Мейбъл, която застана стеснително зад останалите и плахо надзърташе над рамото на Джими.

— Според мен вие сте изключително надарена — каза Джералд, преизпълнен с уважение.

— И да има талант човек, за какво му е той, ако принуден да прекара цялата си живота във възпитание на малки деца.

— Трябва да е ужасно — съгласи се Джералд.

Мадмоазел се обърна към Мейбъл:

— Вие също видели картинката? — А после изведнъж попита: — Някоя ваша приятелка от град?

— Много ми е приятно — каза учтиво Мейбъл. — Само че аз не живея в града, а в Йълдинг Тауърс.

Изглежда, това направи силно впечатление на французайката. Джералд с тайна надежда помисли: „Дано само Мадмоазел не се окаже предвзета дамичка!“

— Йълдинг Тауърс — повтори тя. — Но това съвсем необикновено! Е ли възможно тогава вие бъде член на семейството на лорда?

— Той няма семейство — побърза да отговори Мейбъл. — Не е женен.

— Иска да каже, не сте ли, как се казва на английски... братовчедка... — сестра... — племенница...

— Не — отвърна Мейбъл, като цялата се изчерви. — Изобщо не съм от благородно потекло. Племенница съм на икономката на лорд Йълдинг.

— Но вие познава лорд Йълдинг?

— Не — призна си Мейбъл. — Никога не съм го виждала.

— Той никога не идва в своя замък?

— Не е идвал, поне откакто аз живея там. Но ще си дойде другата седмица.

— А защо той не живее там? — попита Мадмоазел.

— Леля казва, че бил много беден... — И след тези думи Мейбъл охотно разказа цялата история — такава, каквато я беше научила в стаята на икономката: как чичото на лорд Йълдинг завещал всичките си пари на втория братовчед на лорда. Така на горкичкия лорд Йълдинг му останали средства, достатъчни наистина за поддръжката на старата сграда и колкото да преживее скромно някъде другаде, но съвсем недостатъчни за светски живот в замъка. На всичкото отгоре лордът дори не можел да го продаде, понеже целият имот бил под „запор“.

— А това какво е — „под затвор“? — попита Мадмоазел.

— Под заповор, който го обявяват адвокатите — обясни Мейбъл, горда с познанията си и определено поласкана от интереса, който проявяваше гувернантката францужойка. — Веднъж като сложат къщата ти под заповор, вече не можеш нито да я продадеш, нито да я даваш под наем, а трябва да я завещаш на сина си, дори и да не искаш това.

— Но как могъл този чичо да бъде толкова жесток и безмилостен, та да му остави в наследство своето *château*^[1] без никакви средства, с които да го поддържа? — попита Мадмоазел.

Катлийн и Джими останаха много изненадани от внезапното любопитство на Мадмоазел към нещо, което на тях самите им изглеждаше безкрайно скучна и направо глупава история.

Мейбъл обаче съвсем не се смути.

— О, и това мога да ви обясня! — продължи тя охотно. — Самият лорд Йълдинг искал да се ожени за една госпожица, по която изгарял от любов, но неговият чичо бил против тяхната венчавка, тъй като тя била някаква сервитьорка, балерина или нещо подобно. Младият лорд обаче не желал в никакъв случай да се откаже от нея и тогава чичо му казал: „Добре тогава!“ и оставил цялото наследство без замъка на братовчед му.

— Нали каза, че лордът не е женен?

— Не, не е женен, защото жената отишла в манастир. Сигурно вече са я зазидали жива.

— Зазидали?...

— Е, зазидали са я в стената, вие пък как не разбирате — обясни Мейбъл, като за всеки случай посочи към тапетите с розови и златисти кичести цветове, с които бе облепена стаята. — Зазиждат ги и ги държат така, докато издъхнат. Такива неща правят в манастирите. Вие не сте ли чували?

— Съвсем не е така! — възкликна Мадмоазел. — В манастирите има много мили и добри жени. Само едно нещо там е непоносимо — катинарите по вратите. Понякога човек не може излезе оттам, особено като много млада и техни роднини ги изпратили в манастира в името на тяхно благополучие и щастие. Но да зазиж... как вие казали? Да затварят жени в стени и по този начин да ги погубват, не, такова нещо винаги нямало. Ами той, този благороден господин, е ли той никога не потърсил дамата на сърцето?

— О, да! Търсил я е къде ли не! — побърза да я увери Мейбъл. — Но нали знаете, манастирите чет нямат, а младият лорд и представа си нямал къде да я търси. На всичкото отгоре от пощата му връщали писмата, и при това...

— *Ciel!*^[2] — извика Мадмоазел. — Изглежда май, че човек може да научи всичко в салон на една икономка. Колко подробности знае!

— Наистина, всичко се научава там — рече Мейбъл простиичко.

— А как вие мисли, той ще я намери ли? Не?

— О, разбира се, ще я намери накрая! — поде вдъхновено Мейбъл. — Ще я намери, когато вече е остарял, загубил всичките си сили, нали разбирате, и вече е на смъртен одър. Тогава една нежна милосърдна сестра ще бди над главата му и тъкмо преди той да умре, тя ще му разкрие коя е и ще каже: „О, мой изгубен любими, това съм аз!“, а лицето му ще се озари от неземна радост и той ще издъхне с нейното име на напуканите си устни.

Мадмоазел известно време помълча.

Най-сетне промълви:

— Вие прави пророчество, тъй ли?

— А, не, как ви дойде на ума! — отговори Мейбъл. — Това го прочетох в една книга. Мога да ви разкажа колкото искате истории за фатални любви, винаги, когато пожелаете.

В този миг гувернантката леко потрепери, сякаш внезапно си спомни нещо.

— Скоро ще стане обяд — рече тя. — Вашата приятелка... Мабел, нали?... тя ще бъде ваш скъп гост. В нейна чест трябва организира малко празненство. Моите прекрасни цветя — натопете във вода, Катлийн! Аз тича купи торта и сладкиши. Да си измиете ръце всички вие, та като се върна да сте готови. Побързайте!

Като се усмихна и кимна на децата, гувернантката ги остави и изтича надолу по стълбите.

— Съвсем като млада! — отбеляза Катлийн.

— Че тя си е млада! — възкликна Мейбъл. — Толкова жени получават предложение за женитба на нейната възраст! Освен това, трябва да ти кажа, била съм свидетелка и на много сватби, на които младоженките са били къде по-стари. И защо дори не ми споменахте, че е толкова красива?

— Така ли смяташ? — попита Катлийн.

— Разбира се. Пък и колко мило беше от нейна страна да отиде за торта в моя чест и да ме нарече „скъп гост“.

— И аз така мисля — съгласи се Джералд. — Наистина, постъпи много свястно. Още повече, като знае човек, че гувернантките не разполагат с нищо, освен мизерната си заплата, която едва им стига да свързват двата края. А пък, ето на, сега отделя от оскъдните си средства, само и само да ни достави удоволствие. А защо вместо да излизаме, днес не останем вкъщи да си поиграем с нея? Сигурно ужасно се отегчава като стои самичка по цял ден.

— Дали наистина това ще ѝ бъде приятно? — попита Катлийн. — Леля Емили все повтаря, че възрастните хич не обичат да си играят. Правели го само за да ни доставят удоволствие.

— А те едва ли се досещат колко често ние пък се съгласяваме да играем с тях — само и само на тях да им бъде приятно! — отговори по-големият ѝ брат.

— Е, нали бездруго обещахме представление, в което някой да се яви в дрехите на принцесата — напомни Катлийн. — Това може да бъде и нашата изненада за Мадмоазел.

— Само нека да е някъде по чаено време! — настоя Джими. — Така ще имаме благовиден предлог да прекратим цялата работа и няма да се наложи да продължаваме до безкрай.

— Всичко е на сигурно място, нали? — попита Мейбъл.

— Напълно. Нали ти казах къде ги прибрах. Хайде, Джими, по-скоро да вървим да помогнем при слагането на масата. Тъкмо ще накараме Илайза да извади най-хубавия порцеланов сервиз!

Двамата излязоха.

— Добре стана — обади се Джералд, осенен от внезапно хрумване, — че разбойниците не намериха и диамантите в съкровищницата.

— Не биха и могли — отговори му Мейбъл почти шепнешком. — Защото те и представа си нямат за тях. Не ми се вярва някой друг освен мен да е чувал за диамантите — е, и вие, разбира се, но нали се заклехте да пазите тайна.

Това, надявам се — помнете, се случи още в началото на нашия разказ.

— Сигурна съм, че и леля нищичко не подозира за тях. Аз открих пружината съвсем случайно. Лорд Йълдинг е скрил добре тайната си.

— Ще ми се и аз да имах тайна като тази — подметна Джералд.

— Ако крадците наистина знаят нещо, то ще излезе наяве на процеса — продължи Мейбъл. — В съда могат да те накарат да си кажеш и майчиното мляко, че и куп лъжи да измислиш освен това.

— О, процес няма да има — рече Джералд, като подритваше замислено крака на пианото.

— Как така няма да има?

— Така пише във вестника — обясни Джералд. — „Престъпниците по всяка вероятност са имали съучастник, който ги е предупредил, че полицията се готви да ги арестува, когато отидат да приберат плячката. Затова достойните за уважение усилия на служителите на закона са останали безрезултатни. Обаче полицията разполага с улики.“

— Колко жалко! — възкликна Мейбъл.

— А, няма какво да се притесняваш! — успокои я Джералд, все още съсредоточен върху крака на пианото. — Никаква улика нямат.

— Не говорех за уликите. Имах предвид съучастника.

— Много ми е неприятно да го чуя, тъй като този съучастник съм аз! — рече Джералд, като се изправи и най-сетне остави крака на пианото на мира.

Беше вперил поглед напред, както трябва да е гледало момчето върху горящата палуба от популярното стихотворение.

— Нищо друго не можех да направя — продължи Джералд. — Знам, че сигурно ще си помислиш, че и аз съм престъпник, но просто не можех да постъпя другояче. Да си призная, така и не мога да разбера как истинските детективи се справят с това. Един път, като бях малък, с баща ми минахме покрай затвора и видях какво е. Така и не можах да го забравя. След като показах мястото на Джонсън, отново си спомних тази гледка и ми се стори невъзможно да им причиня това. Съзнавам, че постъпих като най-долно животно и нямам никакво право да се наричам гражданин на Британия.

— Според мен си постъпил много хубаво! — отвърна мило Мейбъл. — Как ги предупреди?

— Знаех къде живее единият от тях, написах бележка и му я пъхнах под вратата. Посъветвах го да се „сниши“.

— Какво точно беше написал? — Мейбъл чак се бе изчервила от любопитство.

— Там пишеше: „На полицията ѝ е известно всичко. Не знаят само имената ви. Оттук насетне бъдете добродетелни. И докато сте такива, ще бъдете вън от опасност. Но ако още веднъж откраднете нещо, бъдете сигурни, че ще ви издам — не се съмнявайте в това! Казвам ви го като приятел.“ Знам, че постъпих много лошо, но наистина не можех да направя нищо друго. Само не казвай на останалите. Те няма да разберат защо съм постъпил така, пък и аз самият не мога да си дам сметка.

— Аз пък мога! — каза момичето. — Направил си така, защото имаш добро и благородно сърце.

— Добро и благородно — ала-бала, добричкото ми детенце! — рече Джералд, като изведнъж престана да прилича на момчето върху горящата палуба и пак си стана какъвто си беше. — Хайде, остави тая работа и върви да си измиеш ръцете! Черна си като катран.

— Ти си черен като катран — усмихна се Мейбъл, — а не аз! Сутринта леля боядисваше някаква блуза. По-точно — опитваше се да я боядиса. Беше прочела как се пребоядисват дрехи в настолното си списание „Домашен любимец“, та сега и тя е черна като катран, а блузата стана цялата на разноцветни петна. Колко жалко, че пръстенът не може да направи невидима само някаква част от теб — например мръсотията, още повече, когато си се изплескал, следвайки съветите на някакво си там списание.

Джералд съвсем неочаквано рече:

— А може би този пръстен вече никого няма да направи невидим.

— Как така няма? Откъде накъде? Да не би ти да си му направил нещо, а? — изведнъж се развика Мейбъл.

— Не, не съм. Но не си ли обърнала внимание, че ти беше невидима точно двацет и един часа, докато аз бях само четиринадесет, а Илайза — седем, което прави със седем часа по-малко всеки път. А сега стигаме до...

Мейбъл го погледна, изпълнена с възхищение:

— Ама ти си бил истински факир по смятане!

— Нали разбираш, това прави със седем часа по-малко при всяко слагане на пръстена, а седем без седем е нула. Така че според мен с невидимостта се свърши и този път ще трябва да стане нещо друго. В крайна сметка не може да продължава със седем часа по-малко, освен например да почне да те прави по-видим или по-плътен, знам ли и аз какво?

— Не говори такива работи! — извика Мейбъл. — Като те слушам, направо свят ми се завива!

— А има и още нещо, което е много странно — продължаваше Джералд. — Когато си невидим, твоите близки и приятели не те обичат. Помниш ли леля си, или пък — Кати, окото ѝ не мигна, когато тръгнах след крадците. Значи ние още не сме си изяснили напълно какъв е този пръстен. Олеле, майчице! Ето, че Мадмоазел се връща със сладкишите! Бегом напред, смели разбойници, бягайте да се измиете, ако ви е мил животът!

Изтичаха в банята. А Мадмоазел бе донесла далеч не само кексчета. Имаше и сливи, и грозде, а също и торта с конфитюр, газирана вода, малинов сироп, шоколадови бонбони в красиви картонени кутии, както и „чиста, гъста и пълномаслена“ сметана в кафяви бурканчета, а също и един огромен букет рози.

Мадмоазел бе необичайно весела и оживена за една гувернантка. Поднесе сладкишите и големите парчета торта с широка ръка. После изплете от розите венчета за всички. Самата тя яде съвсем мъничко, но затова пък вдигна тост с прекрасната розова напитка от малинов сироп и газираната вода за здравето на Мейбъл, специалната гостенка на празненството. Дори успя да убеди и Джими да си сложи розовия

венец с аргумента, че не само гръцките богини, но и боговете винаги са носели венчета по време на пир.

Убедена съм, че откакто има френски гувернантки на този свят, никога никоя от тях не е организирала подобно пиршество. Подхвърляха се шеги и закачки, разказваха се весели истории, носеха се гръмки смехове. Джими показва всевъзможни фокуси с вилици, коркови тапи, кибритени клечки и ябълки, които винаги са се радвали на заслужен успех. Мадмоазел пък им разказваше за своето собствено ученичество, когато тя била „едно такова съвсем мъничко момиченце с две стегнати плитчици — ей такива“. И тъй като децата така и не можаха да разберат за какви плитчици става дума, тя помоли за лист и молив и нарисува очарователен портрет, изобразяващ я такава, каквата е била като малка. От главата ѝ стърчаха две къси и дебели свински опашлета, съвсем като игли за плетене, забити в кълбо с тъмна прежда. После гувернантката започна да рисува всичко, за което децата я помолеха и това продължи чак додето Мейбъл не дръпна Джералд за жакета и му прошепна:

— Представлението.

— Нарисувайте ни сега един театър, ако обичате — учтиво помоли Джералд. — Един френски театър.

— Френските театри съвсем приличат на английските.

— А на вас харесват ли ви представленията? Театърът де?

— Но да! Много обича!

— Добре! — рече кратко Джералд. — Тогава още този следобед, стига да искате, ще изиграем една пиеса във ваша чест. Става ли?

— Но тогава Илайза ще мие съдовете — прошепна Кати, — а пък ние и обещахме и тя да гледа представлението.

— Или по-добре довечера — продължи Джералд. — Освен това, Мадмоазел, ще може ли и Илайза да види представлението?

— Но естествено! — отговори Мадмоазел. — Само искам добре да се забавлявате, деца мои.

— Но ние искаме вие да се забавлявате — неочаквано се намеси Мейбъл, — защото всички много ви обичаме, нали, кажете!

— Да! — отговориха останалите в хор и без никакво колебание. На никого от тях и през ум не му беше минавало досега да каже такова нещо, но след като Мейбъл го стори, те с изненада установиха, че това си е чиста истина.

— *Tiens!*^[3] — възкликна Мадмоазел. — Вие обича ваша стара френска гувернантка. Това не може бъде — продължи тя все по-завалено.

— Вие съвсем не сте стара! — опита се да я увери Мейбъл. — Или поне не чак толкова — допълни тя окуражително. — Освен това сте хубава като истинска принцеса!

— Хайде, тръгвай, подмазвачко! — нареди Мадмоазел, като се заливаше в смях. И Мейбъл тръгна. Останалите вече бяха наполовина изкачили стълбището.

Както обикновено, Мадмоазел се разположи във всекидневната. Слава богу, че не беше заета с някакво сериозно занимание, защото през целия следобед вратата постоянно се отваряше и затваряше. Биха ли могли да вземат бродираните покривчици от облегалките на фотьойлите, а също и възглавничките на дивана? А не биха ли могли да вземат възето за простирание от пералното помещение? Илайза каза, че и дума не може да става за такова нещо, но дали все пак Мадмоазел няма да им разреши? Дали ще може да вземат овчата кожа, постлана пред камината? Биха ли могли да пият чай в градината, защото импровизираната сцена в трапезарията била почти готова, а Илайза искала да сервира чая? А ще бъде ли Мадмоазел така добра да им услужи с някакви по-пъстри дрехи — шалове например или пък някой пеньоар, каквото и да е, само да е ярко?

Да, Мадмоазел беше така добра и им даде всякакви копринени дрехи, смайващо висококачествени за една гувернантка. А дали на Мадмоазел не ѝ се намира малко руж или някакво червило? Защото нали обикновено францужойките... Не. Мадмоазел не разполагаше с нищо подобно и ако се съди по цвета на лицето ѝ, тя просто нямаше нужда от такива неща. А смята ли Мадмоазел, че аптекарят продава руж и червило? А дали ще ѝ бъде възможно да им заеме някаква перука? Мадмоазел не можа да издържи на това предизвикателство и бледите ѝ пръсти измъкнаха от косите ѝ близо дузина фуркети, след което пред тях се разпусна най-хубавата синьочерна коса, която някога бяха виждали. Тя падаше до коленете ѝ на тежки талази.

— Не, ужасни деца! — извика тя. — Нямам нито изкуствени коси, нито червило, нито руж! А зъбите ми, може би тях също ще искате, несъмнено? — и тя им показа зъбите си, като се заливаше от смях.

— Аз казвах, че вие сте истинска принцеса! — напомни Мейбъл, — а сега вече го знаем със сигурност. Вие сте Рапунцела^[4]. Винаги носете косата си разпусната! Бихме ли могли да вземем за малко ветрилата от паунови пера, моля, тези, които са на полицата на камината? А също и онези неща, които придържат завесите отзад? И освен това — бихте ли ни дали колкото може повече носни кърпички?

Мадмоазел не им отказа нищо. Децата получиха ветрилата, носните кърпички, а също и няколко листа от скъпата и плътна хартия за рисуване, която се пазеше в шкафа с учебните помагала, както и най-хубавата четка на Мадмоазел — от истински самурен косъм, а също и нейната кутия водни бои.

— Кой би си помислил — промърмори Джералд, като замислено гризеше крайчеца на четката и съсредоточено разглеждаше току-що оцветената хартиена маска, — кой би предположил, че тя е такъв любител на маскарадите? Освен това през цялото време се опитвам да разбера защо червената боя винаги има вкус на лекарство за подсилване? Странно е, наистина.

Така се случи, че всичко през този ден беше приятно. Има и такива дни, когато всичко върви по мед и масло още от сутринта — всичко, което потърсиш, си е на мястото, никой не ти отказва нищо, никой не те разбира погрешно и всичко, което направиш, се посреща с възторг. Ех, има и такива дни, макар да са малко! Колко са различни те от останалите дни, които всички толкова добре познаваме — когато я връзката на обувката ти ще се скъса, я гребенът ти е изчезнал кой знае къде, или пък четката ти се изплъзва от ръката и излетява право под леглото, ама точно там, където за нищо на света не можеш да я стигнеш. На всичкото отгоре изпускаш сапуна, копчетата ти се късат едно след друго, мигла ти влиза в окото, оказва се, че нямаш чиста носна кърпа, а якичката ти се е протрила и прежулва врата ти и за капак на всичко — тирантите ти се скъсват в последния момент, нямаш и връвчица, с която да ги замениш.

В такива дни просто няма как човек да не закъснее за закуска, а всички останали, разбира се, са повече от сигурни, че го правиш нарочно. Денят обаче си продължава в същия дух и всичко става от зле — по-зле — забутал си някъде тетрадката си, изпускаш в калта учебника по аритметика, моливът ти се чупи, а докато разтваряш ножчето, за да го подстриш, си сцепваш нокътя. В такъв ден непременно ще си преципеш палеца на вратата, а писмата ти попадат в ръцете на възрастните. Освен това не пропускаш да си разлееш чая, а бучката масло по никакъв начин не ще да се задържи върху филията ти. И когато най-сетне се отправиш към леглото, обикновено — в най-лошо настроение, не можеш да се успокоиш, макар много добре да знаеш, че нямаш и най-малка вина за всичко това.

Но този ден, както трябва да сте забелязали, съвсем не беше такъв за нашите герои. Дори следобедният чай, който пиха с Мадмоазел край алпинеума в градината на подпряната с тухли масичка, им достави огромно удоволствие, при все че мислите на четирима от компанията бяха заети с предстоящото представление, а пък тези на петия бяха съвсем далече както от чая, така и от пиесата.

След като приключиха, известно време се разнасяше само затръшване на врати из цялата сграда и бързи стъпки нагоре-надолу по стълбите.

Беше още съвсем светло, когато чуха звънчето за вечеря. Този сигнал беше уговорен докато си пиеха чая, като децата внимателно и подробно няколко пъти го обясниха на Илайза. Мадмоазел остави книгата си и се запъти от салона, боядисан в наситено жълти тонове, към бледожълтата, осветена с газ трапезария. Илайза, цялата ухилена, разтвори широко вратата пред нея и я последва вътре. Кепенците бяха спуснати. Под тях още се процеждаше ивица дневна светлина. Покривките в зелено и черно, взети от масите за хранене, сега висяха на въжето за пране, откъснато от задния двор. То се извиваше в елегантна дъга, но все пак успешно придържаше завесата от покривки пред онази част от помещението, която служеше за сцена.

На другия край на стаята имаше няколко реда столове — по всяка вероятност — всичките столове, които можеха да се намерят в къщата. Мадмоазел влезе стремително и рязко се сепна, когато забеляза, че поне половин дузина от столовете са вече заети. При това на тях седяха много странни личности — една възрастна жена с боне с широка периферия, завързано под брадичката ѝ с червена кърпа, една дама с голяма сламена шапка, обкичена с цветя. Ръцете ѝ бяха подпрени на облегалката на стола пред нея. Имаше и няколко особи от мъжки пол, не по-малко странни. Всичките изглеждаха много сковани и до един бяха с шапки.

— Но — прошепна Мадмоазел през пролуките на покривките, служещи за завеса, — вие поканили и други приятели? Трябвало все пак да ме попитате, деца мои. Друг път не забравя!

Изад гънките на завесата ѝ отговориха весели смехове и нещо, подобно на „Ура!“.

— Добре, Мадмоазел Рапунцела! — извика Мейбъл весело. — Сега трябва да усилим осветлението! Това е част от нашето

представление!

Илайза, все още кискайки се, разбута наредените столове, като събори шапката на един от посетителите. След това прислужницата усили до краен предел газовите лампи, така че и трите се нажежиха до бяло.

Мадмоазел погледна към персоната, която седеше най-близо до нея. Наведе се, за да я разгледа по-добре, и полуразсмяна — полуизплашена, седна на мястото си.

— О! — възкликна тя. — Та те изобщо не са живи!

Илайза нададе далеч по-силен вик, тъй като и тя бе установила същото, но го съобщи по малко по-различен начин:

— Тия нямат вътрешности!

Седмината непознати от публиката седяха спокойно на столовете си. Налага се да признаем, че Илайза беше права — те наистина нямаха никакви вътрешности. Телата им бяха направени от дълги кръгли възглавници и навити одеяла, гърбовете им — от дръжки на метли, а за ръце и крака им служеха хоккейни стикове, стикове за голф и чадъри. За раменете им бяха използвани закачалките, на които Мадмоазел окачваше дрехите си, за да ги поддържа в добро състояние. А ръцете им завършваха с ръкавици, натъпкани с носни кърпички и парчета плат. Лицата им представляваха хартиени маски — онези, които неопитната четка на Джералд изписва цял следобед. Те бяха

привързани към кръглите им глави, които всъщност бяха краищата на възглавниците, оформящи телата им. Тези лица бяха направо страшни. Джералд беше направил най-доброто, на което бе способен. Но въпреки това „най-добро“, човек доста трудно би се досетил, че това са лица, ако не се намираха на съответното място, тоест между яката и шапката. Веждите им, рунтави и заплашителни, можеха направо да ти изкарат ангелите, тъй като бяха почернени със сажди, а колкото до очите — те и по размер, и по форма досущ напомняха на петшилингови монети. За устите и бузите им беше изразходвано разточително количество яркочервена лакова боя и приблизително поне половин тава цинобър.

— Вие сами направили таз публика, да? Браво! — извика Мадмоазел, която бързо дойде на себе си и започна да ръкопляска. Под звуците на аплодисментите завесата се вдигна донякъде. Сетне прозвуча приглушен, почти бездиханен глас, който обяви:

— „Красавицата и Звярът“!

При тези думи завесата се вдигна напълно.

Сцената си беше съвсем истинска — състоеше се от масите за хранене, плътно събрани една до друга и покрити с розови кувертюри. Беше малко нестабилна и скрибуцаше при всяко по-рязко движение, но въпреки това изглеждаше много внушително. Декорите бяха съвсем семпли, но напълно убедителни.

Един голям лист картон, прегънат под прав ъгъл и нацепен на малки резки, и запалената зад него свещ съвсем недвусмислено представляваха огнище. Човек трябваше да е много злонамерен, та да не разбере, че кръглата метална кутия за шапки на Илайза, поставена на едно столче, под което светеше нощна лампа, представлява ни повече, ни по-малко котел. За повече достоверност декорацията бе допълнена с кошче за боклук, в което имаше два-три парцала за бърсане на прах и едно палто. Две сини пижами, метнати на облегалката на друг стол, окончателно завършваха сценографията. Всичко бе толкова достоверно, че едва ли имаше нужда от обяснението, долетяло иззад кулисите:

— Пералнята в дома на Красавицата!

Разбира се, че това можеше да бъде само пералня и нищо друго.

А ето какво ставаше зад кулисите:

— Изглеждат съвсем като истинска публика, нали? — прошепна Мейбъл. — Хайде, Джими, излизай и не забравяй, че търговецът трябва да бъде много надут и да използва повече сложни и дълги думи.

Джими излезе на сцената. Той беше наедрял до неузнаваемост благодарение на възглавниците, напъхани под най-хубавия балтон на Джералд. С оглед на това, че момчето имаше тепърва да расте, балтонът бе купен доста по-голям, та да му служи поне две години. Освен това Джими бе намотал около главата си един пешкир, който трябваше да мине за чалма, а над чалмата държеше разтворен чадър. Така той започна първото действие с простичък и бърз монолог.

— Аз съм най-нещастният търговец, който някога се е раждал на този свят. Едно време бях най-богатият между багдадските търговци, ала корабите ми потънаха до един и ето, сега живея в бедна пропукана къщурка. Вижте как дъждът капе през покрива, а дъщерите ми перат чуждо пране. И...

Паузата може и да беше дългичка, но затова пък новопоявилият се Джералд беше изключително елегантен в розовия копринен пеньоар на Мадмоазел. Той изпълняваше ролята на най-голямата сестра.

— Хубав ден за сушене на пране, няма що! — Джералд се превземаше, та се късаше. — Скъпи татко, обърни чадъра наопаки, за да се пълни с вода. Така ще си спестим едно излизане до кладенеца в дъжда. Сестрички, елате да видите новото корито, което нашият скъп татко ни е донесъл. Първокласно е!

Скупчени около обърнатия чадър, трите сестри коленичиха и се заловиха да перат въображаемото бельо. Катлийн беше облякла лилавата пола на Илайза и една синя блузка, която си беше нейна. Костюмът ѝ се допълваше от шапчица, изфабрикувана от навързани носни кърпички. Дългата бяла нощница, препасана със също тъй бяла престилка, както и двата червени карамфила, вплетени в черната коса на Мейбъл, не оставяха място за съмнение коя от трите дъщери е Красавицата.

Първото действие мина много добре, а заключителният танц, в който всички вдъхновено размахваха пешкирите си, наистина беше върхът на очарованието, както се изрази Мадмоазел. Илайза също много се забавляваше. Тя, както казваше по-късно, се била скъсала от смях.

Мисля, че добре можете да си представите „Красавицата и Звярът“ в изпълнение на четири хлапета, прекарали целия следобед в правене на костюми и декори, без да им остане и минутка да си репетират репликите. Но нали това им достави огромно удоволствие, пък и очарова публиката? Какво повече може да се иска от една пиеса, била тя даже Шекспирова?

Облечена в дрехите на Принцесата, Мейбъл беше самата неотразима Красавицата Джералд — самият Звяр, наметнат с постелките от салона, които носеше с неописуемо достолепие. Джими се бе превъплътил до неузнаваемост в словоохотливия търговец. Катлийн пък смая дори самата себе си с бързината, с която влизаше от една в друга второстепенна роля — тя беше ту фея, ту прислужница, ту вестител. В края на второто действие Мейбъл, чийто костюм беше върхът на елегантността и по-добър едва ли можеше да се намери, се обърна към Джералд, който изнемогваше под тежкото великолепие на зверската си кожа и му каза:

— Мисля, че сега вече можеш да ми върнеш пръстена.

— Тъкмо това се канех да направя — смутолеви Джералд, на когото пръстенът съвсем му беше излязъл от главата. — Ще ти го дам в следващата сцена. Само гледай да не го загубиш! И внимавай да не си го сложиш на пръста, че този път можеш да изчезнеш завинаги или пък да станеш седем пъти по-видима, та всички ние да изглеждаме като същински сенки в сравнение с теб, а ти да си останеш...

— Готови! — извика Катлийн и тутакси излетя на сцената, като за пореден път се превърна в лошата сестра.

Джералд успя да бръкне в джоба си под овчата кожа. След това момчето завъртя прочувствено очи и произнесе покъртителната реплика:

— Сбогом, моя красавице! Побързай да се върнеш при мен! Ако оставиш самичък своя верен Звяр за по-дълго време, той е обречен на неминуема гибел! — В този миг той стисна пръстена в ръката си и добави: — Вземи този вълшебен пръстен! Той ще изпълнява всички твои желания. Когато поискаш да се завърнеш при своя безкористен Звяр, сложи пръстена на ръката си, изречи желанието си и в същия миг ще се озовеш при мене!

Красавицата Мейбъл пое „вълшебния“ пръстен, а това беше наистина вълшебният пръстен.

Завесата се спусна под бурните овации на двата чифта ръце, които възнаграждаваха актьорите.

Следващата сцена също мина великолепно. Сестрите бяха повече от естествени, а раздражението на Красавицата, когато напръскаха роклята ѝ на Принцеса с най-обикновена вода и сапун, бе толкова неподправено, че го приеха като същинско чудо на актьорското майсторство. Дори търговецът се издигна до нещо по-възвишено от купчина възглавници. Завесата се спусна подир пламенните му уверения, че докато неговата мила Красавица не е била у дома, той „цял се е стопил като сянка“. Двата чифта ръце отново изръкопляскаха.

— Ето, Мейбъл, дръж здраво — помоли Джералд, прегърбен под тежестта на правоъгълната закачалка за пешкири, чайника, подноса за чай и дебелия зелена престилка, заета от обуцарското чираче. Всичко това, заедно с четирите червени мушката от цветарника, високата декоративна трева, която обикновено украсяваше камината във всекидневната, и фикусите, задигнати от прозореца на същата стая, трябваше да представлява фонтаните и екзотичната източна градина в последното действие. Ръкоплясканията стихнаха.

— Искам — вдъхновено каза Мейбъл, като пое тежкия чайник, — публиката, която си направихме самите ние, да оживее. Представете ли си колко ще ни ръкопляска тези създания, ако са живи!

— Добре, че не са, мен ако питаш! — побърза да се намеси Джералд, докато оправяше зелената престилка и закачалката от умивалнята. — Виж ги какви са изроди! Чувствам се ужасно глупаво само като погледна изрисуваните им очи.

Завесата се вдигна. Звярът, загърнат в овчата кожа, която постилаха пред камината, лежеше изоставен сред прелестите на тропическата градина между преплетените гъсти треви и буйни фикуси, кичестите дървета от мушката и фонтана-самовар. Красавицата тъкмо се канеше да изиграе своя коронен номер в целия блясък на своето покъртително отчаяние, когато стана всичко — и то съвсем неочаквано.

Първа започна Мадмоазел. Тя аплодираше сцената в градината с бързи и леки пляскания. Дебелите и зачервени длани на Илайза я последваха тромаво, а след това... след това се разнесоха и други аплодисменти, поне на още шест или седем души, ако, разбира се, приглушеният звук, който долиташе от зрителната зала, изобщо

можеше да се нарече така. Към сцената се бяха извърнали не две, а девет лица. Веднага трябва да отбележим, че седем от тях всъщност бяха ярко очертани и пъстро боядисани маски. Но всички ръце и лица без изключение бяха живи. Ръкоплясканията станаха още по-силни, когато Мейбъл излезе напред, вперила поглед в публиката. Цялото ѝ поведение изразяваше неприкрит ужас и изумление. Това пожъна нови, още по-бурни овации, но и те не бяха достатъчно силни, та да заглушат писъците на Мадмоазел и Илайза. Те двете просто изхвърчаха от стаята, като разбутаха столовете и се сблъскаха на изхода. Някъде далеч се затръшнаха две врати — към стаята на Мадмоазел и към тази на Илайза.

— Завеса! Завеса! По-бързо! — крещеше Красавицата-Мейбъл с глас, който нямаше нищо общо нито с гласа на Мейбъл, нито пък с този на Красавицата. — Джери! Джери! Тези неща наистина са оживели! О, Господи, какво да правим сега!

Джералд, все още с овчата кожа на плещите, скочи на крака. В този миг Джими и Катлийн спуснаха завесата. Тутакси отново се разнесоха приглушените, едва доловими ръкопляскания, напомнящи шумоленето на развени от вятъра дрехи, окачени на въжето за простиране.

— Какво има? — попитаха Джими и Катлийн, след като спуснаха завесата.

— Този път си виновна само ти и никой друг! — сопна се Джералд на зачервената и плувнала в пот Мейбъл. — Дяволите да го вземат! Тая кожа така се е овързала, че не мога да я смъкна!

— Аз съм била виновна! — не му остана дължна Мейбъл. — Ти все това знаеш!

— Да не би аз да поисках да оживеят, а?

— Добре де, добре! — разбърза се Мейбъл. — Престани вече! Трябва да слезем долу и да ги разглобим на части! Само така можем да се избавим от тях.

— Все пак — ти си виновна! — отсече Джералд, забравил всяка галантност. — Толкова ли не разбираш, пръстенът е започнал да изпълнява желаня. Знаех си, че ще има някаква промяна. А, не! Я ми измъкни ножчето от джоба! Тая връв се е вързала на възел! Джими, Кати, тия Гадни-Смрадни оживяха, защото Мейбъл поиска това, а пръстенът бе у нея. Сега трябва да ги направим на парчета!

да се опомни достатъчно, за да осъзнае, че това кошмарно създание е съвсем живо и с ужасяваща, но вежлива настойчивост го пита:

— Можете ли да ми препоръчате някой добър хотел?

[1] *Château* (фр.) — замък. Б.ред. ↑

[2] *Ciel!* (фр.) — Небеса! Б. ред. ↑

[3] *Tiens!* (фр.) — Виж ти! Б.ред. ↑

[4] Рапунцела — приказна героиня с много дълга коса. Б.ред. ↑

СЕДМА ГЛАВА

— Можете ли да ми препоръчате някой добър хотел? — Онзи, който задаваше въпроса, нямаше нищо, ама нищичко в главата си. Едва ли някой знаеше това по-добре от Джералд. Той също така знаеше и че под палтото на питация няма и помен от рамене. Там, където трябваше да бъдат раменете, децата бяха сложили най-обикновена закачалка — такава, на която грижливите домакини окачват саката и връхните дрехи. Издигнатата въпросително длан всъщност не беше никаква длан, а просто ръкавица, добре натъпкана с носни кърпички. Що се отнася до останалата част от ръката, това не беше нищо друго, освен чадърчето на Катлийн. И въпреки всичко скалъпеното по този начин нещо бе донемайкъде живо и при това задаваше ясен и смислен въпрос, който повече би подходдал на истински човек.

С чувството, че цял потъва в дълбока вода, Джералд осъзна, че сега или никога е моментът да се възползва от случая. При тази мисъл му се стори, че потъва още по-дълбоко. Виждаше му се съвсем невъзможно да се възползва и в най-малка степен.

— Моля да ме извините, не чух добре — рече момчето и това беше всичко, за което му стигнаха силите. Обаче яркоцветната физиономия се обърна отново към него и още веднъж попита:

— Мооооо ами препоъа няооой дооъър хооел?

— Хотел ли търсите? — попита на свой ред Джералд, което и на самия него му прозвуча доста глуповато. — Добър хотел?

— Ооър хоел! — потвърдиха яркочервените устни.

— Ужасно съжалявам наистина — рече Джералд. Човек, разбира се, може да бъде вежлив при всякакви обстоятелства, пък и учтивостта на Джералд си беше вродена. — Само че всички добри хотели в нашия град ги затварят много рано — някъде към осем, доколкото зная.

— Ауауму оето им проушим ушие! — рече разгневено застаналият до него Разен-Безобразен. И до ден днешен Джералд не можа да разбере как това чучело, скалъпено на шега от шапка и балтон, с небрежно изрисувано хартиено лице, още с оживяването си

успя да се превърне във внушителен, очевидно преуспяващ и уважаван в съсловието си около петдесетгодишен гражданин. Той изглеждаше досущ като онези наши сънародници, които пътуват само в първа класа и пушат само скъпи пури. Този път Джералд разбра, без да става нужда да му се повтаря няколко пъти, че гореспоменатият Разен-Безобразен бе казал:

— Да им проглушим ушите от чукане!

— Няма как! — обясни му Джералд. — До един са глухи като пънове. Всички, дето имат хотели в града. Такъв е неписаният закон в тая загубена провинция! — яростно отсече момчето. — Само глухите могат да бъдат съдържатели на хотели. Това се дължи на хмела в бирата — добави бързо той. — Хмелът помага при болки в ушите, знаете.

— Е-е рааирам аълно — рече многоуважаемият Гаден-Смраден. И Джералд съвсем не се изненада, че съществото „не го разбираше напълно“.

— Е, с това се свиква — каза си Джералд. В това време около тях се събраха други Разни-Безобразни. Госпожата с пищното боне също се намеси в разговора и Джералд с известна изненада установи, че вече доста добре разбираше какво казват тези Гадни-Смрадни, дето и едно небце си нямаха в устата.

— Ако няма хотел, поне квартира в някой дом.

— „Моят дом е в хладната земя!“ — си тананикаше някой неканен и безполезен току в ухото на Джералд. Всъщност — беше ли наистина безполезен? Кой знае...

— Сещам се за една квартира — колебливо заговори Джералд. — Само че...

Тъкмо в този миг той видя, че най-високото от всички тия отвратителни създания си пробиваше път към него. То беше облечено в овехтял кафяв балтон, а на главата си носеше цилиндъра, който винаги стоеше на закачалката в училище, та ако дойдат крадци, да помислят, че шапката е на пазача, който е някъде из сградата. Приближаващият се Разен-Безобразен изглеждаше несъмнено по-открит и непринуден от предишния, макар че от пръв поглед личеше, че съвсем не е от благородно потекло.

— Ие раяа аау... — започна той. В същия миг Гадната-Смрадна, чиято шапка бе цялата обкичена с цветя, го прекъсна. Тя говореше

доста по-разбираемо от останалите. Това, както впоследствие установи Джералд, се дължеше на факта, че устата ѝ беше нарисувана отворена, така че вътре наистина имаше някакви гънки, които поне донякъде наподобяваха небце. Джералд съвсем ясно разбираше какво казва тя:

— Питам какво става с файтоните, които поръчахме? Къде са?

— Нямам представа — отвърна Джералд. — Но ще се опитам да разбера. Сега обаче се налага да се преместим на друго място — побърза да допълни той. — Нали виждате, представлението свърши. Вече искат да затварят и да угасят осветлението. Трябва да отидем някъде другаде.

— А оием а руо мяо! — повтори достопочтеният Гаден-Смраден и тръгна към външната врата.

— Ърете лед нео, ърете! — рече и онази с шапката, кой знае защо, този път доста неразбрано. Джералд и до ден-днешен ме уверява, че това се дължало на факта, че яркочервените ѝ устни се били разтворили в усмивка.

— За мен ще бъде удоволствие — продължаваше техният домакин по неволя с присъщата си любезност, — да направя за вас каквото мога. Нещата се усложняват още повече и то тъкмо когато човек най-малко го очаква. Бих дошъл с вас да ви помогна в търсенето на квартира, ако ме изчакате няколко минути във... на двора. Това е един необикновен двор — продължи момчето, като видя презрението, което се изписа по хартиените лица. — Не е като другите, нали разбирате — помпата скоро я боядисаха цялата в зелено, а пък кофата за боклук е емайлирана! — отчаяно нареждаше той.

Гадните-Смрадни се спогледаха и Джералд тутакси разбра, че зелената помпа и емайлираната кофа за боклук коренно променяха нещата.

— Нямате представа колко ми е неприятно — продължи той, — че се налага да ме изчакате навън. Навярно би трябвало да ви обясня, че имам един чичо, който не е съвсем с всичкия си. Предписаха му точно в девет и половина да яде овесена каша и трябва да му я давам аз, защото чичо ми на всичкото отгоре не ще да хапне нищичко, ако му го поднесе някой друг.

Джералд изобщо не се притесняваше какви ги дрънка. Гадните-Смрадни и Разните-Безобразни можеш да ги лъжеш без угризения на съвестта. Нали не бяха нищо повече от купчина дрехи и различни

домакински предмети. Щом нямаха тела, мозък и тъй нататък, определено не принадлежаха към човешкия род. И след като не бяха човешки същества, а само оживели привидения, едва ли можеха да бъдат излъгани наистина.

Минаха през стъклената задна врата, оцветена в синьо, жълто, червено и зелено. Джералд ги поведе надолу към двора по железните стъпала, като сам вървеше начело. Някои от Разните-Безобразни все пак имаха нещо като обувки, но онези, чиито нозе бяха направени само от дръжките на метли или чадъри, намериха стъпалата от ковано желязо за крайно неудобни.

— Бихте ли изчакали под балкона, моля? — рече Джералд с цялата учтивост, на която бе способен. — Чичо ми наистина съвсем си е загубил ума и ако случайно види някакви непознати, не бих се наел да отговарям за последиците, дори и непознатите да са знатни особи.

— Може би — обади се нервно дамата с шапката, — ще бъде по-добре сами да си потърсим някакъв подслон за през нощта.

— Не ви съветвам — рече Джералд строго, както само той умееше. — Длъжен съм да ви предупредя, че полицията в градчето задържа всеки, който не е тукашен. Така е според новия закон, който лейбъристите току-що прокараха в парламента, та вие като нищо може да попаднете на място, което, макар и да е „някакъв подслон“, никак няма да ви се хареса. Не бих могъл да понеса мисълта, че сте се озовали в затворническа килия! — почти разчувстван, завърши той.

— Оя е е сме изгуили доуентие си! — рече достопочтеният Гаден-Смраден и не пропусна да добави нещо, което звучеше като „Без документи положението е крайно неудобно.“

Както и да е, най-сетне всички се скупчиха под железния балкон. Джералд се взря още веднъж в тях и се зачуди как така сърцето му не трепва от страх, а същевременно безпристрастният му разум оценяваше неговата изключителна храброст. Тези създания наистина можеха да накарат кръвта в жилите ти да се смръзне, особено на тази светлина, или по-точно — при тази липса на светлина. Изглеждаше почти невъзможно човек да повярва, че това са само дрехи, подплънки, чадъри, стикове и нищо друго. Докато се качваше по стълбите, Джералд ги чуваше как разговарят помежду си на своя странен език, състоящ се изключително от „уу“ и „ба“. След като вече бе привикнал донякъде с него, дори му се стори, че различава гласа на

достопочтения Гаден-Смраден, който изричаше нещо като „Много добре възпитано момче“, а също и на дамата с шапката, която се отзова топло: „Да, наистина!“

Вратата с цветното стъкло се затвори зад гърба на Джералд. Отзад остана дворът, населен от седем невероятни създания. Отпред беше притихналата къща, населена от пет човешки същества, толкова изплашени, колкото могат да бъдат само хората. На вас може и да ви се струва, че няма нищо чак толкова страшно в Гадните-Смрадни. Но то е само защото никога не сте ги виждали да оживяват. Опитайте и вие да си направите един такъв — никак не е трудно. Ще ви е необходим само някой стар костюм на баща ви, шапка, една-две възглавници за подплънка, яркоцветено хартиено лице, някой и друг стик или каквато и да е пръчка, чифт ботуши — и това е всичко. После помолете татко си да ви услужи с вълшебния си пръстен и не забравяйте да му го върнете, след като пръстенът е свършил работата си. Ще ми е любопитно да видя как ще се чувствате тогава.

Разбира се, Джералд не изпитваше страх, тъй като пръстенът беше у него. Нали вече знаете, че този, който го носи, не го е страх от нищо, стига само да не докосва страхотиите, които би могъл да види. Но момчето разбираше много добре как се чувстват останалите. Ето защо Джералд спря за минутка в салона да помисли какво би го успокоило най-много, ако той самият беше на тяхно място.

— Кати, аз съм! Какво става, Джими? Мейбъл, привет! — извика той високо и весело. Но и на него самия това му прозвуча неестествено.

Вратата на трапезарията се откряна едва-едва.

— Хайде бе, какво става тук! — продължаваше Джералд, като в същото време натисна леко вратата с рамо. — За какъв дявол сте залостили вратата?

— Сам ли си? — попита Катлийн. Гласът ѝ звучеше приглушено и задъхано.

— Сам съм, разбира се! Не се прави на глупачка!

Вратата полека се отвори. Зад нея се показаха три много уплашени лица и разхвърляните в безпорядък столове, на които бе седяла тяхната внезапно оживяла публика.

— Те къде са? Да не са ти направили нещо лошо? Чухме ги как говорят. Господи, ужасно е!

— Долу са, на двора — отвърна Джералд, като се постара да изобрази най-радостното оживление, на което беше способен. — Голям майтап е, да ви кажа! Държат се съвсем като истински хора, същински британски поданици, много са мили и любезни и наистина е невъобразима смехория! Дръжте Мадмоазел и Илайза настрана! Аз ще се оправя с тях. Катлийн и Джими да си легнат, докато съпровозя Мейбъл до замъка. Само трябва да намеря някакъв подслон за тия Гадни-Смрадни. Ама наистина е много смешно. Да можехте само и вие да дойдете с мен!

— Смешно? — повтори Катлийн отпаднало и недоверчиво.

— Направо да си умреш от смях — увери я Джералд. — Сега само ще слушате какво казвам на Мадмоазел и Илайза и ще ме поддържате, каквото и да става.

Мейбъл кимна, но подхвърли:

— Но нали не смяташ да ме оставиш сама, щом излезем навън и да тръгнеш с тези ужасни същества? Джералд, та те изглеждат като същински дяволи!

— Чакай да ги видиш по-отблизо! — посъветва я Джералд. — Съвсем обикновени са. Приличат на истински англичани. Първото, за което ме попита един от тях, беше дали не мога да му препоръчам някой добър хотел. Вярно, в началото не можех да му разбера какво говори, нали няма небце в устата.

Джералд веднага усети, че е направил грешка. Не биваше да казва това.

Досега Мейбъл и Катлийн се държаха за ръце с вид, който недвусмислено показваше, че няколко мига преди това са били вкопчени една в друга, агонизирайки от страх. Сега конвулсията се повтори. А Джими, който седеше на крайчеца на импровизираната сцена и подритваше розовата кувертюра, видимо потрепери.

— А, това няма никакво значение! — впусна се да обяснява Джералд. — Човек много бързо свиква да им разбира. Дори като идвах насам, чух един от тях да казва, че съм много добре възпитано момче. Ако бяха истински дяволи, изобщо нямаше да обърнат внимание на такова нещо.

— Пет пари не давам за колко добре възпитан те смятат. Във всеки случай, ако не ме заведеш у дома, можеш да бъдеш сигурен, че ти липсва каквото и да е възпитание! Ще дойдеш ли? — гласът на Мейбъл не търпеше възражение.

— Ще дойда, разбира се. Ще видиш, че ще падне голям майтап. Сега да се разберем за Мадмоазел.

Докато говореше, Джералд си облече палтото, после изтича по стълбите. Децата останаха скупчени в салона. Чуваха го съвсем ясно как безгрижно и весело бърбори, че няма-нищо-особено, нищо-не-се-случило-и-няма-защо-да-си-залостват-вратата, докато чукаше на стаята на Мадмоазел, като я уверяваше:

— Това съм аз, Джералд, няма нищо страшно!

След кратко мълчание вратата се откряна и се чу приглушен разговор. После Мадмоазел и Джералд се запътиха към стаята на Илайза, Чу се как увещават ужасената слугиня, която ги удави в потоп от несвързано бръщолевене, но бе внимателно успокоена.

— Кой знае какви лъжи им разправя сега! — промърмори навъсено Джими.

— Не говори така! — упрекна го Мейбъл. — Не са лъжи. Той просто им казва само толкова, колкото е добре за тях да знаят.

— Ако беше мъж... — поде смразяващо Джими.

— А пък аз, ако бях момче — отговори Мейбъл, — нямаше да губя ума и дума от страх пред една купчина стари палта.

— Не мога да си простя, че сме ви изплашили толкова! — достигаше до тях меденият гласец на Джералд. — И през ум не ни мина, че ще се изплашите толкова много. И все пак номерът си го биваше, нали?

— Майчице мила! — прошепна Джими. — Та той разправя, че всичко това е било номер, който ние сме скроили!

— Че то така си и беше — твърдо рече Мейбъл.

— Номерът наистина бил превъзходен! — чу се и гласът на Мадмоазел. — Но как успели да направи да се движат те?

— А, често си играем така. Правим го с конци. Ако ви интересува, някой път ще ви покажа — обясняваше Джералд.

— И това е вярно — прошепна Катлийн.

— Трябва да покаже на мен още веднъж ваш номер, той наистина забележителен — каза Мадмоазел, като се появи на най-горното стъпало.

— Но аз вече ги магнах оттам — отговори Джералд.

— И това не е лъжа! — прошепна Катлийн на Джими.

Джералд продължаваше:

— Наистина ужасно съжаляваме, че ви разтревожихме толкова. Затова решихме, че няма да искате да ги видите още веднъж.

— Ами тогава — рече весело Мадмоазел, като надникна в разхвърляната трапезария и се увери, че фигурите действително са изчезнали оттам, — може седне да вечеря и да обсъди ваше превъзходно театрално представление.

Джералд се захвана да обяснява надълго и нашироко какво удоволствие ще достави това на братчето и сестричето му. Що се отнася до него, Мадмоазел навярно разбира, че той е длъжен да изпрати Мейбъл до вкъщи и че дори Мадмоазел да я покани да пренощува, това, за жалост, е невъзможно заради отвратителния характер на леля й. А не биха могли да пратят Илайза да придружи момичето, защото самата Илайза се страхува да излиза вечер, освен ако не е в компанията на кавалера си.

И така, Мейбъл си сложи своята шапка и се загърна в съвсем не своята наметка. После двамата с Джералд излязоха през задната врата, съпроводени от приятелски пожелания за лека нощ и лек път и уговорки за следващия ден. Щом вратата се затвори зад гърба им, Джералд хвана Мейбъл за ръката и бързо я поведе към страничната уличка, през която можеше да се влезе в двора. Като свиха зад ъгъла, момчето спря.

— Първо искам да те попитам нещо — каза той. — Ти откачалка ли си?

— Ти си откачалка — отговори Мейбъл, но чисто механично, понеже виждаше, че Джералд не се шегува.

— Защото мен ни най-малко не ме е страх от тия Гадни-Смрадни. Те са безвредни като питомни зайци. Но някоя откачалка може да си изкара акъла и да провали цялата работа. Ако си такава, направо си кажи. Веднага ще се върнем и ще обясним, че се боиш да се прибиращ в тъмното и че аз ще прескоча да кажа на леля ти, че си останала при нас, та да не се тревожи.

— Не съм откачалка! — сопна се Мейбъл. — Пък и... — додаде тя, като се озърна в тъмнината, а в погледа й се четеше неподправен ужас. И тя храбро завърши: — от нищичко не ме е страх.

— Щом имаш желание, ще ти дам възможност да споделиш с мен трудностите и опасностите, пред които съм изправен — рече Джералд. — Да знаеш, че не бих направил това дори за собствения си

брат. Ако ми подлееш вода, вече никога няма да ти проговоря и ще забраня и на другите да имат нещо общо с теб.

— Ама ти си бил истински звяр! Няма защо да ме заплашваш, аз и така съм си достатъчно храбра!

— Мейбъл — промълви Джералд тихо и развълнувано, тъй като почувства, че е дошло време да смени тона, — знам, че си смела. Вярвам в теб и ти имам доверие! Тъкмо затова те забърках в цялата тази работа! Сигурен съм, че под момичешката си външност ти имаш лъвско сърце! Мога ли да разчитам на теб? Каквото и да стане?

Мейбъл веднага разбра, че ако каже нещо друго, освен „да“, щеше веднъж завинаги да загуби сладката слава на момичето с лъвското сърце. И без да се колебае нито миг, тя отвърна:

— Да!

— Тогава изчакай тук. Близо до фенера. Като ме видиш да излизам с онези Разни-Безобразни, не забравяй, че са безопасни като змейове, исках да кажа — като гълъбчета. Разговаряй с тях като с всеки друг. Ясно ли е?

Момчето се обърна и понечи да тръгне, но отново спря, когато Мейбъл му зададе съвсем естествения въпрос:

— А в какъв хотел каза, че мислиш да ги заведеш?

— Олеле, Божичко! — възкликна Джералд измъчено и тутакси зарови пръсти в косите си. — Ето на, виждаш ли, Мейбъл, ти вече ми помагаш.

Очевидно дори в такъв момент Джералд не губеше добрите си обноски.

— Ами на мен съвсем ми беше излязло от главата! Мислех да те питам няма ли някаква къщичка или каквото и да е там в землището на замъка, където бих могъл да ги заведа да пренощуват? Нали знаеш, магията скоро ще се развали, както когато ти и аз бяхме невидими? Не след дълго те ще се превърнат отново в куп палта и тям подобни, които можем да пренесем лесно у дома. Ще се намери ли нещо подходящо?

— Има един таен проход... — започна Мейбъл, но тъкмо в този момент вратичката откъм двора се откряна и един от Разните-Безобразни подаде глава и разтревожено огледа улицата.

— Тук съм! — обади се Джералд и изтича да го посрещне.

Мейбъл с огромни усилия на волята се удържа да не побегне обратно. Всеки път, когато по-късно си спомняше за тази нощ, се

изпълваше с гордост от себе си.

Ала в настоящия момент зловещата групичка на Гадните-Смрадни се беше скупчила край вратата на дворчето, пазейки онази предохранителна тишина, която бе абсолютно наложителна при близостта на един безнадеждно загубил разума си чичо.

— Стъпвайте на пръсти, миличка! — прошепна Разната-Безобразна с бонето на онази с шапката. Колкото и да беше голямо напрежението, което изпитваше в момента, Джералд не можа да не се учуди, че тя все пак успя да стъпва на пръсти, което беше най-малкото странно, тъй като пръстите на единия ѝ крак представляваха връх на стик за голф, а на другия — на стик за хокей.

Мейбъл почувства, че съвсем нямаше да бъде срамно, ако отстъпи до фенера в края на уличката, но като стигна до него, се застави да спре, макар и с известно усилие. Едва ли друг освен нея самата някога щеше да разбере какво бе ѝ струвало това. Помислете сами — да се изправиш там готова на всичко и да чакаш мълчаливо тези невъобразими кухи същества да стигнат до теб. Да слушащ как тропат по настилката с дървените си крака или да гледаш как се носят безшумно, като жената с шапката например — беше ужасно — полата ѝ се развяваше и докосваше земята, а под дрехата, както Мейбъл много добре знаеше, нямаше нищо, ама нищичко!

Момичето стоеше съвсем тихо. Дланите ѝ бяха студени и влажни, но тя не помръдна от мястото си, като си повтаряше отново и отново: „Не е истина!... Не е истина!... Това е само сън! Не може да бъде действителност! Тези изчадия не съществуват!“

Не след дълго се появи Джералд. Всичките Гадни-Смрадни го наобиколиха. Джералд им каза:

— Това е Мейбъл, наша добра приятелка. Тя играеше принцесата в представлението, нали си спомняте? Дръж се мъжки! — прошепна той в ухото ѝ така, че другите да не могат да го чуят.

Нервите на Мейбъл и без друго бяха опънати като струни. Тя изживя един кошмарен миг, в който се двоумеше дали да се опита да се държи мъжки, или чисто и просто да си остане едно обезумяло от страх момиченце и да хукне с всички сили, пицейки пронизително. Още повече, че тъкмо в този миг достопочтеният Гаден-Смраден лекичко я потупа по рамото („Не може да е истински!“ — помисли си Мейбъл), а особата с венеца от рози я хвана за ръката с меката,

натъпкана с носни кърпички ръкавица, привързана към края на един чадър, т.е. със своята ръка, и възкликна:

— Милото ми, умно създание! Нали мога да се подпра на тебе?

В думите ѝ прозвуча момичешка екзалтация, само дето при изговора съгласните почти не се долавяха.

Странна беше тази среднощна процесия, но в Лидлърсбай хората си лягат рано, а колкото до тамошните полицаи, те, както и събратята им по цял свят, носят ботуши, та човек може да ги чуе поне от една миля. Ако се чуеха такива стъпки, Джералд щеше да има достатъчно време да върне спътниците си обратно, и да предотврати нежеланата среща. Той вече разбираше, че не би могъл да упрекне Мейбъл в липса на смелост. Ясно чуваше как вежливо отговаря на още по-вежливите забележки на оживелите Разни-Безобразни. Нямаше откъде да знае колко малко ѝ оставаше да се разпищи и така да развали цялата работа, привличайки вниманието на полицията и на жителите на градчето.

Не срещнаха никого, като се изключи един случаен минувач, който измърмори:

— Гай Фоукс^[1], пази Боже! — и панически мина от другата страна на пътя. Когато на другия ден разправи на жена си какво е видял, тя — едно, че не му повярва, но освен това тържествуващо заяви, че тези привидения били заслужено божие възмездие — което вече беше крайно несправедливо от нейна страна.

Мейбъл имаше чувството, че участва в някакъв невероятен кошмар, от който обаче бе обзет и Джералд — същият Джералд, дето я беше питал дали е откачалка, или не. Не, не беше, но скоро щеше да стане, стига всичко това да продължеше още малко. Все още успяваше някак да отговаря на учтивите възклицания на тези невъзможни хора. Често беше чувала леля си да казва: „невъзможни хора“ — е, сега поне вече знаеше какво е имала предвид.

Летният полумрак незабелязано се бе превърнал в лятна нощ. Луната заливаше всичко със светлината си. Разните-Безобразни хвърляха по белия път сенки, много по-страшни, отколкото бяха самите те. Мейбъл за миг си помисли колко добре щеше да е, ако нощта беше съвсем непрогледна, но веднага се отказа от това си желание, потрепервайки от ужас.

Джералд пък трябваше да отговаря на несекващите въпроси на онзи Разен-Безобразен с цилиндъра. Той се интересуваше от всичко, свързано с учението му, от това, какво спортува, на какво играе, как се развлича и какви амбиции има младият човек. Момчето се питаше

колко ли още ще продължи магията. Беше сигурно, че действието на пръстена по някакъв начин е свързано с интервала от седем часа. Само че кой би могъл да каже дали тези същества ще живеят седем часа? А може би четиринадесет? Или двацет и един? Умът му се залута в лабиринта от кратни на седем (в преценяването на най-благоприятните възможности) и рязко дойде на мястото си едва когато процесията се озова пред портата на замъка.

Беше заключено, разбира се.

— Вече е много късно — обясни момчето, когато Гадните-Смрадни започнаха да блъскат по железната порта с невероятните си ръце. — Няма кой да ни отвори. Има и друг път, само че трябва да се мине през една пещера.

— Но дамите... — понечи да протестира достопочтеният Гаден-Смраден. Само че дамите не му дадоха възможност да продължи и в един глас заявиха, че те просто обожават приключенията.

— Тези преживявания са толкова вълнуващи! Човек не може да ги забрави! — допълни онази, която носеше шапката с цветя.

И те заобиколиха по пътя. Най-сетне стигнаха до входа на пещерата. Оказа се, че съвсем не беше лесно да го открият на лунната светлина. Тя променя до неузнаваемост и най-познатите неща. Джералд се промуши пръв; носеше фенера от колелото си, който бе взел за всеки случай на излизане. Мейбъл влезе втора. След нея се запускаха и Разните-Безобразни, като при това се разнасяше зловещото кухо потропване на дървените им крайници по камъните. Докато пропълзяваха през дупката, те издаваха неописуеми възклицания — свидетелства за най-голямо любопитство. Мъжките гласове звучаха по-смело, женските бяха изпълнени с нервна възбуда, но всички до един, следвайки светлината на фенерчето, минаха през тунела, папратите и арката.

Когато най-накрая стигнаха до обляната в лунна светлина италианска градина, те останаха заплени от очарованието ѝ. Едно напълно разбираемо „О!“, изразяващо смайване и възхищение, се изтръгна от повечето яркочервени хартиени устни. Достопочтеният Гаден-Смраден отбеляза, че мястото не е за пропускане: „Ей богу, сър, така си е!“

По тези мраморни тераси и художествено оформени чакълести алеи никога не бяха отеждали подобни стъпки. Нито пък, при всичките

чудеса наоколо, такива невъобразими сенки бяха падали някога върху равните, сиви, росни морави. Такива или поне подобни неща минаваха през главата на Джералд. (Всъщност той си мислеше: „Мога да се обзаложа, че никога и никъде не е минавала такава процесия, та дори и тук!“) Тъкмо в този миг видя как статуята на Хермес скочи от пиедестала и се затича към тяхната групичка с неподправеното любопитство на някое хлапе, което за нищо на света не иска да пропусне поредната улична схватка. Джералд не можа да не забележи, че той бе единственият, комуто правеше впечатление приближаването на бялата фигура на прекрасния млад гръцки бог. Момчето веднага се досети, че можеше да види това само благодарение на пръстена. Другите не виждаха нищо. Измъкна пръстена от ръката си. Сега Хермес си стоеше на пиедестала и досущ приличаше на снежния човек, който децата си правят през коледната ваканция. Обаче щом сложи пръстена отново, Хермес се появи, като кръжеше около групичката и настойчиво се взираше в невероятните лица на Разните-Безобразни.

— Този хотел изглежда да е от най-висока класа! — рече оня с цилиндъра. — Трябва да се признае, че околностите са оформени с най-добър вкус.

— Налага се да минем през задната врата — неочаквано се обади Мейбъл. — Предната се заключва в девет и половина.

Един нисък и набит Гаден-Смраден, който носеше каскет за крикет на жълти и сини райета и говореше много трудно, промърмори нещо за приключения и лудории и за това, как понякога човек неочаквано се чувства съвсем подмладен.

Вече се движеха край облицования с мрамор басейн, в който се стрелкаха и проблясваха златните рибки. Там беше дошъл да се изкъпе и да пие вода и огромният праисторически звяр. На лунната светлина водата сияеше с диамантен отблясък. Единствен от всичките си спътници Джералд можеше да види как огромното и покрито с люспи чудовище се търкаля и премята между пъпките на водните лилии.

После цялата групичка тръгна нагоре по стълбите към храма на Флора. Задната част на постройката не бе украсена с елегантни арки, но пък се намираще точно срещу един от стръмните хълмове, които разнообразяваха градината. Мейбъл заобиколи статуята на богинята, застана зад нея, докосна я леко и тогава фенерчето на Джералд като

същински прожектор отвори много висока и тясна врата. Камъкът, който служеше за вход, бавно се завъртя, щом пръстите на Мейбъл се допряха до него.

— Насам — каза тя леко задъхана. Чувстваше задната част на врата си студена и настръхнала.

— Ти, момчето ми, ни води напред с фенера! — безцеремонно се обади един Гаден-Смраден с вид на същински буржоа.

— Но аз... Аз трябва да остана до вратата, за да я затворя! — рече Джералд.

— Това и принцесата може да го направи. Ние ще и помогнем — обади се словоохотливо онази с венеца и Джералд не можа да не си помисли, че е недопустимо да се бъркаш в чужди работи по такъв начин.

Все пак момчето обясни с внимателна настойчивост, че именно той е този, който отговаря за затварянето на вратата.

— Сигурен съм, че не бихте желали да си навлека неприятности — упорстваше той, а Гадните-Смрадни, отново любезни и разумни, се съгласиха в един глас, че ако това се случи, всички те ще бъдат ужасно огорчени.

— Вие вземете това! — разпореди се Джералд, като подаде фенерчето на най-възрастния от Разните-Безобразни. — На вас по право се пада да бъдете водачът.

После шепнешком попита Мейбъл:

— Там има ли още стълби?

— Не съм сигурна — прошепна му тя в отговор. — Продължава така цяла вечност, след това завива.

— Да се шушука — изведнъж се обади най-дребният от Гадните-Смрадни, — съвсем не е признак на добро възпитание!

— Не му обръщайте внимание! — измърмори една от жените. — Намерил се кой да претендира за добро възпитание — някакво парвеню!

При тези думи тя стисна ръката на Мейбъл с ужасяваща фамилиарност.

Достопочтеният Гаден-Смраден тръгна напред с фенера, а останалите доверчиво го последваха. Един след друг всички се промушиха през тясната врата. Джералд и Мейбъл останаха сами, като едва си поемаха дъх и почти хлипаха от облекчение. Само че, както се

оказа, се радваха преждевременно. Защото от прохода ненадейно се чу глъчка и шум от боричкане и додето децата се опитваха да затворят вратата, Гадните-Смрадни я натискаха с всички сила навън — дано се отвори отново. Мейбъл и Джералд така и никога не научиха дали тези странни създания са зърнали в тъмния тунел нещо, което ги е разтревожило, или все пак по някакъв начин са разбрали с празните си глави, че това в никакъв случай не би могло да бъде задният вход на някой приличен хотел. А може би някакъв внезапен инстинкт ги беше предупредил, че се опитват да ги изиграят. Двамата разбраха, че тълпата Разни-Безобразни вече не са приятелски настроени и доверчиви. Беше настъпила рязка промяна. Сънливата тишина на прекрасната лятна нощ бе нарушена от виковете им:

— Не, не, не!

— Няма да продължим нататък!

— Нека той сам да ни води!

Чуваха се женски писъци, а дрезгавите и решителни викове на мъжките Гадни-Смрадни говореха за надигащо се недоволство й, което беше по-лошо от всичко, за учудващо силни атаки срещу тясната каменна врата, която децата не бяха успели да затворят докрай. През тесния процеп се виждаше страховитата черна тълпа, мятеща се на всички страни, в светлината на велосипедното фенерче на велосипеда. Меките юмруци се протягаха към вратата. Ръцете, направени от стикове, напиреха разгневено към света, който, ако тази врата се затвореше, щеше да изчезне завинаги за тях. А що се отнася до речта им, ако техните несвързани гласни звукове могат да се нарекат така, в нея не беше останала и следа от предишната отстъпчивост и вежливост. Напротив, гласовете бяха заплашителни, изпълнени с онази сила, която придава единствено непоносимият ужас.

Един от тези меки юмруци докосна ръката на Джералд и в същия миг всички най-големи страхотии, които някога си беше представял, оживяха пред момчето — така действителни, че повече не можеха да бъдат.

— Затискай, затискай, ако ти е мил животът! — изкрещя той и като опря тока на обувката си върху пиедестала на Флора, мъжки подпря вратата.

— Не мога повече... Не мога... — изхленчи Мейбъл, която се опита да направи като него, ала краката й се оказаха твърде къси, а

пиедесталът — твърде далеч.

— Не бива да излизат в никакъв случай, не бива! — повтаряше задъхано Джералд.

— Ще ви дадем да разберете, само веднъж да се измъкнем! — дочуваше се иззад вратата.

Трябва да отбележим, че тези гласове звучаха толкова яростно, а думите, които произнасяха — толкова неясно, че едва ли някой друг би могъл да ги разбере, освен двете деца, чиито сетива бяха пределно изострени от неописуемия ужас.

— Какво става там? — неочаквано се разнесе един непознат глас — звънлив и силен, произнасящ всички гласни и съгласни ясно и отчетливо, върху мраморния под на храма на флора се появи нова сянка.

— Бързо елате и ни помогнете да затворим вратата! — едва успя да извика Джералд на непознатия. — Ако се измъкнат оттам, ще ни избият до един!

Между раменете на Джералд и Мейбъл се промуши яко мъжко рамо, облечено в кадифе. Силният крак на мъжа потърси опора в пиедестала. Тясната тежка врата поддаде бавно и се затвори, пружината изщрака и бушуващата, заплашителна маса Разни-Безобразни остана зад нея, а Джералд и Мейбъл — о, невероятно избавление! — останаха отвън. Мейбъл се хвърли върху мраморния под, разтърсвана от дълбоки и гръмки ридания — израз както на облекчение, така и на крайно изтощение. Ако случайно и аз се намирах там, щях да погледна някъде встрани, само и само да не забележа същата слабост и у Джералд.

Новодошлият вероятно беше някой от горските в имението — или поне така си помисли Джералд. Той сведе поглед към... е, да кажем, към Мейбъл, и рече:

— Стига, стига, не се дръж като някое глупаче! (Или май каза: „две малки глупачета“). Какво има, за какво е цялата тази шумотевица?

— Наистина не мога да ви кажа! — отговори Джералд, все още поемайки си дъх на пресекулки.

— Все пак трябва да видим какво става, нали? — прозвуча отново любезният и приятен глас на непознатия. — Хайде да отидем някъде на по-светло и да обсъдим положението.

Дори в състоянието, в което се намираше — объркан и все още не на себе си, Джералд успя да съобрази, че един горски, който говори по подобен начин, трябва да има зад гърба си романтично минало, и че тъкмо на такъв човек трудно ще „пробуташ“ някоя съшита с бели конци история — далеч по-трудно, отколкото на Илайза, Джими или дори на самата Мадмоазел.

Джералд се изправи и хвана отпуснатата и пареща ръка на хлипащата Мейбъл, в същия миг непознатият пък хвана неговата и поведе двете деца от тъмното подножие на храма на Флора към обляното в лунна светлина стълбище.

Тук тримата седнаха, мъжът — по средата, а децата — от двете му страни. Той ги притегли към себе си, държейки ги за ръце, и те усетиха сигурност и спокойствие.

— Е, сега разказвайте!

Мейбъл още се късаше от плач. Мисля, че трябва да я извиним. Тя бе проявила голяма храброст. И освен това, нека ви обърна внимание, че всички героини в романите по правило имат такива моменти.

Но Джералд рязко отсече:

— Няма смисъл. Ако ви скалъпя някаква историйка, вие веднага ще разберете, че ви лъжа.

— Това несъмнено ласкае моята прозорливост — усмихна се непознатият. — Но какво ви пречи да ми разкажете истината?

— Ако ви кажем истината — отговори Джералд, — никога няма да ни повярвате.

— Нека опитаме — каза човекът с кадифената дреха. Той беше гладко избърснат и имаше големи очи, в които играеха пламъчета на лунната светлина.

— Не мога! — настояваше Джералд. Беше съвсем ясно, че не се шегува. — Ще си помислите, че и двамата сме се побъркали и ще накарате да ни затворят или пък... Не, по-добре да спрем дотук. Благодарим ви за помощта. Сега ни оставете да си вървим.

— Питам се — продължи замислено непознатият, — дали това не се дължи на въображението ви.

— Значи смятате, че ние ей така сме си ги измислили... — разгорещено започна Джералд, но тутакси замълча благоразумно, макар и малко късно.

— Ако под „тях“ разбирате хората, които с моя помощ затворихте в онази гробница — подхвърли мъжът, като пусна ръката на Мейбъл и я прегърна през раменете, — не бива да забравяте, че аз не само ги чух, но и ги видях. При цялото уважение, което храня към фантазиите ви, все пак не ми се вярва някоя от тях да бъде толкова убедителна.

Джералд заби лакти в коленете си и опря брадичка върху сплетените си ръце.

— По-добре елате на себе си! — рече кадифеният човек. — А докато се съвземете, ще ми позволите да разгледам въпроса от моя гледна точка. Мисля, че не ме разбирате добре. Съвсем наскоро пристигнах от Лондон да се погрижа за едно голямо имение.

— Пък на мене все ми се струваше, че сте някой от горските — обади се Джералд.

Мейбъл облегна глава на рамото на непознатия.

— Така си и знаех, че е някой преоблечен герой! — пророни тя.

— Съвсем не! — усмихна се пришълецът. — По-скоро управител на имението. Реших първата вечер да изляза да подишам малко чист въздух и като приближавах към бялата сграда, чух шум, несъмнено от разгорещена схватка, и пронизителни викове за помощ. Отдадох се на моментния си порив и затичах натам, без да се замислям, и ето какво излезе — помогнах да затворят зад каменната врата Господ знае кого и защо. Е, какво, нямам ли право да попитам кого всъщност съм затворил? Пък и на кого в крайна сметка съм помогнал?

— Имате право — призна Джералд.

— Тогава? — попита непознатият.

— Ами... — подхвана Джералд, — всъщност... не! — рече той след кратко мълчание. — Всъщност нищо не мога да ви кажа.

— В такъв случай ще трябва да се обърна към другата страна! — заяви кадифеният непознат. — Остава ми само да отида да разбия вратата, за да разбера каква е цялата тази работа.

— Кажи му! — обади се Мейбъл за пръв път, след като бяха затворили Гадните-Смрадни в подземиято. — Все едно дали ще повярва. Не можем да ги пуснем да излязат.

— Добре — съгласи се Джералд. — Ще му разкажа всичко. Само че, господин управителю, искам да ми дадете честната си дума на английски джентълмен — защото аз, разбира се, виждам, че сте такъв,

все едно дали сте управител, или не — искам да обещаете, че няма да разкажете на никого това, което сега ще чуете, и няма да ни изпратите в приют за душевно болни, колкото и налудничаво да ви се стори нашата история.

— Да — отговори новодошлият, — това мога да ви обеща. Но ако сте си играли на война или нещо от този род и накрая сте набутали другарчетата си в онази дупка, не мислите ли, че ще е по-добре да ги освободим? Те сигурно вече са ужасно изплашени. В края на краищата те са само деца.

— Почакайте да чуете всичко! — отговори Джералд. — Никакви деца не са! Само за тях ли да ви разкажа, или да почна от самото начало?

— От началото, разбира се! — рече непознатият.

Мейбъл повдигна глава от кадифеното рамо и тихичко промълви:

— В такъв случай по-добре да започна аз. Намерих един пръстен и казах, че ще ме направи невидима. Казах го на шега, просто си играех, но наистина станах невидима и останах такава двадесет и един часа. Няма значение откъде съм го взела. А сега, Джералд, продължавай ти.

Джералд тутакси продължи и неговият разказ отне твърде много време, но как иначе, като не ти се случва всеки ден да разказваш такова нещо.

— Най-накрая — завърши момчето, — ги затворихме вътре и когато минат седем, или четиринайсет, или двайсет и един часа, или колкото там трябва, стига да се дели на седем, те пак ще се превърнат в купчина стари дрехи. Оживяха в девет и половина. Според мен след седем часа ще станат каквито си бяха. Това прави някъде към четири и половина. Сега ще ни пуснете ли да си вървим?

— Дори ще ви изпратя до дома ви! — рече непознатият, като в гласа му се прокрадваха нотки на една чак дразнеща благост. — Да тръгваме.

— Не ни вярвате, нали? — попита Джералд. — Разбира се, че не. Пък и кой ще повярва на такова нещо? Но само да поискам, мога да ви накарам да ми повярвате.

Тримата се изправиха. Непознатият мъж се взираше в очите на Джералд. Най-сетне момчето попита:

— Какво, не изглеждам луд, нали?

— Не, дума да не става. Но си твърде впечатлително дете. Сигурен ли си, че нямаш треска или нещо подобно.

— Ами Кати, Джими, Мадмоазел, Илайза, пък и оня човек, дето каза: „Гай Фоукс, пази Боже“, пък и вие самият — нали ги видяхте и чухте как викат! Да не би и вие да имате треска?

— Не, поне доколкото ми е известно. Елате, ще ви заведа у дома.

— Мейбъл живее в Тауърс! — рече Джералд, когато непознатият сви по широката алея, която водеше към голямата порта на имението.

— Нямам нищо общо с лорд Йълдинг! — побърза да допълни Мейбъл. — Аз съм само племенница на икономката на замъка.

Момичето не пускаше ръката на непознатия. При входа за прислугата тя вдигна лице за целувка, каза лека нощ и влезе вътре.

— Горкото дете! — рече управителят, докато вървяха по алеята към портата. После придружи Джералд чак до вратата на училището.

— Е, добре — усмихна се Джералд на сбогуване. — Вече знам какво смятате да направите. Сигурен съм, че ще опитате да разбийете онази врата.

— Не ти липсва проникателност! — усмихна се на свой ред непознатият.

— Все пак, недейте! Или, ако сте твърдо решен да го направите, поне изчакайте до изгрев слънце. Няма да е лошо и ние да сме там. Можем да дойдем някъде към десет.

— Добре тогава. В десет ще ви чакам на същото място — отговори мъжът. — Ей, богу, по-странни деца от вас не бях срещал досега.

— Че сме странни, странни сме — призна Джералд. — Но и вие щяхте да бъдете такъв, ако... Лека нощ!

* * *

Когато четирите хлапета се събраха на добре поддържаната морава край храма на Флора, те запrikaзваха както ставаше всяка сутрин, за снощните приключения и за храбростта, проявена от Мейбъл. Часът вече беше не десет, а някъде към дванайсет и половина, тъй като Илайза, подкрепяна от Мадмоазел, бе настояла

безапелационно да „разчистят“ цялата „бъркотия“, останала от предната вечер.

— Ти си като героиня на Виктория Крос^[2], миличка — каза топло Кати. — Трябва да ти издигнат статуя!

— Да, и да вземе да оживее, ако я сложат някъде тук! — процеди кисело Джералд.

— Аз пък нямаше да се уплаша! — рече Джими.

— Посред бял ден — увери го Джералд, — всичко изглежда съвсем различно.

— Надявам се, че нашият непознат ще ни чака! — усмихна се добродушно Мейбъл. — Кати, само да знаеш колко беше мил! Управител на имение с душа на джентълмен.

— Само дето го няма — рече Джими и се огледа наоколо. — Все ми се струва, че сте сънували и него, както статуите, дето оживявали и бродели насам-натам.

Децата се изкачиха на обяното в слънце мраморно стълбище. Просто не можеха да повярват, че това е същото място, където снощи страхът бе сграбчил с ледените си ръце сърцата на Мейбъл и Джералд.

— Да отворим вратата — предложи Катлийн, — и да почнем да пренасяме дрехите у дома!

— Нека по-напред се послушаме! — настоя Джералд. — Може пък още да не са се превърнали в палта.

Децата опряха уши до каменната врата, зад която предната вечер Разните-Безобразни бяха крещели и заплашвали. Сега не се чуваше нищо. Всичко бе тихо и спокойно като тихата и спокойна утрин. Но когато отместиха погледи, те видяха човека, с когото трябваше да се срещнат. Той се намираше от другата страна на пиедестала на Флора. Ала не стоеше изправен като статуята. Беше проснат по гръб, разперил широко ръце, притихнал и неподвижен.

— Вижте! — изпищя Кати, като посочи към него.

Лицето на непознатия бе добило странен зеленикав оттенък, а на челото му имаше голяма рана, посиняла по крайчетата. Върху белия мрамор бе изтекла малко кръв.

В същото време и Мейбъл посочи към нещо, без обаче да пици като Кати. Ръката на момичето сочеше един голям рододендронов храст с блестящи на слънцето листа, от които надзърташе едно

боядисано хартиено лице, като бялото и червеното по него се открояваха особено ярко на слънчевата светлина.

[1] Гай Фоукс (англ.) — чучело, разнасяно по улиците всяка година в деня на Барутния заговор (5 ноември) и ритуално изгаряно на същата вечер. Изгарянето се е придружавало обикновено от фойерверки. Барутният заговор от 1605 г. е заговор за взривяването на сградата на Парламента по време на заседание, когато кралят, лордовете и представителите на третото съсловие са били вътре. Б.ред.

↑

[2] Виктория Крос — най-високото военно отличие в Англия. Б.ред. ↑

ОСМА ГЛАВА

Всичко беше съвсем ясно. Нещастният управител навярно беше избързал да отвори вратата, преди да се бе развалила магията, още докато Гадните-Смрадни са били нещо повече от купчина палта, шапки и стикове. Сигурно бяха връхлетели отгоре му и го бяха подредили така. Мъжът лежеше напълно безчувствен. Джералд се чудеше с какво беше нанесена ужасната рана на челото му — дали със стик за голф, или за хоккей? Момичетата вече се бяха притекли на помощ на пострадалия. Главата му лежеше в скута на Мейбъл. Е, Катлийн се опита да я сложи в своя, но Мейбъл беше къде-къде по-бърза.

Както Джералд, така и Джими добре знаеха от какво най-напред се нуждае човек, изпаднал в безсъзнание, и вече се озъртаха наоколо още преди Мейбъл нетърпеливо да извика: „Вода, дайте вода!“.

— В какво? — попита Джими, като погледна колебливо първо ръцете си, а после зеления склон, в чието подножие се намираше мраморният басейн с водните лилии.

— В шапката ти, в каквото и да е, няма значение! — припряно отговори Мейбъл.

Двете момчета се озърнаха.

— Я си представи, че тръгнат след нас! — рече Джими.

— Кой да тръгне след нас? — бързо попита Джералд.

— Гадните-Смрадни! — прошепна Джими.

— Кой го е грижа? — окуражително отговори брат му.

Все пак Джералд се огледа много внимателно наляво и надясно и избра пътека, която никъде не минаваше прекалено близо до храстите. Напълни с вода от басейна сламената си шапка и тръгна обратно към храма на Флора, като грижливо я крепеше с двете си ръце. Но като видя колко бързо се процежда водата през сламата, момчето измъкна носната кърпа от малкото си джобче и я пусна в шапката. Добре, че се сети да направи това, та все пак остана малко вода, с която момичетата успяха да почистят кръвта от веждата на управителя.

— Трябва да му дадем да помирише ароматични соли! — спомни си Катлийн, все още обляна в сълзи. — Знам, че така се прави.

— Добре би било наистина — съгласи се Мейбъл.

— Леля ти сигурно има.

— Има, но...

— Не бъди такава страхливка! — сряза я Джералд. — Я си спомни за вчера! Теб не биха те наранили. Управителят сигурно нещо ги е обидил или бог знае какво е станало. Хайде, изтичай да потърсиш солите! Ние ще имаме грижата никой да не тръгне след теб.

Очевидно Мейбъл нямаше друг избор, освен да повери грижите за пострадалия на Катлийн. И тя го направи, хвърли мрачен поглед към рододендроните, ограждащи склона, и се запъти към замъка.

Другите трима се приведоха над човека, нарекъл се управител на имението. Той все още беше в безсъзнание.

— Не е умрял, нали? — попита разтревожено Джими.

— Не — успокои го Катлийн, — не е. Сърцето му бие съвсем нормално. Ние с Мейбъл му премерихме пулса на китката — както правят лекарите. Само колко ужасно добре изглежда!

— Е, не е толкова зле — призна Джералд.

— Така и не мога да проумея какво разбирате под „изглежда добре“ — подхвърли Джими.

Тъкмо в този миг върху мрамора се открие още една сянка редом с техните и един четвърти глас заговори. Това не беше Мейбъл. Те ясно виждаха нейната бързо отдалечаваща се фигурка по пътя към замъка.

— Твърде представителен млад човек — произнесе този четвърти глас.

Децата вдигнаха поглед и се намериха очи в очи с най-възрастния от Гадните-Смрадни, онзи, достопочтения. Джими и Катлийн изкрещяха от страх. Съжалявам, че трябва да го кажа, но направиха тъкмо това.

— Млък! — сопна се яростно Джералд. Той не се уплаши, нали пръстенът беше у него. — Затваряйте си устата! Аз ще имам грижата да го отпратя! — добави той шепнешком.

— Случилото се е много неприятно! — каза достопочтеният Гаден-Смраден. Говореше с много странен акцент. Имаше нещо особено в начина, по който произнасяше „р“-тата, а „м“-тата и „н“-тата звучаха, сякаш излизаха от устата на човек, страдащ от силно

простудно заболяване. Все пак нямаше и следа от ужасяващите „Оуъ“ или „еиъ“, при спомена за които изминалата нощ изглеждаше още по-страшна. Катлийн и Джими се наведоха над управителя. Това безпомощно тяло им се струваше някаква защита дори само защото беше човешко. Но Джералд, изпълнен със силата и безстрашието, които пръстенът даряваше на притежателя си, погледна Гадния-Смраден право в лицето и изтръпна от изненада. Имаше защо. Лицето срещу него едновременно беше и не беше онова, което той бе нарисувал на специалната рисувателна хартия. Защото то вече не бе хартиено. Беше си съвсем истинско лице. Пръстите на ръцете и дланите му бяха мършави и почти прозрачни, точно каквито ги беше направил Джералд, но също бяха истински. А когато съществото се отмести малко, та да разгледа по-добре ранения управител, стана ясно, че то има крака и ръце, също тъй съвсем живи, и нормално функциониращ гръбнак. Това създание наистина беше живо — нямаше никакво съмнение.

— Какво е станало? — попита Джералд, като се опитваше да бъде колкото се може по-любезен. Усилието се оказа успешно.

— Безкрайно съжалявам — отговори Гадният-Смраден. — Другите ми познати трябва да са се загубили в тунела. Те така и не стигнаха до хотела.

— А вие го намерихте? — зяпна от учудване Джералд.

— Разбира се — потвърди Гадният-Смраден. — Много представителен, много изискан хотел — точно както ми обяснихте. После, когато се залутах тук — аз не дойдох по главния път, тъй като исках да се полюбувам на този горски пейзаж и на дневна светлина, а персоналът на хотела не можа да ме упъти — тогава намерих останалите пред тази врата. Бяха много разгневени. Прекарали цялата нощ заключени на това място. Най-сетне вратата се отворила — навярно този господин я е отворил, но преди да успее да се намеся, онзи отвратителен грубиян с цилиндъра, не зная дали си спомняте...

Джералд си спомняше.

— Та тази невъзпитана особа го удари по главата и господинът се строполи на мястото, където го виждате и сега. Другите тутакси се разпръснаха. Останах самичък и ви видях, тъкмо когато се канех да му помогна някак.

В този момент Джералд забеляза, че Джими е целият в сълзи, а Катлийн е пребледняла като лист рисува телна хартия.

— Какво има, млади приятелю? — попита добродушно достопочтеният Гаден-Смраден.

Джими зарева с всичка сила.

— Ето, вземи пръстена! — изсъска му побеснелият Джералд и го нахлузи върху топлия, влажен и треперещ пръст на брат си. Адският вой, който издаваше Джими спря тозчас, пресечен някъде по средата, а Джералд едва сега осъзна какво е трябвало да преживее Мейбъл през изминалата нощ. Все пак сега беше светло, пък и той съвсем не беше от страхливите.

— Трябва да намерим и другите! — каза момчето.

— Струва ми се — рече възрастният Гаден-Смраден, — че са отишли да се изкъпят. Дрехите им са в гората.

И той посочи нататък.

— Вие двамата идете да проверите! — нареди Джералд. — Аз ще остана да видя какво може да се направи с главата на този приятел.

В гората Джими, сега вече безстрашен като истински лъв, откри четири купчинки дрехи, а също — дръжки на метли, стикове за хокей, както и маски, с една дума — всичко, което бяха използвали снощи, за да направят господата Разни-Безобразни. На една каменна пейка на припек седяха двете дами Гадни-Смрадни. Катлийн предпазливо се приближи към тях. Както е известно на всички, посред бял ден е много по-лесно да бъдеш смел, отколкото нощем. Когато Кати и Джими се приближиха до скамейката, видяха, че тези Разни-Безобразни си бяха най-обикновени Разни-Безобразни, каквито често бяха правила. В тях нямаше и капчица живот. Никакъв. Джими ги разкъса на парчета. От гърдите на Катлийн се изтръгна въздишка на облекчение.

— Магията се е разтурила! — рече тя. — Но онзи възрастен джентълмен си е съвсем истински. Той може би случайно прилича на ония Гадни-Смрадни, които направихме снощи.

— Във всеки случай носеше палтото, което беше окачено в салона! — тросна се Джими.

— Не, сигурно и палтата си приличат. Хайде да се връщаме при непознатия. Той сигурно е още в безсъзнание.

Така и направиха. Когато стигнаха при другите, Джералд помоли възрастния Разен-Безобразен да се скрие в храстите. Джими щял да дойде с него.

— Защото — обясни момчето, — струва ми се, че клетият управител вече идва на себе си и нищо чудно да се разстрои при вида на непознат човек. Колкото до Джими, той ще ви прави компания. Несъмнено той е най-подходящият за тази цел.

Поне откакто Джими носеше пръстена, това си беше чиста истина. Не след дълго двамата потънаха в гъстата плетеница на рододендрона. Мейбъл се върна с ароматните соли тъкмо когато управителят на имението отвори очи.

— Винаги така става в живота — отбеляза тя, — спокойно можех да си спестя разходката. Но за всеки случай...

Мейбъл коленичи и поднесе шишенцето под носа на страдалеца, като го задържа чак додето човекът се разкиха и немощно понечи да отблъсне ръката ѝ.

— Сега пък какво става? — промълви той едва чуто.

— Ударили сте си главата — обясни му кратко Джералд. — Лежете си спокойно.

— Само да не... мириша повече шишенцето... — едва-едва изрече непознатият и отново се отпусна върху мрамора.

Не след дълго се окопити, приседна и се огледа. Цареше напрегнато мълчание. При децата имаше и един възрастен, на когото страшната тайна бе добре известна. А очевидно нито едно от хлапетата нямаше представа какви мерки предвижда законът за хора, пък били те и деца, които създават Разни-Безобразни и им вдъхват живот, при все че творенията могат да се окажат гневливи, агресивни и опасни. Какво трябваше да каже? Какво да предприеме? Най-сетне непознатият промърмори:

— Странно нещо! Дълго ли съм бил в безсъзнание?

— Няколко часа — призна честно Мейбъл.

— Не много — каза Катлийн.

— Всъщност не знаем точно. Намерихме ви в това състояние — завърши Джералд.

— Сега съм съвсем добре! — заяви управителят на имението и погледът му се спря на изцапаната с кръв носна кърпичка. — Сигурно съм си ударил главата някъде. А вие сте ми оказали първа помощ. Благодаря ви от сърце. Все пак е странно...

— Кое е странно? — доброто възпитание задължаваше Джералд да се поинтересува.

— Е, може би „странно“ не е точната дума. Имам чувството, че ви видях тъкмо преди да загубя съзнание или каквото там е станало с мене. Докато бях в несвяст, ми се мярнаха най-невероятни неща, в които бяхте замесени и вие.

— Само нас ли сънувахте? Нищо друго? Нищичко? — попита Мейбъл, останала без дъх.

— О, какво ли не сънувах — всякакви невъзможни неща, но вие бяхте съвсем истински.

Всички въздъгнаха с облекчение. По-късно до един се съгласиха, че това беше наистина щастлива развръзка.

— Сигурен ли сте, че се чувствате добре? — отново попитаха децата, когато мъжът се изправи на крака.

— Напълно, благодаря.

Докато говореше, той погледна към статуята на Флора. После продължи:

— Знаете ли, присъни ми се, че някъде тук има голяма каменна врата. Разбира се, и следа няма от такова нещо. Просто не зная как да ви благодаря! — повтори той, като ги погледна с това, което момичетата наричат „неговите красиви, ласкави очи“. Сетне добави: — Имал съм късмет, че сте били наоколо. Идвайте тук винаги, когато ви се прииска — усмихна се мъжът с кадифената дреха. — Правя ви почетни посетители.

— Вие сте новият управител на имението, нали? — веднага попита Мейбъл.

— Да, така е. Откъде научихте? — попита той бързо, но децата не му казаха. Вместо това те точно запомниха по кой път си тръгна след размяната на ръкостискания, благопожелания и надежди за скорошна среща и на свой ред свиха по другата пътека.

— Ето какво ще ви кажа — рече Джералд, докато изпращаха с поглед високата, широкоплещеста фигура на управителя, която постепенно се смляваше на фона на яркозеления тревист склон, — някой от вас замислял ли се е как да прекараме останалата част от деня? Защото аз имам нещо предвид.

Другите нямаха.

— Преди всичко, трябва да се отървем от оня Гаден-Смраден. Е, все ще намерим някакъв начин. След това се прибираме право вкъщи и още щом влезем, веднага пъхаме пръстена в плик и го запечатваме.

Така вече няма да може да ни погажда номера! После ще се качим на покрива и ще прекараме един спокоен и приятен ден — ще четем книги и ще ядем ябълки. До гуша ми дойде от приключения, честно ви казвам!

Другите бяха съгласни.

— Сега — мислете! — продължи Джералд. — Мислете както никога досега — как да се отървем от оня Гаден-Смраден!

Всяко от децата се постара да мисли колкото сили имаше, но мозъчетата им бяха вече уморени от преживелиците, тревогите и страховете. Така че мислите им, както се изрази Мейбъл, не си заслужаваха мисленето, камо ли пък — казването.

Дано само Джими да е в безопасност! — рече Катлийн леко разтревожена.

— Ти пък намери за кого да се притесняваш! Нали сега пръстенът е у него! — успокои я Джералд.

— Ще ми се да вярвам, че няма да си пожелае някоя щуротия! — подхвърли Мейбъл, но Джералд я скастри, като ѝ напомни, че трябва да пази тишина и да не му пречи да разсъждава.

— Струва ми се, че мисля най-добре, когато съм седнал — рече той и тутакси седна върху мрамора. А понякога се случва човек да размишлява най-добре на глас. — Нашият Гаден-Смраден си е чиста проба истински — в това не може да има никакво съмнение! Също така несъмнено е, че той е станал такъв, докато е бил в тунела. Ако успеем някак да го замъкнем отново там, той може да се превърне в това, което си беше и тогава само трябва да върнем палтата и другите неща там, откъдето сме ги взели.

— Няма ли някакъв друг начин? — попита Катлийн. Мейбъл, далеч по-откровена, заяви направо:

— Няма да вляза в онзи тунел за нищо на света, така да знаеш!

— Шубето ли те хвана? И то посред бял ден! — взе да ѝ се подиграва Джералд.

Мейбъл не му остана длъжна:

— Във всеки случай в тунела няма да е посред бял ден!

Катлийн направо я побиха тръпки.

— Ако лекичко се приближим до него и изведнъж му съдерем палтото? — предложи тя. — Нали той и без това е направен от палта? Тогава вече няма да е истински.

— Ти така си мислиш! — хладно я прекъсна Джералд. — Откъде знаеш какво има под палтото му.

Катлийн отново цялата потрепери. На всичкото отгоре слънцето сияеше така радостно и безгрижно, а белите мраморни статуи, зелените дървета, фонтаните и верандите изглеждаха тъй безгрижно романтични — досущ като декори на някоя пиеса.

— Така или иначе — продължи Джералд, — поне ще трябва да се опитаме да го върнем в тунела и да залостим вратата подире му. Няма на какво друго да се надяваме. А после идва ред на ябълките, на „Робинзон Крузо“, на „Швейцарското семейство“ или на която книга си харесате, стига в нея да няма магии и вълшебства. Само трябва да свършим с това. Пък и той вече съвсем не е страшен. Нали видяхте, че си е съвсем истински.

— Тъкмо там е цялата работа! — каза Мейбъл замислено.

— Освен това всичко става посред бял ден! Само погледнете какво слънце грее! — не преставаше да настоява Джералд. — Хайде!

И той хвана за ръка двете момичета. Тримата се запътиха решително към редицата рододендрони, зад които бяха оставили Джими и Гаден-Смраден да ги чакат. Докато вървяха, Джералд им напомняше:

— Той е истински! Вижте как грее слънцето! Няма да трае повече от минута!

Повтори им тези неща безброй пъти, само и само да е сигурен, че няма да объркат нещо.

Когато приближиха храстите, искрящите листа зашумоляха, размърдаха се и се разделиха. Преди момичетата да имат време да отстъпят назад, оттам се измъкна Джими, примигвайки срещу яркото слънце. Клоните зад него се затвориха и нищо — нито движение, нито шумолене — не показваше, че там има още някой. Джими беше самичък.

— А той къде е? — попитаха двете момичета в един глас.

— А, разхожда се нагоре-надолу из алеята с елховите дръвчета! — отегчено обясни Джими. — И непрекъснато смята нещо в едно тефтерче. Твърди, че е изключително богат и по тая причина трябва на всяка цена да отиде до града и да се отбие до борсата или нещо такова. Там де, където дават злато срещу разни хартийки, стига да си умен и

съобразителен, както казва той. Ще ми се и аз да се отбия през тази борса и да сменя малко хартийки. Какво ще кажете?

— Не искам да чувам за никакви смени повече! — сопна се Джералд. — Стигат ми толкова! Само ни го покажи къде е! На всяка цена трябва да се отървем от него!

— Имал и автомобил — продължаваше Джими, като разтваряше топлите, лъскави листа на рододендроните, — а също и градина с тенискорт, изкуствено езеро и карета с впряг от четири коня. Освен това от време на време прескачал до Атина на почивка — ей така, както другите хора отиват до Маргейт.

— Най-добре ще бъде — рече Джералд, докато се промъкваше след Джими, — да му кажем, че най-краткият път към гората е покрай хотела, който си мисли, че е намерил снощи. Така лесно ще го накараме да влезе в тъмния проход, ще го бутнем вътре и здраво ще затръшнем вратата след него.

— Ами той ще умре от глад там! — рече жалостиво Катлийн. — Ако наистина е жив.

— Едва ли! Магията на пръстена ще се развали по-рано. Пък и друго нищо не мога да измисля.

— Ама той е страшно богат — намеси се Джими през прашенето на храстите. — Знаете ли, че се е заловил да строи обществена библиотека там, където живее, и е поръчал да му направят портрет, за да го окачи вътре. Той мисли, че съгражданите му ще бъдат във възторг.

Децата бяха изминали участъка, засаден с рододендрони, и се озоваха на пътечка, покрита с мека и свежа трева и оградена от двете страни с борове и ели, високи до небето.

— Там е, някъде зад завоя! — промълви Джими. — Червив е с пари, направо не знае какво да ги прави. Построил е специални корита за водопой на конете, както и обществена чешма с негов бюст отгоре. Чудя му се защо не си е направил нещо като баня с плувен басейн до леглото, та да може, като се събуди, направо да се претъркаля в него! Искам и аз да съм толкова богат, тогава веднага щях да му покажа...

— Ето едно разумно желание! — рече Джералд. — Чудя се как на никой досега не му хрумна! Олеле майчице! — възкликна момчето и то — напълно основателно. Защото там, наред потъналата в зелени сенки борова алея, в горската тишина, нарушавана единствено от

шумоленето на листата и от развълнуваното дишане на трите достойни за окайване деца, желанието на четвъртото — Джими — се сбъдна. Минавайки през бързи, но напълно видими степени на превъплъщение, Джими стана богат пред очите им. Най-страшното беше, че макар и да виждаха ясно всичко, те просто не разбираха какво се случва и дори да искаха, вече не можеха да го спрат. Джими, техният си Джими, с когото се занасяха и караха понякога, Джими, за когото се грижеха откак се помнят, само за няколко мига от малко момче стана юноша, после — приятен младеж, тутакси преобразил се в мъж на средна възраст. Със същата ужасяваща бързина Джими вече се бе превърнал във възрастен господин с благородна външност, елегантен, но старомодно облечен. Той ги гледаше отгоре през очилата си и питаше кой е най-прекият път до гарата. Ако тази чудовищна промяна не беше станала пред очите им — всичките ужасяващи подробности, които я съпътстваха, на никое от децата и през ум не би му минало, че този солиден, преуспяващ господин на преклонна възраст, облечен в редингот, с цилиндър и с голям червен монограм на великолепната жилетка, беше техният Джими. Но нали бяха свидетели на неговото преобразяване — нямаше как да отхвърлят жестоката истина.

— О, Джими, недей! — извика, отчаяно Мейбъл.

А Джералд промърмори:

— Това е направо чудовищно!

Колкото до Катлийн, тя плачеше, та се късаше и не беше в състояние да каже и думичка.

— Не плачи, момиченце! — изрече Онзи-който-някога-беше-Джими. — Колкото до тебе, млади момко, толкова ли не си в състояние да отговориш нормално на един нормален въпрос?

— Той дори не ни познава! — изплака безутешно Катлийн.

— Кой не ви познава? — нетърпеливо попита Онзи-който-някога-беше-Джими.

— Т-т-ти! — едва изрече Катлийн.

— Не ви познавам, разбира се — отговори Онзи-който-някога-беше-Джими. — Но това едва ли е причина да се разстройвате толкова!

Катлийн избухна в още по-силни ридания:

— О, Джими, Джими, Джими!

— Наистина не ни познава! — трябваше да признае Джералд. — Освен ако... Хей, Джими, ти да не се занасяш нещо, а? Хайде, кажи! Защото, ако се майтапиш, това е пълна свинщина...

— Казвам се господин... — рече Онзи-който-някога-беше-Джими, произнасяйки отчетливо някакво име. Всъщност, струва ми се, че ще бъде по-удобно, ако за по-кратко наричаме солидния възрастен мъж, в който се бе превърнал забогателият и пораснал Джими, с някое по-простичко име. Нека му казваме само „Онзи“ — съкратено от „Онзи-който-някога-беше-Джими“.

— А сега какво ще правим? — прошепна обзетата от панически страх Мейбъл.

На глас обаче тя каза:

— О, господин Джеймс, или както там казахте, че ви е името, ще бъдете ли така любезен да ми дадете този пръстен?

На пръста на Онзи все още проблясваше съдбоносният пръстен.

— Разбира се, че не! — отсече твърдо Онзи и добави: — Имаш вид на доста крадливо момиченце!

— Но какво мислите да правите? — попита унило Джералд, като дори не се опитваше да прикрие отчаянието си.

— Интересът, който проявяваш, младежо, е повече от ласкателен! — проговори Онзи. — Е, ще ми покажеш ли най-сетне пътя за най-близката гара?

— Не! — отговори Джералд. — Няма!

— В такъв случай — рече Онзи все още учтиво, макар и да беше ясно, че е на ръба на избухването, — може би ще ми посочите пътя за най-близката лудница?

— О, не, не, не! — извика Катлийн. — Не може да си толкова лош!

— Аз може и да не съм. Обаче вие сте! — отвърна Онзи. — Ако не сте се побъркали, трябва да сте идиоти по рождение! Както и да е. Преди малко зърнах един джентълмен, който изглеждаше напълно с всичкия си. Всъщност, струва ми се, че го познавам отнякъде.

В този момент видяха, че споменатият джентълмен се приближава към тях. Той беше не друг, а възрастният Гаден-Смраден.

— О, не си спомняш Джери и Кати, твоето Катенце-Котенце? — проплака Катлийн. — Джими, миличък Джими, стига щуротии!

— Малко момиче — рече Онзи, като я погледна през очилата си, — може само да се съжالياва, че не са те възпитавали по-добре!

И той тръгна сковано към Гадния-Смраден. Две шапки се повдигнаха, размениха се по няколко думи и двамата възрастни господа закрачиха един до друг по оградената с борове алея. Трите нещастни деца ги последваха — ужасени, разтревожени, напълно отчаяни от случилото се. И което беше най-лошото — на края на своята изобретателност.

— Пожела си да е богат — и ето ти го богат! — обобщи Джералд. — Сега ще има пари за билети и за каквото си поиска.

— А когато магията загуби силата си — защото тя все някога ще я загуби, нали — Джими ще се намери някъде в ужас, вероятно — в някой наистина добър хотел, без да има представа как е попаднал там.

Мейбъл се обади замислено:

— Аз пък се чудя колко ли още ще просъществува този Гаден-Смраден?

— Вярно — рече Джералд. — Това ме подсеца, че вие двете трябва веднага да съберете палтата и всичко, останало от Гадните-Смрадни. Намерете някъде да ги скриете на първо време, все едно къде. Утре ще ги пренесем вкъщи. — После допълни мрачно: — Стига изобщо да има някакво утре.

— Недей да говориш така! — възкликна Катлийн задавено, сякаш всеки момент щеше отново да се разплаче. — Не може всичко да е толкова ужасно в такъв слънчев ден.

— Няма какво да спорим — каза Джералд. — Чуйте ме добре! Аз трябва да тръгна след Джими. Вие двете веднага се приберете при Мадмоазел и ѝ съобщете, че Джими и аз сме се качили на влака с някакъв господин, който много приличал на някой от чичовците ни. И без това той наистина прилича на тях. Сто на сто ще се вдигне ужасна патърдия, но трябва непременно да тръгна след него.

— Всичко това е само куп лъжи и да те пита човек за какво! — тросна се Катлийн. — Ти, изглежда, не можеш да си отвориш устата, без нещо да излъжеш.

— Не се тревожи за тези неща — отговори брат ѝ. — Това не са лъжи. Те са толкова истина, колкото и всичко останало в тази каша от магии, в която се забъркахме. Това е като да лъжеш насън — не можеш да не го правиш.

— Единственото, което знам, е че искам всичко това да свърши!

— Много важно, само с искане не става! — прекъсна я ядосано Джералд. — Сега — сбогом! Аз трябва да вървя, а вие — да останете. Ако това ще ви успокои, изобщо не вярвам, че всичко това става наистина. Прекалено е мътно. Кажете на Мадмоазел, че двамата с Джими ще се върнем за чая. Ако не успеем — нищо не мога да направя. В момента не мога да направя нищо за никого, освен, може би, за Джими.

Джералд се затича с всичка сила, тъй като момичетата едва се тътреха, а Гадният-Смраден и Онзи (някогашният Джими) бързо напредваха.

Момичетата останаха, загледани подире им.

— Трябва да потърсим онези дрехи! — напомни Мейбъл. — Няма как иначе. Някога толкова исках да бъда героиня, а когато това наистина ми се случи, изглежда съвсем различно, нали?

— Вярно, така е — съгласи се Катлийн. — А къде ще скрием дрехите, когато ги намерим? Нали няма... няма да е в онзи тунел?

— В никакъв случай! — заяви категорично Мейбъл. — Ще ги пъкнем в каменния динозавър. Отвътре той е съвсем празен.

— Нали оживява нощем, нищо че е каменен! — напомни ѝ Катлийн.

Мейбъл я успокои:

— Е, поне докато слънцето грее, няма да оживее! Пък и пръстенът го няма.

— Така си и останахме днес без ябълки и книги на покрива — усмихна се тъжно Катлийн.

— Вярно, но щом се приберем, веднага ще се захванем с възможно най-бебешката игра. Ще организираме чаено парти за куклите. Така ще имаме чувството, че не е имало никакви магии и вълшебства.

— В такъв случай ще трябва да направим много силен чай — каза неуверено Катлийн.

* * *

Нека сега да тръгнем след Джералд. Неговата дребна, но все още ясно очертаваща се фигурка се движеше през мекия бял прахоляк на слънчевия път по следите на двамата възрастни господи. Ръката му със задоволство премяташе монетите в джоба на панталона му — неговият дял от печалбата на панаира. Леките обувки му позволяваха да се движи съвсем безшумно и бързо го носеха към гарата. Все така незабелязан, той стигна до там и се озова на гишето за билети тъкмо навреме, за да чуе как гласът на Онзи-който-някога-беше-Джеймс произнася:

— Един, първа класа, за Лондон.

Джералд почака, докато Онзи и Гадният-Смраден излязоха да се разходят на перона, любезно разговаряйки за политиката и за южноафриканските акции, и си взе третокласен билет до Лондон и обратно. Влакът навлезе в гарата с пронизително свистене и тежко пухтене. Наблюдаваните лица заеха местата си в първокласното купе, маркирано със синя линия. Наблюдаващият скочи в един жълт дървен вагон. Свирката изпищя, флагчето се развя. Влакът събра сили, цял се напрегна, потрепери и най-сетне тръгна.

— Нищо не разбирам! — каза си Джералд, сам-самичък в третокласния вагон. — Как така в едно и също време може хем да има влакове и автомобили, хем магии и вълшебства.

Но все пак ги имаше.

* * *

Мейбъл и Катлийн неспокойно претърсваха рододендроновите храсти, орловата папрат и елховите дървета. Момичетата намериха натрупани в шест отделни купчинки палта, шапки, поли, ръкавици, стикове за голф и за хоккей и дръжки на метли. Задъхани и потни под безмилостното обедно слънце, те ги качиха на хълма, където между гъстите лиственици се издигаше огромният каменен динозавър. Той имаше голяма дупка в корема си. Катлийн показа на Мейбъл как да подложи гръб като за „прескочи-кобила“, покачи се на гърба ѝ и се вмъкна в хладния каменен търбух на чудовището. Мейбъл ѝ подаваше отдолу дрехите и стиковете.

— Има много място — каза Катлийн. — Нали опашката му се спуска до земята. Ами то си е съвсем като таен проход.

— Да, и само си представи как оттам изскача нещо и се нахвърля отгоре ти! — отговори ѝ Мейбъл — и Катлийн, цялата разтреперана, веднага слезе.

По всичко личеше, че обясненията, които трябваше да дадат на Мадмоазел, съвсем нямаше да минат безболезнено, ала, както Катлийн отбеляза по-късно, и най-малката дреболия е достатъчна, за да отвлече вниманието на възрастните. Тъкмо когато разпалено обясняваха на Мадмоазел какъв точно е бил чичото, с когото момчетата са заминали за Лондон, край прозореца мина някакъв човек.

— Кой е този? — ни в клин, ни в ръкав възкликна Мадмоазел, като посочи с пръст към прозореца, което, както е известно на всички, съвсем не е признак на добро възпитание.

Това беше управителят на имението, който се връщаше от посещение при местния лекар. Върху раната, която им се бе видяла толкова страшна, когато я промиваха сутринта, сега бе залепено голямо парче лейкопласт. Момичетата казаха на Мадмоазел, че това е новият управител на Йълдинг Тауърс, а тя извика развълнувано: „О,

небеса!“, и тутакси престана да задава неудобни въпроси, свързани с момчетата. Седнаха да обядват много късно и се нахраниха в пълна тишина. След обяда Мадмоазел излезе, като си сложи шапка, украсена с безброй розови рози, а в ръка носеше голям слънчобран, също целият на рози. Момичетата — все така мълчаливо — се заеха да подготвят кукленото чаено парти с истински чай. На втората чаша Катлийн избухна в сълзи. Мейбъл, също плачейки, я прегърна.

— Искам, — изплака Катлийн, — о, само как искам да знам къде са сега момчетата. Щеше да е такава утеха за мен!

* * *

Джералд пък много добре знаеше, но това не беше никаква утеха за него. Като си помисли човек, той всъщност беше единственият, който би могъл да знае къде са момчетата, защото Джими пък изобщо не знаеше, че е малко момче, каквото в момента несъмнено не беше. Колкото до оня там Гаден-Смраден, от него едва ли можеше да се очаква да знае каквото и да е, а още по-малко — къде са момчетата. В момента, когато Катлийн с трепереща ръка наливаше втората чаша куклен чай, наистина силен, но не достатъчно, за да удави мъката ѝ, Джералд се прокрадваше — именно това е най-подходящата дума, по стълбището на величествената сграда на Градския съвет на Олд Броуд стрийт. На етаж, който току-що бе подминал, имаше врата с надпис: „М-р Г.С. Гаднър, посредник при стокови и финансови операции. (Също и при размяна на стоки.)“, а на горния етаж имаше друга врата с името на малкото братче на Джералд, което неочаквано бе забогатяло по един толкова магичен начин. Под името на Джими нямаше никакви титли или обяснения. Джералд така и не можеше да разбере всъщност как така Онзи (който някога беше Джими) е постигнал такова положение. Когато вратата се отвори, за да мине брат му, момчето успя да зърне множество чиновници и махагонови бюра вътре. Очевидно Онзи въртеше голям бизнес.

Какво трябваше да стори Джералд? Можеше ли изобщо да стори нещо?

Почти невъзможно е, особено ако си на годините на Джералд, да се вмъкнеш в някоя голяма Лондонска кантора и да обясниш, че

високоуважаемият ѝ началник на почтена възраст изобщо не е това, което изглежда, ами всъщност е твоето малко братче, превърнало се изведнъж във възрастен, влиятелен и богат господин само защото му е попаднал някакъв вълшебен пръстен. Ако все пак се съмнявате в това, съветвам ви да опитате и да се уверите сами. Джералд не можеше да почука и на вратата на господин Г.С. Гаднър, посредник при стокови и финансови операции (а също и при размяна на стоки), за да уведоми подчинените му, че техният достопочтен началник всъщност не е нищо повече от купчина стари дрехи, неочаквано оживели и по силата на някаква магия, която момчето не би могло да обясни, шефът им се е превърнал в човек само след като пренощувал в един наистина добър хотел, който обаче не съществувал.

Както виждате, положението изобилстваше с трудности. На всичкото отгоре, времето, когато Джералд беше свикнал да обядва, бе минало толкова отдавна, че той с всяка секунда огладняваше все повече и повече и като че ли това се оказа най-голямата трудност. Джералд осъзнаваше все по-мъчително, че като нищо можеш да си умреш от глад на стълбището на някоя лондонска сграда, стига само хората, които следиш, да се задържат достатъчно дълго в канцелариите си.

В това време по стълбите, подсвирквайки си, се изкачи някакво момче, чиято коса досущ напомняше четка за обувки. То носеше голяма тъмносиня чанта.

— Ще ти дам шест пенса, ако отидеш да ми купиш кифли за шест пенса и ми ги донесеш тука! — каза му Джералд с оня безапелационен тон, присъщ на всички велики главнокомандващи.

— Я да ги видим тия шест пенса — не по-малко безапелационно му отговори момчето.

Джералд показва сребърната монета.

— Добре, дай ги!

— Заплащане при доставката! — отсече Джералд, като си послужи с израз, който често беше чувал от търговци и продавачи, но и през ум не му беше минавало, че някога ще използва.

Момчето се усмихна одобрително.

— Бива си те! — констатира то. — Не си вчерашен.

— Вярно, че не съм! — съгласи се Джералд със сдържана гордост. — Да говорим направо! Трябва да изчакам един човек тук.

Хайде, бягай за кифлите, пък аз ще ти пазя чантата, ако искаш.

— Само че и аз не съм вчерашен! — отбеляза момчето, като праметна чантата през рамо. — Тоя обирджийски номер ми мина за последен път доста отдавна — още когато бях на твоята възраст.

След този словесен удар той тръгна. Не след дълго се върна, носейки кифлите. Джералд му даде шестте пенса и грабна топлите кифли. Когато минутка по-късно момчето излезе от кабинета на мистър Г.С. Гаднър, посредник при стокови и финансови операции (а също и при размяна на стоки), Джералд отново го спря.

— Що за птица е оня там? — попита той, като посочи вратата с пръст.

— Адски важна клечка! — отговори момчето. — Тъпкан е с мангизи, направо ум да ти зайде. Има и кола, и всичко там, нали разбираш.

— А знаеш ли нещо за другия, дето е на горния етаж?

— А, той ли? Той е още по-голяма клечка! Много стара фирма са, със специално подземие в английската банка, та да си кътат златцето там в сандъци, все едно че е в някой хамбар. Майчице мила, само половин час да ме пуснат вътре, пътят да е чист и полицията да е някъде по-далече, друго не искам! Ей, ама ти ще се пръснеш, ако продължаваш да се тъпчеш с тия кифли!

— Искаш ли? — попита го Джералд и му предложи една.

— В нашата кантора разправят — избълва момчето, като по тоя начин честно и почтено си плати за кифлата със сведения, които никой не му беше искал, — че да има как, ония двамата ще се хванат за гушите — е, става дума, само за бизнес, ама така е, от години се дебнат да си направят мръсно!

Джералд вече съвсем недоумяваше каква ли магия е била необходима, та тези две едва вчера появили се създания — богатият Джими и Гадният-Смраден — да се сдобият с биография и минало. И ако все пак успееше по някакъв начин да ги отстрани, дали в такъв случай споменът, че изобщо са съществували, също щеше да изчезне? Това момче например щеше ли да ги забрави? Ами всичките ония хора от града, които работеха за тях? Дали канцелариите, обзаведени с махагон и пълни с чиновници, също щяха да изчезнат? А кой можеше да му каже дали чиновниците и всичкият този махагон съществуват наистина? А самият Джералд съществуваше ли? А момчето?

— Можеш ли да пазиш тайна? — попита той другото момче. — Искаш ли да си направим една шега?

— Би трябвало вече да се връщам в кантората — отговори то.

— Че върви тогава, кой ти пречи? — не му остана дължен Джералд.

— Не се връзвай! — каза момчето. — Тъкмо се канех да ти кажа, че това не е от значение. За всичко си има чалъм! Знам как да се направя, че ми тече кръв от носа, ако се случи да закъснея.

Джералд приветства от все сърце неподозирания му талант, оказал се изведнъж толкова полезен и на място. После каза:

— Ще ти дам пет шилинга, честна дума!

— За какво? — беше естественият въпрос на момчето.

— Ако ми помогнеш.

— Как?

— Аз съм частен детектив.

— Кой, ти ли? Изобщо не приличаш на такъв.

— Добре де, каква полза има да си частен детектив и да приличаш не на друго, ами тъкмо на частен детектив? — попита нетърпеливо Джералд, като захапа нова кифла. — Оня тип там, от горния етаж — него го търсят.

— Полицията ли? — полюбопитства другото момче с възхитително нехайство.

— Не, не, опечалените роднини.

— „Върни се при нас“! — издекламира хлапакът от кантората. — „Всичко е простено и забравено“! Така вече ми е ясно.

— Та значи аз трябва да намеря начин да го заведа при тях! Виж сега, ако можеш да влезеш в кантората и да му предадеш бележка от някого, който го кани на делова среща...

— Чакай! — прекъсна го труженикът. — Идва ми на ум нещо два пъти по-добро. Ще влезеш ти и ще говориш с нашия Гаднър. Той дава мило и драго другото приятелче да му се махне от главата за ден-два. Тая сутрин в кантората точно това разправяха.

— Я да помисля малко! — рече Джералд, като остави последната кифла на коляното си, за да може да хване главата си с две ръце — така мислеше по-добре.

— Не забравяй да включиш в мисленето си и моите пет шилинга! — напомни му момчето.

На стълбището се възцари тишина, нарушавана единствено от кашлицата на някой от служителите на Онзи и непрекъснатото тракане на пишещите машини в кантората на мистър Г.С. Гаднър.

После Джералд се изправи, дождайки кифлата.

— Всъщност имаш право — рече той. — Наистина трябва да опитам този номер. Ето ти петте шилинга.

След това внимателно изтръска трохите от дрехите си, прочисти си гърлото и почука на вратата на господин Г.С. Гаднър. Тя се отвори и нашият герой влезе вътре.

Хлапакът с коса като четка за обувки остана да се помотае още малко навън. Той разчиташе на сигурното оправдание с безотказно кървящия си в такива ситуации нос. И очакването му бе щедро възнаградено. Той слезе няколко стъпала по-надолу, скри се в една от извивките на стълбището и чу гласа на господин Г.С. Гаднър — един много добре познат в тази част на сградата (пък и на цялата стокова борса) глас. В момента той звучеше меко и дори приятелски:

— Значи тогава ще го помоля да ми даде да хвърля един поглед на пръстена и, без да искам, ще го изпусна на земята. Ти ще го вдигнеш. Само да не забравиш, че това е чиста случайност и че ти изобщо не ме познаваш. Не мога да допусна името ми да бъде замесено в подобни неща! Сигурен ли си, че той наистина не е с всичкия си?

— Повече от сигурен! — отговори Джералд. — Направо се е побъркал с този пръстен. Веднага ще тръгне след него. Пък и помислете си за неговите скърбящи роднини!

— Мисля, разбира се, мисля и за тях! — отговори добродушно мистър Г.С. Гаднър. — Просто не ми излизат от главата! Само за това мисля!

После господин Гаднър се качи в кантората на горния етаж и Джералд ясно чу Онзи да казва на чиновниците си, че отива да обядва.

След това кошмарният Г.С. Гаднър, съпроводен от Джими, който в момента се струваше на Джералд не по-малко кошмарен, се спуснаха по стълбите. Джералд и другото момче останаха спотаени на площадката между етажите, додето двамата господа не излязоха на улицата, разговаряйки за стоки и акции, дялове и борсови спекулации. Тогава момчетата излязоха от прикритието си и ги последваха.

— Чудя се — прошепна възхитено онова с косата като четка, — какво ще правиш сега?

— Ще видиш! — отговори Джералд. — Да вървим!

— Кажи де! Кажи, че трябва да се връщам!

— Да ти кажа, ама няма да ми повярваш! Този господин на почтена възраст всъщност изобщо не е на годините, на които изглежда. Ако искаш вярвай, ако не искаш — недей, но той е моето по-малко братче, което изведнъж се превърна в това, което виждаш. Колкото до другия, той пък изобщо не е истински. Целият е от стари парцали, а отвътре няма нищо.

— Да си призная, той така и изглежда — рече момчето, — ама бива си те да преувеличаваш!

— Братчето ми си сложи един магически пръстен и се превърна в този тулуп!

— Магии не съществуват — каза момчето. — Така ни учат в училище!

— Хубаво! — каза Джералд. — Довиждане.

— Чакай малко! Защо го преследваш?

— Заради вълшебния пръстен! Успeya ли да го взема, веднага ще поискам всички да се озовем на едно определено място. И това ще стане. Веднъж да стигнем там, ще се справя и с двамата.

— Ще се справиш?

— Да. Пръстенът не може да отмени нещо, което вече е било пожелано от притежателя му. Вълшебството се разтуря само с течение на времето. Също както се развива навита пружина. Но затова пък пръстенът може да ти изпълни някое ново желание — почти съм сигурен в това. Във всеки случай — ще опитам!

— Голям лъжец си! — каза момчето с възхищение.

— Почакай и сам ще видиш!

— Да не искаш да влезеш в тоя тузарски ресторант, а? Няма да можеш!

Момчето замълча, изпълнено със страхопочитание пред величието на въпросното заведение.

— Да, така ще направя! Никой не може да ни изхвърли оттам, ако се държим както трябва. Ще дойдеш с мен! Лично аз смятам да обядвам.

Не знам по каква причина Джералд се беше привързал толкова към това момче. То дори не беше особено симпатично. Може би стана така, защото това беше единственият човек в Лондон, когото Джералд познаваше и с когото можеше да си поговори, като изключим, разбира се, Онзи-който-някога-беше-Джими и Гадния-Смраден. Но с тях пък той нямаше никакво желание да си говори.

Това, което последва, стана толкова бързо, че, както по-късно казваше Джералд, „си беше същинска магия“. Ресторантът беше препълнен — забързани мъже светкавично поглъщаха храната, която забързани келнерки светкавично им поднасяха. Разнасяше се дрънкане на вилици и чинии, бълбукане от наливане на бира, шум от разговори и миризма на всякакви вкусотии.

— Две пържолки, моля! — рече Джералд, като показа пълна шепа монети, та да не остави никакво съмнение в своята платежоспособност и най-почтени намерения. В този миг от съседната маса достигна до слуха му:

— А, да, любопитна семейна реликва.

Пръстенът напусна пръста на Онзи и господин Г.С. Гаднър, мърморейки: „невероятен уникат“, протегна недействителната си ръка да го поеме. Момчето с коса като четка наблюдаваше сцената със затаен дъх.

— Пръстенът си го бива! — призна то.

В следващия миг въпросният пръстен се изплъзна от ръката на господин Г.С. Гаднър и се търколи на пода. Джералд се хвърли след него като хрътка след заек. Наниза проклетото кръгче на пръста си и в препълнения ресторант се разнесе звънкият му глас:

— Искам двамата с Джими да се озовем в прохода зад статуята на Флора!

Това беше единственото безопасно място, за което успя да се сети в този миг.

Светлините, шумовете и миризмите на ресторанта се стопиха както восъчната капка се стапя в огъня, а дъждовната — във водата. Самата аз не зная, пък и Джералд не може да разбере какво точно се случи в ресторанта. Вестниците така и не съобщиха нищо за случая, при все че нашият герой не преставаше да търси някое заглавие, като например: „Необичайното изчезване на известен гражданин на столицата“. Не зная и какво си е помислило момчето, чиято коса повече от всеки друг път бе заприличала на четка за обувки. Нито пък Джералд знаеше. Може би той би искал да научи нещо за него, докато аз пет пари не давам. Каквото и да си е помислило или направило то — все едно. Светлините, шумовете и миризмите на прословутия ресторант изчезнаха. На мястото на ярката светлина се възцари непрогледен мрак, на мястото на шумотевницата — пълна тишина, на мястото на уханията на говеждо, свинско, телешко, риба, овнешко, зеле, различни видове лук, моркови, бира и тютюн се появи вмирисаният на мухъл влажен дъх на подземие, което дълго време не е било проветрявано.

Джералд не се чувстваше никак добре и бе направо като зашеметен, пък и подсъзнателно усещаше, че скоро ще се почувства още по-зле и по-замаян. Но нямаше време за губене. Трябваше да намери подходящите думи, за да успокои столичния търговец, който някога беше Джими, и да го накара да кротува, докато дойде моментът — подобно на стегната пружина, която щеше да се развие с изтичането на магията.

Само дето напразно търсеше думите, които биха му помогнали. Такива думи нямаше. Нито пък бяха необходими. Защото от непрогледния мрак той чу глас — и това не беше гласът на обитателя на столицата, който някога беше Джими. Не, това беше гласчето на самия Джими, скъпото малко братче на Джералд, чието злополучно

желание да забогатее превърна това, което Джими беше — млад и беден — в онова, което — стар и богат — можеше да стане. Другото гласче викаше:

— Джери, Джери! Буден ли си? Само ако знаеш колко шантав съм сънувах!

В следващите няколко секунди нито единият, нито другият можеше да каже каквото и да е. Джералд затърси пипнешком през тежкия мрак, тежката тишина и тежкия дъх на подземие и успя да улови ръката на Джими.

— Джими, старче, всичко е наред! — прошепна той. — Само че това съвсем не беше сън, а поредният номер на проклетия пръстен. Все пак успях да го взема и поисках да ни пренесе тук, та да те измъкна от това, което мислиш за сън.

— Къде си поискал да ни пренесе? — Джими се хвана за ръката му по начин, който, ако беше светло, той първи щеше да нарече „бебешки“.

— Тук, момчето ми, тук, в прохода зад статуята на Флора! — обясни Джералд и добави: — Сега вече всичко е наред! Няма за какво да се тревожиш!

— Наред е, няма що! — проговори в мрака Джими. В гласа му се долавяше раздражение, ала във всеки случай — не чак толкова, че да го накара да пусне ръката на брат си. — Само че как мислиш да излезем оттук?

Едва тогава Джералд разгада мрачното си предчувствие, което го ужасяваше много повече, отколкото светкавичният полет от Чийпсайд до Йълдинг Тауърс. Но рече непоколебимо:

— Ще поискам пръстенът да ни изведе навън, разбира се!

Каза го, при все че много добре знаеше, че пръстенът не може да разваля вече изпълнени желания.

И наистина нищо не стана.

Джералд изрече желанието си. После в тъмнината внимателно подаде пръстена на Джими. Той поиска същото.

Двете момчета си останаха където бяха — в тъмния проход зад статуята на флора, който водеше, поне по думите на онзи Гаден-Смраден, към един много приличен хотел. Каменната врата беше затворена, а те двамата дори не знаеха как се отваря.

— Ех, само да имах някоя клечка кибрит! — въздъхна Джералд.

— Защо не ме остави в съня ми? — почти изхленчи Джими. — Там поне беше светло и всеки момент щяха да ми донесат съомгата със салата от краставици.

— А пък аз — обади се Джералд, потънал в мрачни мисли, — точно щях да си получа пържолата с пържени картофи.

А сега двамата разполагаха само с тишината, мрака и острия мирис на пръст.

— Открай време съм се чудил какво ли ще е това, да си жив погребан! — обади се приглушено Джими след малко. — Сега вече знам. Не! — гласът му внезапно премина в крясък. — Не е истина! Не е истина! Не вярвам! Това е само сън и нищо друго!

Последва мълчание, което продължи колкото да преброиш до десет.

— Да! — храбро извика Джералд въпреки тежката миризма, тишината и тъмнината. — Това е само сън, Джими, старче, сън и нищо повече! Трябва само да се държим един за друг и от време на време да викаме за помощ, ей така, на майтап — просто защото така се прави. Само сън е, разбира се!

— Разбира се! — промълви Джими сред тишината, мрака и тежкия мирис на пръст.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Между света на вълшебствата и оня, който мислим за действителен, се спуска завеса, тънка като паяжина, прозрачна като стъкло и твърда като желязо. Ако все някога човек намира по някоя малка пролука в нея, обикновено това става с помощта на вълшебен пръстен, талисман или нещо подобно и тогава може да му се случи какво ли не. Ето защо съвсем не бива да се изненадвате, че Мейбъл и Катлийн, които съвестно провеждаха една от най-скучните чаени церемонии с куклите си, внезапно бяха обзети от непонятно, но непреодолимо желание веднага да се върнат при храма на Флора. Те трябваше на всяка цена да отидат там, дори ако се наложеше да оставят неизмит кукленския чаен сервиз и неизядени половината стафиди. Момичетата поеха незабавно — както тръгва човек, направляван от магически импулс — въпреки всичкия си здрав разум, едва ли не — против волята си.

И колкото повече приближаваха храма на Флора в златистата тишина на следобеда, толкова по-ясно ставаше за всяка от тях, че не можеха да постъпят по друг начин. Затова, когато Джералд и Джими, хванати за ръка в тъмния тунел, нададоха първия си вик „просто защото така се прави“, отвън веднага долетя отговор.

Тънка ивица светлина се промъкна в тази част на тунела, където двамата най-малко очакваха да е вратата. Каменният блок се завъртя самичък и бавно се отвори. Момчетата излязоха оттам и се озоваха пред храма на Флора, примигвайки срещу яркото слънце. Те веднага попаднаха в прегръдките на Катлийн и под обстрела на въпросите на Мейбъл.

— Значи оставихте оня Гаден-Смраден да се мотае из Лондон, а? — натякваше им Мейбъл. — Можехте да поискате и той да дойде с вас.

— Добре си е там, където е! — отговори Джералд. — Не можех да мисля за всичко и освен това, как да ти кажа — не, благодаря! Сега си отиваме право вкъщи и запечатваме пръстена в плика, както си бяхме говорили!

— Да, ама аз още нищо не съм направила с него! — изхленчи Катлийн.

— И през ум не би ми минало, че все още искаш да го използваш, след като видя какви поразии прави! — каза Джералд.

— О, ще видиш, че той няма да прави такива неща, ако трябва да изпълни мое желание! — възпротиви се Катлийн.

— Ето какво — намеси се Мейбъл. — Според мен ще бъде най-добре да го върнем в съкровищницата и повече да не си играем с него. Изобщо не трябваше да го пипам. Нито да го изнасям оттам. Това си е същинска кражба и е точно толкова лошо, както когато Илайза уж го беше взела назаем, та да се изфука с него пред своя кавалер.

— Съгласен съм да го върнем — рече Джералд. — Но ако на някой от нас му хрумне наистина разумно желание, тогава ти, разбира се, няма да имаш нищо против да го вземем отново, нали?

— Разбира се — кимна Мейбъл.

Децата тръгнаха към замъка. Когато стигнаха там, Мейбъл отново натисна скритата пружина и ламперията полека се отмести. Скъпоценностите заискриха във всички цветове на дъгата. Пръстенът бе сложен на мястото му между причудливите украшения, за които преди Мейбъл бе казала, че са вълшебни.

— Гледай го само колко безобиден изглежда! — усмихна се Джералд. — И през ум няма да ти мине, че е вълшебен. Съвсем като някое от онези глупави пръстенчета, с които жените обичат да се кичат. Почвам да се питам дали и онова, което Мейбъл каза за останалите дрънкулки, не е истина. Защо пък да не опитаме?

— Само това остава! — извика Катлийн. — Струва ми се, че всички тия магически предмети са ужасно проклети. Като че ли им доставя удоволствие да ни създават неприятности.

— На мен ми се ще да опитам — призна си Мейбъл. — Само че толкова ядове брахме с тоя пръстен, че забравих кое за какво служеше.

Така беше и с другите. Може би по тази причина, когато Джералд приписа на бронзовите шпори свойството на бързоходните ботуши и опита въздействието им, не излезе нищо. Същото стана и с Джими. Той, макар и вече малко нещо столичанин, все още здраво стискаше брат си за ръката. Та когато Джими предположи, че ако носиш стоманената рицарска огърлица, джобът ти винаги ще е пълен със злато, неговият си остана празен. Не се случи нищо и когато двете

момичета вмениха всички възможни най-чудодейни способности на различни пръстени, огърлици и брошки. Нищо, ама нищичко.

— Изглежда само пръстенът е вълшебен — въздъхна Мейбъл накрая. — Само че може... — внезапно добави тя със съвсем променен глас.

— Само че какво?

— Ами ако и пръстенът не е вълшебен!

— Нали вече знаем, че е.

— Аз не знам! — продължи Мейбъл. — Дори не зная дали днес е днес. Нищо чудно вече да е някой друг ден и просто да сме сънували всичко това. Сигурно още си е денят, в който измислих всичките онези глупости за пръстена.

— Не, не може да бъде! — отговори Джералд. — Нали тогава беше в дрехи на принцеса.

— Какви дрехи на принцеса? — попита Мейбъл, като широко разтвори тъмните си очи.

— Хайде, не се прави на глупачка! — в гласа на Джералд се долавяше безкрайно отегчение.

— Не съм глупачка — каза Мейбъл. — Освен това ми се струва, че вече е крайно време да си вървите. Джими сигурно отдавна иска да си изпие чайчето.

— Искам, разбира се! — намеси се Джими. — Но все пак ти наистина беше облечена в дрехи на принцеса. По-добре сега да спуснем кепенците и да оставим пръстена където му е мястото.

— Какъв пръстен? — попита Мейбъл.

— Не й обръщайте внимание! — подхвърли Джералд. — Прави се на интересна.

— Не се правя — каза Мейбъл, — но май съм изпаднала в транс — също като Пития^[1] или някоя Сибила^[2]. Та за какъв пръстен ставаше дума?

— За вълшебния пръстен — уморено се обади Катлийн, — който изпълнява желания и прави хората невидими.

— Нима сега не разбирате? — рече Мейбъл, като разтвори очи още по-широко, — пръстенът става такъв, какъвто го назовете, прави това, което вие твърдите, че прави. Ето защо ни направи невидими — защото аз казах, че има тази способност. Ако е такъв наистина, в никакъв случай не бива да го оставяме тук. Няма да е кражба, ако го

вземем с нас, при положение, че е толкова безценен. Та какво, казвате, че може пръстенът?

— Да изпълнява желаня! — отговори Джими.

— Това вече го видяхме — нали изпълни твоето глупаво желание — Мейбъл говореше все по-трескаво. — Аз пък казвам, че това не е вълшебен пръстен, който изпълнява желаня, това е пръстен, който прави притежателя си четири ярда^[3] висок...

Докато говореше, тя беше взела пръстена и още преди да е довършила думите си, той се оказа високо-високо над главите на децата, надянат на пръста на една невъобразима Мейбъл, която — без шега и измама — беше висока най-малко дванадесет стъпки^[4].

— Това сама си го изпроси! — извика Джералд и беше прав.

Напразно Мейбъл настояваше пръстенът отново да започне да изпълнява желаня. Той твърдо отказваше. Беше станал такъв, какъвто тя го нарече.

— И на всичкото отгоре никой не може да каже колко време ще трае действието му! — продължи Джералд. — Нали видяхте невидимостта.

Това бе доста трудно за изпълнение, но другите го разбраха.

— Може да си остане такава цели дни! — каза Катлийн. — О, Мейбъл, това беше съвсем необмислено от твоя страна!

— Имаш право и така ми се пада! — каза горчиво Мейбъл. — Трябваше да ми повярвате, когато казах, че става какъвто го назовеш. Тогаваше да се налага да ви доказвам това и сега нямаше да съм с такива идиотски размери. Какво да правя оттук нататък, искам да знам?

— Ще трябва да те скрием някъде, докато се върнеш към нормалния си ръст, това е всичко — практично рече Джералд.

— Да, но къде? — запита Мейбъл, като направи една двайсет и четири инчова крачка.

— В някоя от празните стаи. Няма да те е страх там, нали?

— Няма, разбира се! По-добре просто да бяхме върнали пръстена на мястото му.

— Е, не е наша вината, че не си е пръстенът на място! — заяви Джими с право, но граматически неправилно.

— Сега ще го занеса където трябва! — каза Мейбъл и се опита да свали пръстена.

— На твое място не бих направил това — замислено промълви Джералд. — Нали не искаш да си останеш дванадесет стъпки висока за цял живот? Във всеки случай, когато му дойде времето, пръстенът трябва да ти е на ръката! Иначе магията няма да се развали.

Мейбъл, превъзбудена и сърдита на целия свят, тозчас задейства пружината. Ламперията бавно зае обичайното си място и всички бляскави скъпоценности потънаха зад нея. Стената отново стана каквато си беше — осмоъгълна, облицована, без никакви мебели, цялата обляна в слънце.

— А сега къде да се скрия? — отново попита Мейбъл. — Добре поне, че леля се съгласи да пренощувам при вас. Както е тръгнало — някой ще трябва да остане при мен за през нощта. Никак не ми се иска да стоя сам-самичка с тези мои идиотски размери.

„Идиотски размери“ беше точно казано. Мейбъл бе поискала да бъде четири ярда висока — и така стана. Но на дебелина не се промени от времето, когато беше четири стъпки и седем инча висока. И резултатът беше, както Джералд отбеляза, невероятно червейоподобен. Дрехите ѝ, разбира се, бяха станали подходящи за височината ѝ и тя изглеждаше досущ като малко момиченце, което се оглежда в някое от онези удължаващи, криви огледала в Рошервилската градина, където едрите и набити хора изглеждат изискано стройни, а наистина стройните — като окаяни хърби. Тя внезапно се стовари на пода — досущ като дърводелски метър, който неочаквано се е свил.

— Няма смисъл да седиш така, момиче! — посъветва я Джералд.

— Не съм седнала — отговори Мейбъл, — само се приведох, за да мина през вратата. Май на повечето места ще трябва да се придвижвам на четири крака. Не виждам как иначе ще стане.

— Не си ли гладна? — внезапно попита Джими.

— Не знам. Наистина не знам — каза Мейбъл отчаяно. — Стомахът ми е толкова далеч.

— Е, ще отида да разузная дали наоколо е чисто — каза Джералд.

— Виж какво — каза Мейбъл, — мисля, че ще успея да се измъкна навън и преди да се стъмни.

— О, не бива! Сигурно някой ще те види.

— Никой няма да ме види, ако се промъкна през тисовата алея. Нали има жив плет с таен проход по протежението му, съвсем като в „Късметът на рода Вейл“.

— Къде?

— В „Късметът на рода Вейл“, това е една потресаваща книга. Тя първа ме въодушеви да търся скрити врати в ламперията и други такива неща. Бих могла да пропълзя през живия плет, прилепена до земята като змия. Той нали извежда сред рододендроните, близо до динозавъра — можем да се разположим там.

— И ще има чай! — възкликна Джералд, който, ако си спомняте, не беше обядвал.

— Точно там чай няма да има — обади се намусено Джими, който също не бе хапнал нищо.

— О, вие няма да ме изоставите — извика Мейбъл. — Знаете ли какво — ще напиша бележка за леля. Тя ще ви даде всичко, необходимо за един пикник, стига само да е у дома и да не е заспала. Ако не, някоя от прислужниците ще свърши тая работа.

На едно листче от безценния бележник на Джералд Мейбъл написа следното писмо:

„Мила леличко,

Моля те, бъди така добра да ни дадеш всичко, каквото трябва за един пикник. Джералд ще вземе нещата. Бих дошла и сама, но се чувствам малко уморена. Струва ми се, че съм пораснала твърде бързо.

Твоя любяща племенница: Мейбъл“

„П.П. Само, моля те, хапването да е повечко, някои от нас са ужасно изгладнели.“

Оказа се възможно, макар и доста трудно, Мейбъл да пропълзи през тунела от тисови дървета. Възможно, но бавно. Така че тримата едва бяха успели да седнат между рододендроните и да се зачудят къде, по дяволите, още се мотае Джералд, и той пристигна. Момчето се задъхваше под тежестта на една голяма покрита кошница. Стовари я на разкошния тревен килим, изпухтя и поясни:

— Ама пък си струваше! Къде е нашата Мейбъл?

Дългото бледо лице на Мейбъл, почти на нивото на земята, едва се виждаше между листата на рододендроните.

— Не приличам много на себе си, нали? — попита тя разтревожено. — А пък останалата част от мене се точи още мили

нататък — под най-различни храсти.

— Там, където се виждаше, я покрихме с орлова папрат и листа — обясни Катлийн, изпреварвайки въпроса на брат си. — Само недей да мърдаш много, Мейбъл, че ще вземат да изпопадат.

Джими нетърпеливо разопаковаше кошницата. Там имаше всичко необходимо за един славен пикник — хляб, завито в зелен лист масло, шише мляко, шише с вода и кейк, колкото си искаш. Имаше и голямо количество жълто, лъскаво цариградско грозде в кутия, в която някога явно бе съхранявана огромна бутилка с някаква необичайна помада за коса и мустаци. Мейбъл предпазливо придвижи напред невероятните си ръце и се облегна на лакът. Джералд нарязва хляба и го намаза с масло, а в това време Катлийн обикаляше наоколо да провери, както я бе помолила Мейбъл, дали маскировката от зеленина върху нещастното момиче е непокътната и в по-отдалечените си части. Сетне се възцари блаженото безмълвие на ядящи с апетит хора. То бе прекъсвано единствено от кратки и делови реплики, напълно естествени за случай като този:

— Още малко кейк, моля!

— Може ли малко мляко?

— Подайте ми гроздето.

Всички се чувстваха успокоени и вече далеч по-доволни от участта си. Към края на пиршеството ги бе обзело едно приятно състояние на отмала и отмора едновременно. Дори нещастната Мейбъл усети как то се разлива по отдалечените ѝ крака, кръстосани под третия рододендрон в посока север-североизток от мястото на славната им закуска. Джералд също се наслади на това усещане и не без съжаление рече:

— Е, сега вече съм нов човек! Само че и да ми плащат, не мога да хапна нито зрънце повече!

— Аз пък мога — обади се Мейбъл. — Да, знам че всички се нахраниха и аз изядох своя дял. Но мога да ям още и то — много! Сигурно защото съм толкова висока!

Летният въздух бе изпълнен с онази удивителна безметежност, която настъпва след всяко добро похапване. Недалеч от децата през храстите прозираше огромният, покрит с лишеи гръб на сивия каменен динозавър. Той също изглеждаше доволен и щастлив. Джералд се

пресегна през гъстия листак и докосна каменното му око. Погледът на динозавъра изглеждаше някак съучастнически.

— Смея да твърдя, че и той някога е обичал добре да си похапва!
— каза Джералд, като се протегна блажено.

— Кой?

— Този дино... Как там му беше името? — небрежно отговори Джералд.

— А, той и днес се нахрани до насита — рече Катлийн и тутакси се разкикоти.

— Да, нали? — закиска се и Мейбъл.

— Не се смей толкова силно! — предупреди я Катлийн. — Иначе листата отгоре ти ще се разместят.

— Какво значи това — добре си бил похапнал? — попита подозрително Джими. — И всъщност защо се кикотите непрекъснато?

— А, нахрани се, всичко си изяде. Всичко вече е в корема му — рече Катлийн, като направо си умираше от смях.

— Добре тогава, прави се на интересна колкото си щеш! — сръза я Джими, внезапно ядосан. — Пет пари не даваме и не щем да знаем нищо, нали така, Джери?

— Аз искам да знам — отсече Джералд със смразяващ тон. — Направо си умирам от любопитство! Момичета, събудете ме, когато престанете да се преструвате, че не искате да кажете нищо.

При тези думи той килна шапката над очите си и се изтегна върху тревата с очевидното намерение да си подремне.

— Не се прави на глупак, де! — припряно заговори Катлийн. — Това е само шега. Нахранихме динозавъра, като сложихме в корема му дрехите и другите неща, от които направихме Гадните-Смрадни!

— Значи трябва да ги пренесем у дома на тръгване — измърмори Джералд, дъвчейки белия край на някаква тревичка. — Много добре сте направили!

— Слушайте — внезапно каза Катлийн, — хрумна ми нещо. Дайте ми пръстена само за мъничко. Няма да ви кажа какво ми дойде на ума, защото, ако не излезе нищо, има да ми се подигравате. Обещавам, че ще върна пръстена, преди да тръгнем за вкъщи.

— О, нали още няма да си тръгвате! — извика умолително Мейбъл и измъкна пръстена от ръката си. — Разбира се, че ще ти го

дам — добави тя сериозно. — Дори ще ми бъде много приятно да видя какво ти е хрумнало, пък ако ще и да е някоя глупост.

Всъщност идеята на Катлийн беше съвсем проста. Внезапно си бе помислила, че може би пръстенът променя способностите си всеки път, когато някой му припише определени свойства, стига този някой да не е под въздействие на магическите му сили. Щом металическото кръгче премина от издължената бледа ръка на Мейбъл в пухкавата, зачервена и топла лапичка на Катлийн, тя подскочи нагоре и извика:

— Да вървим сега да изпразним динозавъра!

Сетне се затича с всички сили към праисторическото чудовище. Началото беше добро. Искаше ѝ се да извика с пълен глас:

— Да, това е пръстен, който изпълнява желания! Той прави всичко, каквото поискаш от него!

Всъщност тя направо си го каза. Само че никой не я чу, като изключим птиците по дърветата, някоя и друга катеричка, а може би и каменният фавн, чието красиво лице се извърна усмихнато към нея, когато тя профуча покрай пиедестала му.

Пътят беше стръмен; слънцето печеше, а Катлийн тичаше с всичка сила, макар че, честно казано, братята ѝ се изравниха с нея още преди да е стигнала до голямата тъмна сянка на динозавъра. Затова, когато наистина стигна до нея, момичето здравата беше прегряло и съвсем не беше в състояние да измисли някакво разумно желание.

— Ще се покатеря да извадя нещата! По-добре аз да го направя, защото знам къде точно съм ги сложила!

Джералд подложи гърба си, а Джими ѝ помогна да се покачи на него. Сетне Катлийн изчезна в тъмния търбух на чудовището. Почти веднага оттам се изсипа същински порой: празни жилетки, панталони с лудешки мятащи се крачоли и палта с неконтролируеми ръкави.

— Пазете си главите! — извика Катлийн и от търбуха се посипаха бастуни, стикове за голф и за хокей, дръжки на метли. Всички те тракаха и дрънчаха, удряйки се едно в друго.

— Хайде — извика Джими.

— Чакай малко! — възпря го Джералд. — Аз ще се кача пръв!

Момчето се хвана за ръба на отвора, увисна на ръце и се набра нагоре. Тъкмо когато вече бе проврял раменете си през дупката, а коленете му достигнаха ръба, Джералд чу стъпките на Катлийн във вътрешността на динозавъра, а после и гласа ѝ да казва:

— Каква чудна природа е тук, нали? Сигурно на статуите винаги им е прохладно. Как искам да бъда статуя! О!

Това „О!“ беше вик на ужас и отчаяние. Но той тутакси бе прерязан от вледеняваща каменна тишина.

— Какво става? — попита Джералд. Но попита само така, по навик, защото в себе си вече много добре знаеше какво се бе случило.

Момчето се изкатери в гигантската каменна кухня. На слабата светлина, която проникваше през отвора, той зърна нещо бяло, открояващо се на фона на сивите стени на динозавъра. Все още коленичил, Джералд порови в джоба си, извади кибрита и драсна една клечка. Когато пламъкът от синкав стана яркожълт, той вдигна поглед, за да види това, което много добре знаеше, че ще види — бялото, безжизнено мраморно лице на Катлийн. Косата ѝ също беше бяла, както и ръцете, дрехите и обувките ѝ — всичко беше бяло със студената, строга белота на мрамора. Желанието на Катлийн се беше сбъднало: беше се превърнала в статуя. В търбуха на динозавъра се възцари пълна тишина. Тя продължи дълго. Загубил ума и дума, Джералд не можеше да каже нищичко. Случилото се бе толкова неочаквано, толкова ужасно. Това бе много по-лошо от всичко досега. После се обърна и от каменната дупка, изпълнена със страшна тишина, извика на Джими, който бе останал в зеления, слънчев, шумолящ, жив свят отвън:

— Джими — рече той със съвсем обикновен, делови тон, — когато Катлийн хукна насам, тя каза, че това е пръстен, който изпълнява желаня. И той, разбира се, стана такъв. Сега разбирам какво е кроила, тичайки като луда. В крайна сметка малката глупачка дойде тук и пожела да се превърне в статуя.

— И превърна ли се?

— Качи се да видиш!

Джими се покатери веднага, отчасти — самичък, отчасти — изтеглен от Джералд.

— Ама тя наистина е станала статуя! — изохка потресено момчето. — Не е ли ужасно?

— Ни най-малко — отговори Джералд. — Да идем да кажем на Мейбъл.

Двете момчета се върнаха при Мейбъл. Тя благоразумно беше останала под прикритието на рододендроните и листата. Новината

гръмна точно както се пръска бутилка, улучена с пистолетен изстрел.

— Боже Господи! — изплака Мейбъл и потрепери от главата до петите с цялото си дванадесетфутово тяло, та папратите и листата, с които бе покрито, се стекоха на струи от него. И дванадесетфутовото момиченце тутакси усети колко е силно слънцето и как напича глезените му.

— И какво стана после? О, Божичко, Боже Господи! — повтаряше тя.

— Няма страшно, ще се оправи! — каза Джералд с привидно спокойствие.

— Да, знам, че ще се оправи! Но какво ще стане с мен? — вайкаше се Мейбъл. — Сега пръстенът е у нея. А времето, когато ще се развали моята магия, ще настъпи преди нейното. Не можеш ли някак да го вземеш? Да го свалиш от ръката ѝ? Честна дума, ще го сложа на пръста ѝ, веднага щом си възвърна предишния вид.

— Стига де, няма какво да цивриш толкова! — прекъсна я Джими, който, вместо да се трогне от сълзите ѝ, намери за по-уместно да сложи на място точките и запетайките в несвързаните ѝ приказки. — Ти поне нямаш за какво да ревеш. Всички момичета сте такива!

— Лесно ти е на тебе! — продължаваше да хленчи Мейбъл. — Дори не можеш да си представиш как се чувства човек, когато е толкова дълъг! Моля ви, опитайте се да вземете пръстена! В края на краищата той е много повече мой, отколкото на който и да е от вас, това поне не можете да отречете! Така или иначе, аз го намерих и пак аз казах, че това е вълшебен пръстен!

При тези думи чувството за справедливост, присъщо на Джералд, се пробуди в гърдите му.

— Мисля, че пръстенът също би трябвало да е станал мраморен — като дрехите и обувките ѝ. Но все пак ще отида да проверя! Само че, ако не мога да го взема, значи не мога — и толкоз. Така че няма смисъл да вдигаш повече пара!

Първата клечка кибрит освети търбуха на динозавъра. На светлината тъмното кръгче на пръстена ясно се открояваше върху бялата ръка на превърналата се в статуя Катлийн.

Пръстите ѝ бяха изопнати право напред. Джералд протегна ръка към пръстена. За негова изненада той се изхлузи съвсем лесно от студения мраморен пръст.

— Кати, моето момиче, сестричката ми, наистина ми е много мъчно! — промълви той и здраво стисна мраморната ѝ ръка. После се досети, че тя навярно все пак го чува, та затова описа подробно и точно на статуята какво възнамеряват да правят. Това дори помогна нещата да му се изяснят по-добре. И сега вече със сигурност знаеше какво точно трябва да направят тримата. След като сърдечно потупа статуята по гърба, момчето се върна при рододендроновите храсти, вече напълно готово да даде своите разпореждания ясно и точно, като същински неустрашим предводител, както отбелязваше по-късно. Докато останалите, или поне някои от тях, още нерешително обмисляха какво може да се направи, неговият план бе приет единодушно, както винаги става с плановете на родените водачи.

— Ето ти безценното пръстенче, вземи си го! — обърна се той към Мейбъл. — Сега не те е страх от нищо, нали?

— Не! — отговори изненаданата Мейбъл. — Изведнъж забравих, че се страхувам. Мога да остана тук или, ако трябва, някъде по-навътре, стига само да ми оставите тия палта, та да не ми е студено през нощта. Хем така ще бъда и по-наблизо, когато Катлийн се превърне отново в момиче.

— Добре — каза Джералд. Точно това беше идеята и на неустрашимия предводител.

— Вие двамата си идете у дома и кажете на Мадмоазел, че Катлийн е останала в Тауърс. Тя наистина е тук.

— Вярно — каза Джими. — Тук си е и не смята да ходи никъде.

— Очевидно магията действа на някакви цикли от седем часа — отново започна да разсъждава Джералд. — Ти беше невидима двайсет и един, аз — четиринайсет, а Илайза — седем часа. Значи, когато пръстенът изпълнява желания, трайността на неговото действие се мери в интервали от по седем часа. Но сега никой не може да каже колко ще продължи магията. Никой не знае коя от вас двете ще възвърне предишния си облик първа. Във всеки случай ние с Джими ще се измъкнем през прозорчето на тоалетната и ще се спуснем по бръшляна, щом пожелаем лека нощ на Мадмоазел. Веднага ще дойдем тук да те видим, преди да си заспала. Мен ако питаш, по-добре ще бъде да отидеш по-близо до динозавъра, а ние, преди да тръгнем, ще те покрием отново с листа и папрати.

Мейбъл пропълзя нататък, прикрита от сянката на високите дървета. Когато се отдалечи достатъчно, тя се изправи. Изглеждаше тънка и стройна като тополка и съвсем недействителна. Никак не ѝ беше трудно да се наведе над динозавъра, да провере глава през отвора и да види как бялата статуя, в която се бе превърнала Катлийн, сияе в мрака.

— Всичко е наред, миличка! — изчурулика дванадесетфутовата Мейбъл на каменната фигурка. — Аз ще бъда съвсем наблизо. Веднага ме повикай, щом отново станеш момиче.

Статуята остана съвършено неподвижна — нещо, присъщо за повечето статуи. Затова Мейбъл измъкна главата си и отново легна, а момчетата я покриха с листа и папрат.

После Джералд и Джими тръгнаха към къщи. Това беше единственото разумно нещо, което можеха да направят. В никакъв случай не биваше да допускат Мадмоазел да се разтревожи и в резултат на това полицията да тръгне по петите им. Ако откриеха отсъстващата Катлийн не просто в стомаха на динозавъра, а превърната в каменна статуя, това наистина би извадило от равновесие всеки служител на закона, пък какво оставаше за Мадмоазел, която, нали беше чужденка, щеше да се изплаши още повече и направо да си изкара акъла. А що се отнася до Мейбъл...

— Е, да отидем да я видим още веднъж, преди да тръгнем — предложи Джералд. — Че това, което стана с нея, като нищо може да вземе страха на всеки, освен на нас двамата.

— Да, тя нашата е друга! — съгласи се Джими. — Какво ли вече не ни мина през главите. Не знам какво трябва да се случи, та да ни изплаши!

— Горкичката Кати! Още си е статуя! — промълви Джералд.

— Вярно! — съгласи се Джими.

* * *

Слънцето бе потънало зад тъмните дървета и луната бе изгряла. Мейбъл, която лежеше в цялата си невероятна дължина, добре завита с палта, жилетки и панталони, си спеше мирно и тихо на вечерния хлад. Вътре, в търбуха на динозавъра, мраморната Катлийн, която все пак бе жива, също заспа. Тя чу какво каза Джералд и видя запалената клечка кибрит. Всъщност си беше съвсем същата Катлийн, само че сякаш обвита в мраморна черупка, заради която не можеше да се помръдне. Нито пък можеше да се разплаче, дори да искаше. Но на нея съвсем не ѝ се плачеше. Оказа се, че мраморът нито е студен, нито е твърд. Кой знае как, но той си беше изпълнен с топлина и уют, даваше ѝ чувство за сигурност. Гърбът не я болеше от изгърбената поза, в която бе застанала. Ръцете и краката ѝ съвсем не се бяха сковали, при все че бяха стояли неподвижно часове наред. Всъщност всичко беше чудесно — дори повече от чудесно. Трябваше само да чака спокойно и търпеливо — още повече, че тук се чувстваше удобно — докато излезе от мраморната си черупка и стане същата Катлийн, която си беше. И тя зачака спокойна и щастлива, и не след дълго очакването ѝ премина в нещо, което вече не беше очаквала, и което всъщност нищо не беше. Така, сгушено в самата сърцевина на мрамора, момичето заспа дълбоко и сладко, сякаш се намираше в собственото си легло.

Но се събуди тъкмо с усещането, че не лежи в своето легло — в интерес на истината трябва да отбележим, че изобщо не лежеше — събуди се с усещането, че стои права, а в нозете ѝ са се забили безброй иглички и карфици. Ръцете ѝ, протегнати в неудобна поза, бяха

изтръпнали и уморени. Катлийн разтърка очи, прозя се и си спомни. Спомни си, че е статуя в търбуха на динозавъра.

— Ето ме отново жива и здрава — заключи Катлийн. — Сега трябва да се измъкна от тук, без да се бавя повече.

Тя седна. Спусна краката си през дупката в динозавърския търбух, която едва се сивееше в тъмнината. В същия миг някакво бавно, но мощно сътресение я отхвърли настрани — и тя седна на каменния „под“. Динозавърът се движеше!

— Олеле майчице! — изкрещя Катлийн отвътре. — Какъв ужас! Сигурно луната вече е изгряла и динозавърът е оживял, както Джералд разправяше!

Чудовището наистина се движеше. През отвора в корема му момичето виждаше как неговите тежки лапи премазват тревите, орловата папрат и мъха. Катлийн не посмя да скочи, защото се страхуваше, че ще попадне под огромните му ходила. В същия миг се сети и за нещо друго, от което направо се вцепени. Къде ли беше сега Мейбъл? Сигурно — някъде наблизо! Ами ако някой от тези гигантски нозе се стовареше върху ръката, крака или друга част от дванадесетфутовото ѝ тяло? При тези ѝ размери беше почти невъзможно да не я засегне, ако тя беше наоколо. Това трудно можеше да се избегне, дори ако динозавърът се опиташе да внимава. Пък той не се опитваше. И откъде-накъде? Катлийн стоеше край кръглия отвор, после увисна на ръцете си. Беше много трудно. Огромното животно се полюшваше ту на едната страна, ту на другата. Постепенно ускори хода си. Положението ставаше все по-лошо. Момичето така и не се осмели да скочи. Е, все пак трябваше да са доста далеч от Мейбъл. Динозавърът препускаше все по-бързо и по-бързо. Стомахът му — тоест подът, на който стоеше Катлийн, се клатушкаше нагоре-надолу. Вече се спускаха към подножието на хълма. Клоните пращяха и се чупеха, додето чудовището си пробиваше път през дъбовата горичка, а чакълът просто се трошеше под каменните му нозе. Най-сетне динозавърът стъпи върху нещо, което, също като него, беше от камък. Кратко затишие. Чу се плисък на вода. Бяха приближили езерото, в което всяка вечер на лунна светлина Хермес пляскаше с крилцата на глезените си, а Янус и динозавърът отиваха да поплуват заедно. Катлийн тозчас скочи през дупката върху плоския мраморен парапет на басейна. Втурна се да бяга колкото сили има и запъхтяна се спря чак в

сянката под пиедестала на някаква статуя. И добре, че не беше изгубила нито секунда, защото в момента, в който изскочи от корема му, чудовищният гущер тежко се плъзна във водата, премазвайки хиляди прекрасни лилиеви пъпки по пътя си, и заплува към островчето в средата на езерото.

— Не се плашете, малка госпожице! Слизам! — разнесе се приятен глас и само след миг Фиб Аполон^[5] скочи, без да остави и следа от ходилата си върху пиедестала на своя малък храм, и се приземи на няколко ярда от него.

— Вие сте нова — отбеляза Феб, като я погледна през изящно оформеното си рамо. — Нямахте да ви забравя, ако ви бях видял дори само веднъж.

— Нова съм, наистина! — призна Катлийн. — Съвсем нова! Дори не знаех, че можете да говорите.

— А защо не? — разсмя се той. — Нали и вие можете да говорите.

— Но аз съм жива!

— А нима аз не съм? — попита прекрасната статуя.

— О, да, така изглежда — отговори Катлийн, съвсем объркана, но не и изплашена. — Само си помислих, че би трябвало и вие да сте носили пръстена някога, щом сега мога да ви видя като жив.

Феб, изглежда, разбра какво искаше да каже момичето. И това му правеше чест, тъй като Катлийн определено не се изразяваше твърде ясно.

— А, това се отнася за простосмъртните! — усмихна се прекрасният млад бог. — Ние можем да се чуваме и виждаме помежду си в онези оскъдни мигове, когато оживяваме. И това е част от прекрасното вълшебство.

— Но аз съм смъртна!

— Вие сте толкова скромна, колкото и очарователна — разсеяно подхвърли Феб. — Прозрачната вода ме зове! Отивам там!

Миг след тези думи по повърхността на езерото се разнесоха концентрични сребристи кръгове. Те идваха от мястото, където силните бели ръце на прелестния бог на слънцето се бяха врязали в езерните води, когато той се гмурна.

Катлийн се обърна и тръгна нагоре по хълма към рододендроновите храсти. Трябваше да намери Мейбъл и да се приберат у дома незабавно. Дано само Мейбъл да си беше възвърнала предишния ръст, та да могат да се върнат безпрепятствено! Какво пък, нищо чудно и това да се беше случило в този час на чудеса! Окуражена от тази мисъл, Катлийн забърза нататък. Като минаваше през рододендрония гъсталак, момичето си спомни изостреното, ярко оцветено хартиено лице, което бе зърнала през блестящите листа тази сутрин. Очакваше да се уплаши, но не стана нищо подобно. Откри Мейбъл по-лесно, отколкото очакваше. Всъщност никак не беше трудно да забележи на лунната светлина нейните дванадесетфутови

очертания, напомнящи гигантски червей, загърнат в палта, панталони и жилетки. В този си вид Мейбъл будеше асоциации с тръбите от канализацията в някой мразовит ден, когато ги увиват с чували, за да не се пукнат. Катлийн лекичко докосна издължената буза на приятелката си. Спящата Мейбъл се пробуди.

— Какво става? — попита тя сънливо.

— Нищо, аз съм — обясни Катлийн.

— Колко са ти студени ръцете!

— Събуди се! — настоя Катлийн. — Налага се да поговорим.

— Не можем ли вече да се приберем у дома? Съсипана съм от умора, пък и толкова време мина от последния чай.

— Все още си твърде висока, за да се появиш вкъщи! — промълви тъжно Катлийн.

Тогавя Мейбъл си спомни всичко.

Остана да лежи със затворени очи, а после изведнъж се размърда и извика:

— О, Кати! Само да знаеш как се чувствам! Толкова е странно! Все едно съм някоя от ония надуваеми змии, дето трябва само да им изпуснеш въздуха, та да ги прибереш в кутийката им. Така е, знам, че е така!

И наистина беше така. Гледайки я, Катлийн не можеше да не се съгласи, че това, което ставаше, наистина наподобява постепенното смаляване на надуваема змия в хватката на детски ръце — отдалеченият крак на Мейбъл се приближаваше все повече и повече, издължените мършави ръце на Мейбъл ставаха все по-къси и по-къси, лицето ѝ вече не беше половин ярд дълго.

— Та ти се оправяш, наистина! Толкова се радвам! — извика Катлийн.

— Зная, че се оправям — каза Мейбъл; и в момента, в който го каза, тя отново си стана Мейбъл, вече не само вътре в себе си, където, разбира се, никога не се беше променяла, но и на външен вид.

— Вече си съвсем добре! Ура, ура, толкова се радвам! — продължаваше да ликува Катлийн. — А сега, миличка, най-последно се връщаме вкъщи!

— Вкъщи? — попита Мейбъл, като бавно приседна и впери големите си тъмни очи в приятелката си. — Искаш да се върнем вкъщи? В този вид?

— Какво му е на вида ти? — нетърпеливо попита Катлийн. — Сега всичко ти е съвсем нормално.

— Говорех за теб — загадъчно отвърна Мейбъл.

— Защо, какво ми е? Хайде да тръгваме!

— Ти какво искаш да кажеш? Забрави ли какво се случи с теб? Или може би не знаеш? — почти ѝ се скара Мейбъл. — Я се погледни на какво приличаш! Виж си ръцете, виж си роклята... Само се погледни!

Катлийн погледна ръцете си. Бяха бели като мрамор. Такава беше и роклята ѝ, а също — обувките, чорапите, та дори и крайчетата на косата ѝ. Цялата Катлийн от главата до петите беше бяла като току-що паднал сняг.

— Ама какво е това? — възкликна момичето, като цялото се разтрепери. — Защо цялата съм в този ужасен цвят?

— Нищо ли не разбираш? О, Кати, не се ли досещаш, че още си омагьосана? Все още си статуя!

— Не е вярно! Жива съм си! Нали разговарям с теб.

— Знам, че си жива, миличка — каза Мейбъл, успокоявайки я, както се успокоява капризно дете. — Така е, защото изгря луната.

— Но ти ме виждаш, че съм жива!

— Виждам те, разбира се! Нали пръстенът е у мене!

— Ама аз съм си съвсем добре! Сигурна съм, че се оправих.

— Нима не разбираш — поде Мейбъл внимателно, като улови бялата ѝ мраморна ръка, — че не си се оправила? Сега е изгряла луната, а ти си статуя и си оживяла като всички останали статуи. Но щом луната се скрие, ти отново ще се превърнеш в неподвижна статуя. Ето защо, мила моя, не можем да си отидем у дома. Ти все още си само статуя. И си оживяла, както и всички други мраморни фигури в парка. Къде е динозавърът?

— Сега се къпе — отговори Катлийн, — заедно с останалите каменни зверове.

— Добре! — каза Мейбъл, опитвайки се да погледне на нещата откъм хубавата им страна. — Значи има поне едно нещо, за което трябва да сме благодарни.

[1] Пития (грц.) — пророчица в светилището на Аполон в Делфи. Тя предсказвала в състояние на екстаз. Б.ред. ↑

[2] Сибила (грц.) — гадателка, жрица на Аполон. Първоначално била само една — в йонийския град Еритра (в Древна Гърция). С течение на времето броят на Сибилите стигнал до 10. Сибилите пророкували също в състояние на транс. Б.ред. ↑

[3] Ярд — 91,5 см. ↑

[4] Стъпка — 30,48 см. ↑

[5] Феб Аполон — старогръцки бог на музиката, изкуствата (затова го наричат и „предводител на музите“), пророческото

вдъновение, светлината, слънцето и чистотата. Б.ред. ↑

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Ако... — промълви мраморната Катлийн и гласът ѝ прозвуча съвсем отчаяно, — ако аз наистина съм статуя, оживяла на лунната светлина, не мога да разбера как така не те е страх от мен.

— Нали нося пръстена? — отговори отривисто Мейбъл. — Хайде, миличка, развесели се! Скоро нещата ще се оправят, ще видиш! Само се опитай да не мислиш за това!

Тя продължаваше да говори, както се говори на малко дете, което си е порязало пръстчето или си е ожулило коленцата на чакъла в градината.

— Знам, знам, че всичко ще се оправи! — измърмори Катлийн, но си личеше, че го прави само колкото да каже нещо.

— Знаеш ли какво ми мина през ума? — продължаваше да бърбори безгрижно Мейбъл. — Всъщност ние двете бихме могли да научим много неща за това омагьосано място, стига само другите статуи да не се надуват много и да имат желанието да си поговорят с нас.

— Не, те изобщо не са надменни — увери я Катлийн. — Поне Феб Аполон никак не е надут. Да знаеш само колко мил и любезен беше с мен.

— Той къде е?

— Беше в езерото.

— Тогава да побързаме нататък! — заговори Мейбъл. — Ох, Кати! Само да знаеш колко е хубаво да се върнеш в нормалния си вид!

И тя се изправи с подскок, разпръсквайки папратите и клонките, които я бяха покрили, докато бе дванадесетфутова, и те се разлетяха като при неочаквана буря. Но мраморната Катлийн така и не помръдна.

Обгърнати от тишината на нощта, двете момичета седяха на тревата, която на лунната светлина изглеждаше сивкава. Огромният парк все още приличаше досущ на илюстрирана картичка. Само плискането на фонтаните и долитащата отдалеч свирка на западния

експрес нарушаваха тишината. Може би тъкмо по тази причина тя изглеждаше още по-пълна.

— Каква благодат, сестрице моя! — произнесе един благозвучен глас зад тях. Двете момичета бързо обърнаха глави, досущ като подплашени птички. Сред сивите треви стоеше самият Феб, цял обгърнат от лунната светлина. От мраморното му тяло все още се стичаше езерна вода. Прекрасният млад бог им се усмихваше дружелюбно и приятелски.

— А, това сте вие! — каза Катлийн.

— Аз и никой друг! — усмихна се весело Феб. — Коя е вашата приятелка — някое земно дете?

— Това е Мейбъл.

Мейбъл се изправи, учтиво се поклони и след като съвсем мъничко се поколеба, все пак се осмели да протегне ръка.

— Ваш покорен роб, милостива госпожице! — рече Феб, като докосна ръката ѝ с мраморните си пръсти. — Но трябва да си призная, че недоумявам как изобщо ни виждате и защо не се страхувате от нас?

Мейбъл мълчаливо протегна ръката, на която носеше пръстена.

— Ето едно напълно задоволително обяснение! — рече лъчезарният бог на слънцето. — Но щом притежавате този пръстен, защо още пазите земната си външност? Хайде, превърнете се в статуя и елате да поплуваме в езерото!

— Не мога да плувам — каза Мейбъл уклончиво.

— Нито пък аз! — допълни Катлийн.

— А, вие можете! — увери я Феб. — Всички статуи, които оживяват, са опитни и изкусни в гимнастическите упражнения. А вие, тъмнооко дете с коси като непрогледна нощ, побързайте да се превърнете в статуя и да се присъедините към нас.

— Предпочитам да не го правя, ако нямате нищо против — отговори предпазливо Мейбъл. — Виждате ли... Този пръстен е толкова особен... Човек си пожелава нещо — и то наистина се сбъдва, но никога не знаеш колко време ще трае. Наистина, би било чудесно да съм статуя сега, но не и утре сутринта.

— Да, и друг път съм чувал такива неща за земните хора — замислено рече Феб. — Но, мило дете, вие като че ли наистина нямате представа за възможностите на този пръстен. Трябва да кажете точно какво искате и пръстенът ще изпълни каквото сте пожелали. Ако сама

не определите колко време да продължи желанието ви, тогава Аритмос, проклетият бог на числата, като нищо ще ви заплете във всички щуротии, които му хрумнат и кой знае кога ще развали заклинанието. Защо не кажете така: „Искам до зазоряване да бъда статуя от жив мрамор, досущ като моята малка приятелка, а когато луната се скрие, отново да си стана предишната тъмноока Мейбъл с коси като непрогледна нощ...“

— О, да, направи го! Знаеш ли колко хубаво ще бъде! — извика Катлийн. — Хайде, Мейбъл, направи го! Нали ако и двете сме статуи, няма да се страхуваме от динозавъра!

— О, в света на живия мрамор страхът е съвсем непознат — добродушно се усмихна Феб. — Та не сме ли братя — ние и динозавърът — братя, еднакво изваяни от камък и живот?

— А ако стана статуя, ще мога ли да плувам?

— И да плувате, и да се гмуркате, и да се носите по вълните — всичко, което пожелаете. Ще присъствате и на едно незабравимо нощно угощение с обитателите на Олимп. Ще вкусите храната на боговете, ще пиете от техните чаши, ще чуете химните на безсмъртните, както и смеха, който се разнася от устните им.

— Угощение ли? — възкликна Катлийн. — О, хайде, Мейбъл, моля те, побързай! Сигурна съм, че и ти си изгладняла като мен!

— Но това няма да е истинска храна! — продължаваше да упорства Мейбъл.

— За вас ще бъде точно толкова истинска, колкото и за нас, олимпийските богове — увери я изящният Феб Аполон. — Дори във вашия многоцветен свят не може да се намери нещо по-истинско.

И все пак Мейбъл се колебаеше. След малко тя погледна нозете на Катлийн и изведнъж рече:

— Много добре, така и ще направя! Само че по-напред ще си събуя обувките и чорапите. Мраморните обувки изглеждат направо ужасно — особено връзките. А как ви се струват едни мраморни чорапи, които все се смъкват надолу? Защото моите само това правят.

И тя бързо смъкна обувките и чорапите си.

— Мейбъл има усет към красотата! — в гласа на Аполон прозвучаха одобрителни нотки. — А сега, детето ми, кажи желанието си и аз веднага ще ви заведа при обитателите на Олимп.

Леко разтреперана, Мейбъл произнесе думите, на които я научи прекрасният Аполон. И на окъпаната в лунна светлина морава вече имаше две дребнички живи статуи. Снажният Аполон ги хвана за ръка.

— Хайде да потичаме! — извика той.

И те затичаха.

— Ох... О, колко е хубаво! — едва промълви останалата без дъх Мейбъл. — Погледни само как се открояват белите му нозе на фона на тъмната трева. Винаги съм мислела, че е ужасно скучно да си статуя, но май не е така!

— Няма място за скука в света на безсмъртните! — разсмя се богът на слънцето. — А вие не бива да забравяте, че тази нощ сте едни от нас.

Така те се спуснаха по целия склон до самото езеро.

— Скачайте! — извика Аполон. Момичетата скочиха, а богът — след тях. Водата се разплиска около трите бели, искрящи фигури.

— Ей, ама аз мога да плувам! — извика Катлийн.

— И аз! — обади се Мейбъл.

— Разбира се, че можете — усмихна се Феб. — Сега — да обиколим три пъти езерото и ще се насочим към островчето.

Тримата заплуваха един до друг. Аполон предвидливо не бързаше, та децата да не се уморят. Колкото и да беше странно, мраморните им дрехи, изглежда, изобщо не им пречеха. Не съм сигурна, че и с вашите ще бъде така, ако внезапно ви обземе непреодолимо желание да се хвърлите в басейна около фонтана на Трафалгарския площад и се опитате да си поплувате на воля там. Във всеки случай, Катлийн, Мейбъл и възхитителният бог на слънцето се плъзгаха във водата изящно и спокойно, с изумителна лекота и уверени движения, без ни най-малко усилие или умора, така, както сигурно и вие сте се любовали насън на собственото си умение да плувате.

Трябва да отбележим също, че езерото бе наистина най-подходящото и приятно място, където може да си поплува човек. Водните лилии, чиито дълги листчета и стъбла толкова често създават неприятности на обикновените плувци, ни най-малко не пречеха на гъвкавите движения на мраморните ръце и нозе. Луната светеше високо в ясения нощен небосвод. Плачещите върби, кипарисите, храмовете, терасите, бреговете, обрали с дървета и храсталаци, както

и великолепната стара сграда на замъка — всичко това прекрасно допълваше романтичното очарование на цялата сцена.

— Трябва да призная, че това е най-хубавото от всичко, което пръстенът е направил за нас досега! — каза Мейбъл, докато плуваше отпуснато, но със свършено изчистени движения.

— Знаех, че ще ви хареса! — разнесе се приятният глас на Феб Аполон. — Сега — още едно кръгче — и отиваме на острова.

Не след дълго тримата се изкачиха на острова. Намериха се заобиколени от папур, бял равнец, ленивчета, върбовка, както и няколко закъснели дъхави кадифени цветчета ливадниче.

Всъщност островът се оказа доста по-голям, отколкото изглеждаше от брега. И сякаш целият бе покрит с дървета и всевъзможни храсти. Но когато, водени от Аполон, навлязоха в тяхната сянка, някъде зад дърветата забелязаха ярка светлина, която бе прекалено наблизко, за да идва от другия край на острова. Почти веднага, щом преминаха горичката, децата разбраха откъде идва тази светлина. Дърветата, през които току-що се бяха проврели, ограждаха с тъмен кръг голямо осветено пространство. Те бяха толкова гъсти и тъмни, че както отбеляза Катлийн, съвсем приличаха на тълпа запалнянковци около футболно игрище.

Най-напред се появи широка кръгла поляна, а след нея — мраморни стъпала, които водеха към кръгъл басейн. В него нямаше нито една водна лилия, а само златни и сребърни рибки, които се стрелкаха насам-натам и проблясваха като живак или като тъмни пламъчета. Това затворено пространство от трева, мрамор и вода бе озарено от лъчисто бяло сияние, седем пъти по-силно и от най-ярката лунна светлина. А в тихите води на басейна се отразяваха седем различни луни. Личеше си, че това са наистина само отражения, тъй като те непрекъснато се размиваха и разпръскваха във водата, стига само някоя златна или сребърна рибка да помръдне, дори и най-лекичко.

Момичетата погледнаха към небето, сякаш очакваха да видят на него седем луни. Но не, над тях светеше само старата месечина — самотна, както винаги.

— Там има седем луни! — рече Мейбъл и посочи с пръст към езерото, нещо, което съвсем не е признак на добро възпитание.

— Разбира се! — отговори ѝ любезно предводителят на музите.
— При нас всичко е седемкратно повече, отколкото във вашия простосмъртен свят!

— Но вие самият сте един-единствен, не сте седмина! — рече Мейбъл.

— Не, не съм, но струвам колкото седмина! — обясни ѝ богът на слънцето с приветлива усмивка. — Нали знаете, числата сами по себе си изразяват само броя, тоест количеството, а качеството никога не е в съответствие с него! Дори напротив! Мисля, че ме разбирате.

— Не съвсем! — отвърна Катлийн.

— О, обясненията винаги ужасно са ме отегчавали! — сложи край на този разговор възхитителният Аполон. — Ще се присъединим ли към дамите?

На отсрещната страна на басейна се бе събрала голяма група фигури, които бяха толкова бели, че отдалече изглеждаха като голяма дупка между дървесните стволоче. Наброяваха някъде между двадесет и тридесет, всички те бяха оживели статуи. Някои от тях бяха потопили мраморните си нозе във водата между сребърните и златните рибки. От поклащането на краката им се образуваха леки вълнички, които набраздяваха отраженията на седемте луни в езерото. Други пък се замеряха с рози, и то — рози, чийто аромат бе толкова силен и сладък, че Мейбъл и Катлийн можеха да го усетят чак от другия край на басейна. Трети пък се бяха хванали за ръце и танцуваха в кръг, а две от мраморните фигури, приседнали на също тъй мраморните стъпала, играеха на котешка люлка — игра, която и вие знаете, но която се играе също така от дълбока древност. Едва ли е необходимо да уточняваме, че конецът, който бе усукан около пръстите им, също бе мраморен.

Щом новодошлите се приближиха към тях, някои от групата ги посрещнаха с приветствия и весели смехове. Чу се възглас:

— Пак закъсна, Аполоне!

Друг пък подхвърли:

— Какво стана, да не би някой от конете в колесницата ти да си е загубил подковата?

Трети глас извика нещо за лаврите и лавровите венци, но се загуби в общата глъчка.

— Доведох ви две гостенки — рече предводителят на музите и в същия миг статуите ги обкръжиха, изпълнени с любопитство, като докосваха косите на момичетата, галеха ги и ги потупваха по бузите, дори се опитваха да ги щипнат, доколкото мраморът може да бъде ощипан, и ги обсипваха с всички възможни най-ласкави имена.

— Готови ли са венците, Хеба^[1]? — извика най-високата и като че ли най-величествената от дамите. — Ще трябва да направиш още два.

Хеба се спусна по стълбите едва ли не в същия миг. Ръцете ѝ бяха препълнени с току-що изплетени благоуханни венци от рози. Имаше по един за всяка мраморна глава.

Сега вече всеки от участниците в започващото пиршество изглеждаше поне седем пъти по-красив от преди. Гледката беше изключителна, защото, трябва да напомним, ставаше дума за богове и богини. Децата тозчас се сетиха как на тяхното празненство с малиновия сироп Мадмоазел им беше обяснила, че боговете и богините винаги окичвали главите си с венци от рози по време на своите пиршества.

Хеба сама нагласи благоуханните цветове върху главите на момичетата, а пък Афродита Урания^[2], най-милата жена на света, ги улови за ръка и им заговори. Нейният глас им прозвуча така, както звучат гласовете на майките в миговете, когато са ни най-скъпи.

— А сега побързайте, трябва да подготвим празненството! Ерос^[3], Психея^[4], Хеба, Ганимед^[5], вие сте най-младите тук, така че погрижете се за плодовете!

— Плодове ли? — попита недоумяващо Катлийн. — Къде са? Не виждам никакви плодове.

Тъкмо тогава четири изящни и стройни силуета се отделиха от голямата група фигури и се запътиха към двете момичета.

— Ей сега ще ги видите! — усмихна се Ерос, едно възхитително красиво момче — нещо, с което двете момичета незабавно се съгласиха. После чаровният палавник се усмихна приятно и допълни:

— Само трябва да си ги откъснете.

— Ето така! — обади се Психея и протегна мраморната си ръка към клоните на плачещата върба. После я показа на момичетата. В нея имаше един узрял и несъмнено много вкусен нар.

— А, разбирам — каза Мейбъл. — Просто трябва...

Тя протегна пръсти към върбовите клони и в ръката ѝ тутакси се озова твърда, обла, добре узряла праскова.

— Да, да, точно така! — засмя се Психея, която пък навярно беше най-красивото момиче, което човек можеше да си представи.

Малко по-късно Хеба извади няколко сребърни подноса от растящата наблизо елша. Четирите откъснати плода вече бяха старателно положени в тях. В това време по-големите статуи на богове и богини измъкнаха златни бокали, кани и блюда от клоните на ясеновите дървета и на младите дъбчета наоколо. После започнаха да пълнят съдовете с всичко най-хубаво за ядене и пиене, което човек би могъл да си представи. И като ги напълниха, ги поставиха по стъпалата. Това беше наистина божествено пиршество.

Не след дълго всички насядаха или се изтегнаха върху меката трева и увеселението започна. И — о, чудо! Храната, поднесена в тези блюда, не можеше да се сравни с нищо, познато досега, както и възхитителните напитки, които се изливаха от златните чаши в мраморните усти на всички участници в пиршеството! А колкото до плодовете — никъде по земята не могат да се срещнат такива, както и да се чуят смехове, подобни на онези, нито пък химни, които поне донякъде да напомнят на химните, отекващи в тишината на тази нощ!

Когато погледът на Катлийн падна върху изящното рамо на Ерос, тя изведнъж възкликна:

— О! — а по пръстите ѝ се стичаше сокът от третата ѝ праскова и капеше върху мраморните стъпала като истински сълзи. — Как ми се иска и нашите момчета да бяха тук!

— И без това от доста време се питам какво ли правят сега? — обади се Мейбъл.

— В момента... — намеси се Хермес, кацайки, след като, подобно на гълъб, бе описал широк кръг във въздуха, — в момента двамата безутешно обикалят около динозавъра. Измъкнаха се от къщи през прозорчето, за да ви търсят! Много се страхуват да не ви се е случило нещо лошо. Опасяват се дори от най-лошото. И навярно щяха да се разплачат, ако не знаеха, че сълзите не подхождат на едни истински мъже, били те и невръстни!

Катлийн се изправи и изтръска капчиците амброзия, полепнали по мраморния ѝ skut.

— Много съм благодарна на всички вас! — рече тя. — Беше безкрайно мило от ваша страна, че ни поканихте тук, на вашето пиршество! И наистина прекарахме великолепно! Но ми се струва, че е време да тръгваме.

— Ако се тревожите за братята си — вежливо се обади Феб, — няма нищо по-лесно от това да ги доведем при нас. Искате ли? Само ще трябва да ми дадете пръстена за минутка.

Той го взе от ръката на Катлийн, която впрочем го подаде доста неохотно. Сетне повелителят на музите потопи пръстена в отражението на една от седемте луни и го върна на момичето. То го сграбчи, сякаш от това зависеше животът ѝ, което не беше много далеч от истината.

— Сега — усмихна се ласкаво богът на слънцето, — трябва да поискате братята ви да дойдат тук, но — по същия начин, по който Мейбъл изрече желанието си. Кажете...

— Знам, знам какво да кажа! — прекъсна го нетърпеливо Катлийн. — Искам момчетата тутакси да се превърнат в статуи от жив мрамор като нас с Мейбъл и да са такива до зазоряване, а после да си станат обикновени момчета, каквито са си!

— Ех, какво да се прави — въздъхна прекрасният Аполон, — не бихме и могли да очакваме върху плещите на толкова млад мрамор да стоят пълни с древна мъдрост глави. Ако не бяхте ме прекъснали, щях да ви напомня, че трябва да поискате още вашите братя да се озоват тук... и..., но все едно, няма нищо страшно. Хермес, стари приятелю, бъди така добър да прескочиш при тях и да ги доведеш, като по пътя им обясниш как стоят нещата!

Феб отново се наведе и топна пръстена в едно от отраженията на седемте луни, преди да го върне на Катлийн.

— Ето така! — усмихна се той лъчезарно. — Сега пръстенът е очистен от всички желания и вече е готов за нови вълшебства!

Тъкмо в този момент се намеси Хера^[6], повелителката на боговете. Тя обърна към децата огромните си очи и рече:

— Нямаме навик да разпитваме гостите си, но този пръстен очевидно представлява интерес за всички ни.

— Това е *онзи* пръстен! — отговори Феб.

— В това няма съмнение — продължи Хера, — но ако не беше неучтиво да се задават въпроси, бих те попитала как пръстенът е

попаднал в ръцете на тези земни деца.

— О, това е дълга история! — отвърна усмихнато Феб Аполон.
— Но историята — след пиршеството, а след историята — песните.

Изглежда, Хермес беше обяснил на момчетата всичко от игла до конец. Ето защо, когато мраморните Джералд и Джими пристигнаха, прелетели целия път с ръце, здраво вкопчени в крилатите глезени на бога, на тях очевидно вече всичко им беше ясно. Те се поклониха дълбоко на богините и без никакво притеснение заеха местата си, сякаш всяка нощ им се случваше да вечерят с олимпийски богове.

Хеба вече бе изплела розовите им венчета и сега момчетата — мраморни, с увенчани глави — ядяха и пиеха спокойно и уверено, като че ли си бяха у дома. Катлийн ги гледаше, щастлива, че дори сред потоците безсмъртна амброзия не беше забравила братята си.

— А сега — настойчиво се обади Хера, след като двете момчета се бяха натъпкали до ушите с всичко, което им се прищя, и не можеха да хапнат нищичко повече, — сега да чуем историята.

— Да — обади се нетърпеливо Мейбъл, — крайно време е!

Катлийн я подкрепи:

— О, да, нека да чуем цялата история! Колко ли интересна ще бъде!

В този момент се разнесе гласът на Аполон:

— Само че тази история ще ни я разкажат нашите гости! — рече той неочаквано.

— О, не! — извика Катлийн и се отдръпна.

— Момчетата може би ще се окажат по-смели? — отекна гласът на Зевс-Гръмовержец^[7], върховния повелител на боговете. Той свали своя розов венец, който му беше малко нещо тесничък, и започна да разтрива ушите си.

— Наистина не мога — обади се Джералд. — Пък и никакви истории не знам.

— Нито пък аз! — каза Джими.

— Всъщност те искат да им разкажем как сме намерили вълшебния пръстен — намеси се припряно Мейбъл. — Добре, ако искате, ще започна аз. Имало едно време едно малко момиченце, което се казвало Мейбъл — продължи тя още по-припряно и все така, почти в скоропоговорка разказа историята, като описа най-подробно всичко, свързано с омагьосания замък, или почти всичко, което вие, любезни читатели, сте прочели дотук.

Мраморните олимпийски богове я слушаха омагьосани — почти толкова омагьосани, колкото беше самият замък. Млечната лунна светлина се разстилаше наоколо, сякаш безброй бисери се сипеха в дълбоки води.

— И това е всичко! — неочаквано завърши Мейбъл. — Катлийн пожела момчетата да дойдат тук, а лорд Хермес бе така любезен да ги донесе и ето ни всички тук.

Нейният разказ бе посрещнат с нескриван интерес и когато Мейбъл приключи, отвсякъде се посипаха какви ли не въпроси и коментари. Всеки искаше да узнае по още нещо, но Мейбъл незабавно прекрати надигащата се глъчка.

— А сега — извика момичето, — искаме да ни разкажете вие!

— Да ви разкажем ли? Какво?

— Ами как така оживявате, откъде знаете за пръстена и изобщо всичко, което знаете.

— Всичко, което зная аз? — Феб Аполон (защото тя се бе обърнала към него) се разсмя — и не само той, всички мраморни устни се извиха в усмивка. — И остатъкът от живота ви, мило земно дете, няма да ви стигне, ако реша да ви разкажа всичко, което зная.

— Е, тогава поне ни разкажете за пръстена и как така оживявате нощем! — помоли Джералд. — Нали разбирате, изглежда ми ужасно странно.

— Разкажи им, Аполоне! — прозвуча гласът на най-милата жена на света. — Не измъчвай повече децата.

Като чу тези думи, Феб отново се усмихна ослепително и се изтегна по гръб върху купчината леопардови кожи, които Дионисий бе измъкнал от клоните на един смърч.

— Всички статуи — обясни Аполон, — могат да оживяват, когато изгрее луната, стига да искат. Само че онези, които са поставени във вашите отвратителни градове, никога не пожелават това. И защо им е да виждат колко са ужасни тези места!

— Имате право! — каза Джералд учтиво, колкото да запълни настъпилото мълчание.

После богът на слънцето продължи:

— Във вашите великолепни храмове има безброй изваяния на светци и воители, легнали възник върху саркофазите си. Те също оживяват и бродят около храмовете си или кръстосват околните поля и

гори. Всеки простосмъртен може да ги види, но само през единствена нощ в годината. Вие успяхте сега, защото притежавате пръстена. Само благодарение на него се присъединихте към нашето мраморно братство. Но през онази единствена нощ в годината, за която вече ви казах, би могъл да ни съзре всеки.

— И кога е тази нощ? — попита Джералд все така учтиво, използвайки кратката пауза.

— По време на Празника на жътвата — отговори богът на слънцето. — Когато през тази нощ изгрее луната, тя праща към олтарите на определени храмове лъч най-чиста светлина. Един от тези храмове се намира в Елада, погребан под планината, която Зевс стовари отгоре му в неукротимия си гняв. Друг такъв храм има в тази страна; намира се именно в тази прекрасна градина.

— Тогава — разпитваше Джералд, все по-заинтригуван, — значи ли това, че ако се изкачим при храма през въпросната нощ, ще можем да ви видим отново, без да сме статуи и без пръстенът да е у нас?

— Точно така! — каза Феб. — Нещо повече, през тази нощ сме задължени да отговаряме на всички въпроси, зададени ни от простосмъртните.

— А кога точно е тя?

— Охо! — възкликна Аполон през смях. — Май наистина ти се ще да узнаеш!

Тъкмо в този момент величественият мраморен повелител на боговете се прозя шумно, поклати дългата си брада и подвикна:

— Стига приказки, Аполоне! Ако те оставят, цяла нощ ще бъбриш врели-некипели. Хайде, настрой си лирата!

— Ами пръстенът... — едва успя да прошепне Мейбъл, докато изящният бог на слънцето настройваше белокаменните струни на мраморната лира, която досега бе лежала в нозете му. — Ами как разбрахте за пръстена?

— Ще ви обясня след малко — прошепна красавецът, без да извърща глава. — Сега трябва да се подчиним на Зевс. Само не забравяйте да ме подсетите за това, преди да се е зазорило и ще ви разкажа всичко.

Мейбъл се отдръпна назад и се облегна удобно на коленете на Деметра. Катлийн и Психея седнаха хванати за ръце. Джералд и Джими се изтегнаха на земята, подпрени на лакти, с погледи, вперени

в бога на слънцето. Ерос и Ганимед, които се бяха запилели някъде, също се върнаха и легнаха в тревата един до друг.

Аполон все още само държеше лирата си, без пръстите му да докосват струните, но духът на музиката вече се носеше из въздуха, омагьосващ и покоряващ, прогонващ всички мисли и желания освен мисълта за музиката и желанието за слушане.

След това Феб Аполон нежно изтръгна мелодия от струните. И всички прекрасни блянове на света закръжиха с гълъбови криле наоколо; и всички хубави помисли, които понякога уж ни спохождат, но никога не ни приближават достатъчно, сега населиха сърцата на слушащите като свои родни гнезда. И те забравиха за времето и пространството. Забравиха какво е да си тъжен, забравиха какво е да си лош; и всеки имаше чувството, че целият свят лежи като вълшебна ябълка на дланта му и че целият свят е добър и прекрасен.

И тъкмо в тоя миг магията се развали. Една струна се скъса — пълна тишина — и Феб скочи на крака с вик:

— Зората! Зората! Връщайте се по пиедесталите си, о, богове!

Мигом великолепните мраморни създания скочиха на крака и се втурнаха през пояса от дървета. Под нозете им пращяха съчки и храсти. Децата ги чува да се хвърлят във водата. Чува също и тежкото дишане на огромен звяр и се досетиха, че динозавърът също бърза към своето място. Само на Хермес му стигна времето (нали летенето е по-бързо от плуването) да се извие за момент над главите им и да им прошепне с лукава насмешка:

— След четиринайсет дни — при храма на Странните камъни!

— А тайната на пръстена? — задъхано попита Мейбъл.

— Този пръстен е душата на магията! — отговори Хермес. — Повторете въпроса си, когато луната се покаже за четиринадесети път, броено от днес, и ще научите всичко!

При тези думи той размаха своя белоснежен жезъл и се издигна във въздуха с крилатите си глезени. С него изчезнаха и седемте луни, отразени във водата. Задуха студен вятър. Дрезгавата светлина ставаше все по-ясна — денят приближаваше. Птиците започнаха да се разбуждат и да чуруликат. И мраморът се смъкна от телата на децата, досущ като кожа, която се сгърчва в огъня, и те вече не бяха статуи, а най-обикновени хлапета от плът и кръв. Намериха се затънали до колене в къпинак и остри високи треви. Нямахте и следа нито от

меката и просторна ливада, нито от мраморните Стъпала, да не говорим пък за езерото със златни и сребърни рибки, където се отразяваха седемте луни. Утринната роса покриваше тревата и къпиновите храсти и на всичкото отгоре беше ужасно студено.

— Трябваше да се върнем с тях! — едва промълви Мейбъл, тракайки със зъби. — Сега не можем да плуваме, вече не сме статуи. А доколкото си спомням, това тук беше остров.

Че беше остров — беше.

И никой от тях не можеше да плува.

Децата го знаеха. Тези неща човек винаги ги знае, даже без да ги опитва. Така например, сигурна съм, вие прекрасно знаете, че не можете да летите. Има неща, в които просто не можеш да се заблудиш.

С всяка секунда небето ставаше все по-светло, а перспективите пред нашите герои — все по-мрачни.

— Предполагам, че тук няма и лодка, а? — попита Джими.

— Не, няма — каза Мейбъл. — От тази страна на езерото не държат лодки. Има една под навеса на отсрещния бряг, разбира се, ако можеш да доплуваш до там!

— Знаеш, че не мога! — обиди се Джими.

— Никой нищо ли не може да измисли? — попита Джералд и потрепери.

— Е, като открият, че сме изчезнали, ще почнат да претърсват наоколо, включително и реките и езерата — обади се Джими, донякъде обнадежден. — Да проверят дали не сме паднали във водата и не сме се удавили. Та когато стигнат до тук, ще почнем да викаме и ще ни спасят!

— Да, момчето ми, наистина ще бъде хубаво! — беше горчивият коментар на Джералд.

— Стига си се заяждал! — намеси се Мейбъл тъй безгрижно, че останалите впериха учудени погледи в нея.

— Пръстенът! — продължи тя. — Пръстенът! Трябва само да поискаме да ни върне къщи. Нали Аполон го изплакна в отражението на една от луните и сега е готов за следващото желание.

— Защо не каза по-рано? — рече Джералд с глас, който издаваше най-добро настроение. — Къде е пръстенът?

Мейбъл се обърна към Катлийн:

— У тебе беше!

— Знам, че беше у мене! — отговори тя ужасено. — Само че аз го дадох на Психея да го разгледа... и... и той остана на пръста и...

Всяко от децата се опита да не се ядоса на Катлийн. И всички отчасти успяха.

— Ако някога се измъкнем от това проклето островче — замислено каза Джералд, — надявам се, че ще можеш да намериш статуята на Психея и да го вземеш обратно.

— Няма да мога! — изхленчи Мейбъл. — Нямам представа къде се намира тази статуя. Никога досега не съм я виждала. Може да е в Елада или кой знае къде другаде. Понятие нямам къде е.

Никой не можеше да ѝ каже нищо мило и успокоително, но ми е приятно да отбележа, че изобщо никой нищо не каза. Денят вече почти бе настъпил, от север небето се обагреше в бледорозово и бледовиолетово.

Момчетата стояха навъсени, с ръце в джобовете. На Мейбъл и Катлийн явно им се струваше невъзможно да стоят по някакъв друг начин, освен вкопчени една в друга. А високата трева около краката им бе цялата в ледена роса. Тихо подсмърчане и пресечено дишане нарушиха тишината.

— Вижте какво — рязко каза Джералд. — Няма да търпя това, чувате ли? С хленчене нищо не се оправя. Не, не се държа свински! Това е за ваше добро! Защо не вземем да обиколим острова и да го проучим? Може някъде да намерим лодка, скрита между провисналите клони.

— Че откъде ще се вземе там? — попита Мейбъл.

— Някой може да я е изоставил — Отговори момчето.

— А как тогава този някой е напуснал острова?

— Ами с друга лодка, разбира се! — отговори Джералд, като едва сдържаше нетърпението си. — Хайде!

Провесили нос и повече от сигурни, че няма да намерят никаква лодка, четирите деца се заловиха да проучват острова. Колко пъти всяко от тях си беше мечтало да попадне на някой самотен остров, колко пъти си бе пожелавало морето да го захвърли на някой пуст бряг. Е, сега се бе случило нещо такова. Действителността понякога е твърде различна от мечтите и рядко е и наполовина толкова хубава, колкото са те. Най-зле се чувстваше Мейбъл, нали си беше оставила

чорапите и обувките на другия бряг. Сега острите треви и къпините здравата драскаха голите ѝ нозе.

Децата се промъкваха през гората, опитвайки се да излязат на брега, но това се оказа направо невъзможно. Клоните на дърветата бяха преплетени толкова гъсто, че не можеше по никакъв начин да се мине през тях. Най-сетне откриха някаква тясна, обрасла в трева пътечка, която криволичеше насам-натам между дърветата. Намусени и посърнали, те тръгнаха по нея. С всяка измината минута надеждата да се приберат незабелязано в училищната сграда ставаше все по-слаба. Ако откриеха, че ги няма и че леглата им са непокътнати, щеше да се вдигне такава патърдия, че — „прощавай, свобода!“, както лаконично обобщи Джералд.

— Разбира се, че можем да се измъкнем от тук! — рече той. — Като видим някой от градинарите или от пазачите на брега, трябва да викаме силно. Само че, ако го направим, това ще значи край на нашата тайна и изобщо край на всичко!

— Да! — мрачно се съгласиха другите.

— Хайде, побързайте! — изкомандва Джералд, у когото се пробуди отново духът на родения пълководец. — Лесно ще се измъкнем от тая неприятност, с колко други сме се справяли, спомнете си! Погледнете, слънцето изгрива! Сега не се ли чувствате по-добре? По-бодри сме, нали?

— А, да, да, разбира се! — измърмориха останалите, като в гласовете им се долавяше нескривано отчаяние.

Слънцето вече беше изгряло и изпращаше ярки снопове светлина право срещу острова. Лъчите си пробиваха път през листата на дърветата и заслепяваха децата. Това, придружено от факта, че Джералд изобщо не поглеждаше откъде минава (както Джими не пропусна да отбележи по-късно), бе достатъчно обяснение за онова, което се случи с Джералд — предводителя на групичката. Той случайно се спъна, хвана се за някакво дърво и изведнъж изчезна, викайки силно. Чу се пращане и трясък. Мейбъл, която вървеше след него, едва успя да се дръпне, та да не полети и тя надолу по обраслите с мъх стъпала, които изведнъж се бяха появили тъкмо пред краката ѝ. Те се спускаха надолу в земята.

— Ей, Джералд! — извика тя. — Удари ли се?

— Не — измърмори все още невидимият Джералд. Гласът му звучеше ядосано, тъй като всъщност се беше ударил, и то — здравата. — Има стъпала, а после проход.

— Обичайно нещо! — каза Джими.

— Знаех, че тук някъде имаше проход! — прозвънна гласчето на Мейбъл. — Той минава под езерото и извежда при храма на флора. Тоя проход и градинарите го знаят, но не смеят да минават през него, понеже ги е страх да няма змии.

— О, ами тогава можем да се измъкнем през него! И, знаеш ли какво, Мейбъл — Джералд определено повиши глас, — струва ми се, че можеше и по-рано да се сетиш за него.

— Ами не ми дойде на ум! — рече момичето. — И освен това... Струва ми се, че той води тъкмо към мястото, което онзи Гаден-Смраден взе за приличен хотел.

— Аз няма да дойда! — заяви непоколебимо Катлийн. — Много е тъмно вътре, не искам да влизам. Така да знаете!

— Много добре, скъпа! — обади се строго Джералд и главата му се показва изпод преплетените корени на къпините. — Никой не те кара да минаваш през тъмните подземия. Ако предпочиташ, можеш да останеш тук, а ние ще се върнем да те вземем с лодка. Джими, подай ми фенерчето! — и той протегна ръка да го вземе.

Джими откачи фенерчето от гърдите си. Трябва ли да ви напомням, че лампите във всички вълшебни приказки се държат тъкмо там. (Виж „Аладин“ и др.)

— Взехме го — обясни той, — за да не се спънем в някоя част от дванадесетфутовата Мейбъл и да си изпотрошим краката.

— А сега — каза Джералд много решително, като запали клечка кибрит и отвъртя дебелото заоблено стъкло на велосипедното фенерче, — не знам какво смятат да правят останалите, но лично аз ще се спусна по стълбите и ще мина през прохода. Ако открием хубавия хотел — още по-добре, хубавите хотели досега никому не са навредили.

— Не ми харесва тази работа — промърмори уморено Джими. — Ти и сам много добре знаеш, че никой не може да излезе през каменната врата при храма на флора, ако изобщо се доберем до там.

— Това не знам! — отговори Джералд, все още ентусиазирано и тарторски. — Там, някъде отвътре, трябва да има скрита пружина за

отваряне на вратата. Миналия път не носехме фенерчето и не можахме да огледаме, не помниш ли!

— Ако има нещо, което наистина да мразя, това са подземията! — измърмори Мейбъл.

— Не се прави на страхливка! — рече Джералд, като по този начин прояви нещо като дипломатичност. Ти си смело момиче, Мейбъл, аз ли не го знам. Ти води Джими за ръка, а аз ще водя Кати. Да тръгваме!

— Не искам никой да ме води за ръка! — каза Джими, разбира се. — Аз да не съм малък.

— Да, но Кати иска. Горкичката Кати! Горкичката малка Кати! Доброто братче Джери ще я води за ръчичката през целия път.

Горчивият сарказъм на Джералд обаче не сполучи, защото Кати с благодарност се вкопчи в ръката, която той ѝ протегна на подбив. Тя беше прекалено притеснена, за да обърне внимание на подигравката, както обикновено.

— Благодаря ти, Джери — каза тя, изпълнена с признателност, — толкова си мил, ще се опитам да не се страхувам!

Едва след минута-две, Джералд засрамено си даде сметка, че не беше постъпил добре.

И така, оставяйки зад гърба си пищните отблясъци на изгряващото слънце, четиримата се спуснаха по каменните стъпала, които отвеждаха до един подземен и подводен тунел. Стори им се, че всичко потъна в мрак, а сетне се появи някакво подобие на светлинка — сякаш великолепието на изгрева неочаквано бе заменено с малката, но упорита лампичка на фенерчето от колелото на Джералд.

Стъпалата наистина отвеждаха в тунел, началото на който бе задръстено от листа, навявани от вятъра кой знае колко есени наред. Малко по-нататък проходът рязко завиваше и продължаваше по други стъпала, които се спускаха все по-надолу. След това тунелът преминаваше в дълъг прав коридор, облицован изцяло с мраморни плочи. Джералд стискаше ръката на Кати с повече грижа и по-малко раздражение, отколкото можеше да си представи.

А Кати от своя страна с изненада установи, че се страхува много по-малко, отколкото бе очаквала.

Фенерчето очертаваше неголям кръг мъждива светлина. Следвайки я, децата вървяха едно зад друго по мраморния коридор.

Продължиха да напредват тихомълком, додето изведнъж светлината на фенерчето им се стори като пламък на свещ, изнесена посред бял ден — я за да запалиш огън на открито, я за да взривиш влак или за каквото и да било друго. Защото сега децата, наистина със смесени чувства — учудване, любопитство, възхищение, но не и страх, се озоваха в една огромна зала. Нейният сводест таван се поддържаше от две редици кръгли колони. От всеки неин ъгъл струеше мека и ласкава светлина, която проникваше навсякъде, както водата изпълва скалистите потайности на невидимите морски пещери.

— Колко е хубаво! — прошепна Катлийн.

Това задъхано признание погали слуха на по-големия брат, а Мейбъл хвана ръката на Джими и също прошепна:

— Трябва да те хвана за ръка, трябва да пипна нещо, за да повярвам, че не сънувам!

Защото залата, в която бяха попаднали, беше най-прекрасното място на този свят. Няма да ви я описвам, тъй като едва ли ще се намерят и двама души, които да я видят по един и същи начин. А вие едва ли ще разберете нещо, ако се опитам да я пресъздам през очите на всеки един от четиримата. Всеки от тях виждаше различни неща, но за едно бяха единодушни — че никога досега не са виждали нищо по-хубаво. Искам само да обърна внимание, че залата от всички страни беше обградена с високи арки. Според Катлийн те бяха несъмнено в стил „Мур“. Мейбъл ги определи като „Тюдор“, Джералд — като „нормандски“, Джими — като готически. (Ако нямате представа от тези неща, попитайте за тях добрия си чичо, който колекционира стари медни съдове, и той непременно ще ви обясни най-подробно. А може би господин Милър, художникът на тази книга, ще бъде така добър да ви нарисува различните видове арки.)

През тези арки човек можеше да види какво ли не — наистина какво ли не! Една от тях откриваше гледка към маслинова горичка, в която двама влюбени се държаха за ръце, обгърнати от мекото сияние на прекрасна италианска луна. През друга пък се виждаше развълнувано море, в което плуваше кораб, неуязвим за гигантските бушуващи вълни. Третата показваше един крал, седнал на трона си, и заобиколен от раболепните си придворни. Четвъртата арка водеше към един наистина добър хотел, на чието парадно стълбище се припичаше на слънце самият Гаден-Смраден. Имаше и една майка, приведена над

дървена детска люлка; и един художник — с все още влажна четка в ръка, той се взираше като омагьосан в току-що завършената си картина. На нея бе изобразен генерал, умиращ на бойното поле, където Победата бе издигнала знамето, на което генералът бе останал верен до гроб. Всички тези неща съвсем не бяха нарисувани, те бяха от истински по-истински. Бяха живи и, разбира се — нетленни.

Тези арки обрамчваха още много изображения. Всяко едно от тях показваше някакъв върховен момент от живота — най-хубавото, което душата на човек би могла да пожелае или съдбата да му подари. И онзи наистина добър хотел тук си беше съвсем на мястото, тъй като за съжаление трябва да призная, че има не малко хора, които не искат нищо по-възвишено от живота освен „някой наистина добър хотел“.

— О, колко се радвам, че дойдохме тук, колко се радвам! — непрекъснато повтаряше Катлийн и здраво стискаше ръката на брат си.

Четиримата ни герои бавно се движеха из просторното помещение, обляно от ослепителна светлина, в която бледият отблясък на тяхното фенерче се губеше.

Когато бяха стигнали почти до края на залата, децата видяха откъде идва тази невероятна светлина. Тя извираше от един ъгъл, където стоеше онази статуя, за която Мейбъл „и понятие си нямаше къде се намира“ — статуята на Психея. Те бавно тръгнаха към нея — щастливи, но и доста изплашени. Когато приближиха достатъчно, видяха на вдигнатата ѝ ръка тъмното кръгче на пръстена.

Джералд пусна ръката на Катлийн, стъпи на фронтоната и се покачи на пиедестала. Там се изправи — едно мургаво и живо човешко същество срещу бялото мраморно момиче с крилца на пеперуда.

— Надявам се, че нямаш нищо против! — рече той и внимателно издърпа пръстена. После скочи на земята и каза:

— Само не тук.

И повтори:

— Не знам защо, но не тук.

Тогава четиримата оставиха мраморната Психея и не след дълго велосипедното фенерче отново влезе в употреба, насочвано от Джералд. Той ги поведе обратно през тъмния проход навън от Залата на... но те още не знаеха коя е тази зала.

Тъмнината в криволичещия тунел им се стори още по-непоносима след ослепителния блясък. Те вървяха, притиснати един

до друг, след слабата светлинка на фенерчето. Тогава Катлийн промълви:

— Дай ми пръстена! Знам точно какво да поискам.

Джералд ѝ го подаде неохотно. Тя го взе и произнесе отчетливо:

— Искам — Катлийн наблягаше на всяка дума, — никой у дома да не разбере къде сме били тази вечер! Искам също така всеки от нас да се озове в собственото си легло, съблечен, измит, по нощница и потънал в дълбок сън!

Следващото, което си спомняше всяко от децата, беше добрата, силна, най-обикновена дневна светлина — не просто изгрев, а онази ярка дневна светлина, в която сте свикнали да ви будят. При това всеки осъмна в собственото си легло, както разумно се бе разпоредила Катлийн, изричайки желанието си. Единственото, което не беше наред в изискването „всеки да бъде в собственото си легло“, бе това, че, разбира се, леглото на Мейбъл се намираше в Йълдинг Тауърс. Ето защо прошарената глава на леля ѝ така и не можа да побере как така Мейбъл, която уж щеше да остане да ношува в града — при онова момиче, с което напоследък така се бе сприятелила, Мейбъл, която не се беше прибрала до единайсет часа (а тогава леля ѝ заключи вратата), все пак на сутринта си беше в леглото. И макар че лелята не блестеше с особен ум, все пак не беше и толкова глупава, че да повярва на което и да било от единайсетте невероятни обяснения, които обърканата Мейбъл успя да разгърне пред нея в продължение на цялата сутрин. Първото (което излиза дванадесето) всъщност беше истината, но, разбира се, едва ли е нужно да обясняваме, че лелята не бе чак толкова умна, та да му повярва.

[1] Хеба (ст.гр.) — богиня на младостта, изобразявана като девойка с венец от цветя и златна чаша в ръката; поднасяла нектара и амброзията на боговете на Олимп. ↑

[2] Афродита (ст.гр.) — богиня на любовта и красотата. Афродита Урания („Небесната“) е покровителка на възвишената любов — за разлика от Афродита Пандемос („Земната“), която закриля плътската. ↑

[3] Ерос (ст.гр.) — бог (син на Арес и Афродита), чиито стрели причинявали любов или равнодушие. ↑

[4] Психея (гр. — „душа“) — царска дъщеря, любима на Ерос. След дълги изпитания бива дарена с безсмъртие от самата Афродита, която първоначално в ревността си става причинителка на всичките ѝ страдания. ↑

[5] Ганимед (гр.) — виночерпецът на Зевс. ↑

[6] Хера — върховна богиня в старогръцката митология, жена на Зевс, покровителка на брака, семейството и майчинството. Б.ред. ↑

[7] Зевс — върховният старогръцки бог, владетел на небето и земята, боговете и хората. Един от постоянните епитети към името му е Гръмовец, защото в гнева си пращал гръмове и мълнии на земята. Б.ред. ↑

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

В замъка Йълдинг беше ден за посетители. Това се стори на децата удобен предлог да отидат да видят Мейбъл. А също и, както Джералд отбеляза, да се смесят с тълпата и така тайничко да се полюбуват на онова, което вече им бе добре известно и за което никой от навалищата нямаше и понятие — плъзгащата се ламперия, вълшебния пръстен и оживяващите нощем статуи. Навярно една от най-приятните страни на всички истории с магии е чувството, че знаеш нещо, за които другите не само не подозират, но и не биха хванали вяра — дори някой да им ги разкаже.

По белия път към вратите на замъка се бе наредила тъмна върволица от файтони, каруци и двуколки. Имаше също три-четири автомобила, които тежко пухтяха на място, докато чакаха собствениците си. Имаше и куп велосипеди, струпани на зелената поляна до стената от червени тухли. Хората, които бяха пристигнали в замъка с файтоните, каруците, двуколките, велосипедите и автомобилите, а също и онези, които бяха дошли пеша, сновяха из парка на замъка или разглеждаха онези негови части, в които се допускаха посетители единствено в този ден от седмицата.

Днес имаше много повече посетители от обикновено, защото по неведоми пътища се бе разнесла мълвата, че в замъка е пристигнал самият лорд Йълдинг и по този случай щели да свалят холандските кувертюри от мебелите — ако се появи някой богат американец с намерение да наеме замъка за жилище, да може да го види в пълния му блясък.

Наистина, всичко изглеждаше великолепно. Бродираната коприна, блещукащата кожа и възхитителните дамаски на креслата, които обикновено бяха скрити от погледа под кафявото ленено платно, придаваха на помещенията уют и блясък, сред които всекиму би било приятно да поживее. По масите и первазите на прозорците бяха наредени вази и саксии с рози и всякакви други прекрасни цветя. Лелята на Мейбъл се гордееше с умението си да поддържа дома в ред и

най-вече — така, че от пръв поглед да си личи добрият вкус. Тя беше научила много за подреждането на цветята от една поредица статии в „Домашен любимец“, озаглавена: „Как за девет пенса седмично да придадем на дома си вид, достоен за висшето общество.“

Големите кристални полилеи, освободени от платнените калъфи, блестяха изумително. Кафявите ленени чаршафи бяха смъкнати от огромните спални, а що се отнася до алените възета, които обикновено преграждаха пътя на тълпата, те също бяха махнати и скрити някъде.

— Сякаш сме на гости на семейството на лорда! — обърна се дъщерята на бакалина от Солзбъри към приятеля си мелничар.

— Ех, ако янките не го вземат, какво ще кажеш, като се оженим двамката, да поживеем тук някое време? — попита своята възлюбена един чирак от магазина за платове.

А пък възлюбената възкликна:

— О, Реджи, как го измисли! Толкова си забавен! През целия следобед навалицата, нагиздена в най-хубавите си празнични дрехи — розови блузи, светли костюми, шапки, украсени с цветя, и шалове, които просто не се поддават на описание — се точеше непрестанно през тъмния салон, великолепните всекидневни, будоарите и картинните галерии. Безспирно бърборещата тълпа стихваше, обзета от страхопочитание, когато попаднеше в някое от прекрасните спални помещения. Там се бяха раждали и бяха умирали високопоставени особи. Там гости от кралското семейство бяха прекарвали чудни летни нощи преди много, много време, като на камината в големи вази неизменно били поставяни бързови клонки, та да ги предпазват от треска и уроки. На терасата, на която някогашните благородни дами с плисираните си яки се бяха наслаждавали на аромата на дива роза и божо дръвче, на терасата, където изнежени жени, блестящи със своите руж, пудра и брокат, се бяха разхождали, полюшвайки обръчите на роклите си, сега отекваше тропот на кафяви ботуши, чаткане на токчета, смехове и надвикващи се гласове, в които децата така и не можеха да доловят нищо смислено. Цялата шумотевица за тях само нарушаваше тишината и очарованието на омагьосания замък и на прекрасните му градини.

— В края на краищата това съвсем не е смешно! — заключи Джералд, докато наблюдаваха крещящите цветове и слушаха гласовете

от една беседка в края на терасата. — Никак не ми е приятно да гледам всичките тези хора в нашата градина.

— Сутринта говорих за това с оня симпатичен управител на имението — рече Мейбъл, като се отпусна на каменния под. — Той каза, че не било кой знае какво, дето ги пускат тук веднъж седмично. Добави още, че лорд Йълдинг желяел да им даде възможност да идват тук винаги, когато поискат и бил казал, че така и ще направи, ако дойде да живее тук.

— Хубава работа, няма що! — прекъсна я Джими. — А нещо друго не ти ли каза?

— Много неща ми каза — отговори Мейбъл. — Аз го харесвам. Дори му разказах...

— Не си!

— Не съм, ама съм. Разказах му за повечето от нашите преживелици. Оказа се, че обикновеният управител е прекрасен слушател.

— Да, и ако не си държиш езика зад зъбите, ще ни пратят в някоя прекрасна лудница до края на дните ни, така да знаеш, моето момиче!

— Нищо подобно! — каза Мейбъл. — Разправих му всичко — знаете как — една лъжлива думичка няма — и въпреки това никой не вярва. А когато привърших, управителят рече, че притежавам несъмнено писателско дарование, и му обещах да му посветя първата книга, която напиша, като порасна.

— Само че не го знаеш как се казва! — подхвърли Катлийн. — Да направим нещо с пръстена!

— В никакъв случай! — възпротиви се Джералд. — Забравих да ви кажа, но като се върнах да си взема тирантите, срещнах Мадмоазел. Тя ще дойде да ни вземе от тук и ще се приберем заедно.

— А ти какво й каза?

— Казах, че това е много мило от нейна страна — отговори Джералд натъртено. — И наистина си е така. Това, че на нас не ни изнася, не променя нещата.

— Може да е много мило, но същевременно е и ужасно досадно — възкликна Мейбъл, — защото сега ще трябва да висим тук и да я чакаме, а пък аз обещах на оня симпатичен управител да отидем при него. Той смяташе да напълни една кошница с разни неща за ядене и пиене и да си направим пикник.

— Къде?

— Там, зад динозавъра. Управителят обеща да ми разкаже подробно за праисторическите животни, дето са изчезнали още преди Ноевия ковчег. Защото освен динозаврите е имало още много подобни животни. С това щял да ми се отплати за моите мили фантазмагории. Да, точно така ги нарече.

— А кога?

— Веднага щом затворят портата. Някъде към пет.

— Бихме могли да вземем и Мадмоазел с нас — предложи Джералд.

— Предполагам, че за нея ще бъде голяма чест да пие чай с един управител. Но човек никога не може да бъде сигурен как някой възрастен ще приеме дори нещо най-обикновено.

Това го каза Катлийн.

— Добре, ето какво мисля аз — рече Джералд, като лениво се облегна на каменната пейка. — Вие тримата вървете да посрещнете управителя. Пикникът си е пикник! А аз ще остана да изчакам Мадмоазел.

Мейбъл радостно изчурулика, че предложението на Джералд е наистина чудесно, а той скромно изръмжа:

— Е, глупости.

Джими пренебрежително подхвърли, че Джералд открай време си го бивало да се подмазва на хората.

— Малките момчета не разбират кой знае колко от дипломация — меко отговори Джералд. — Да се подмазваш, е чиста глупост, но да си добър е по-хубаво дори от това, да си красив и...

— Ти пък откъде знаеш? — попита Джими.

— И освен това — продължи брат му, — човек никога не знае дали в даден момент възрастните няма да му бъдат от полза, пък и на тях им е приятно, като се държиш добре с тях. Все пак трябва да им създаваме някакви малки удоволствия. Помислете си само колко е ужасно да си стар. Да пази Господ!

— Ще ми се Да вярвам, че няма да остана стара мома! — обади се Катлийн.

— Аз изобщо нямам такова намерение! — отзова се незабавно Мейбъл. — По-скоро ще се оженя за някой пътуващ циганин-калайджия!

— Като помисли човек, това може и да е чудесно! — взе да разсъждава Катлийн. — Да се ожениш за някой цигански цар и да живееш в пътуващ фургон, като предсказваш бъдещето, а фургонът целият да е накичен с метли и кошници.

— Ех, ако можех да избирам — продължи Мейбъл, — аз, няма съмнение, щях да се омъжа за някой разбойник и да заживея с него в планинското му укрепление. Щях да се отнасям любезно с всичките му пленници и щях да им помагам да избягат, при което...

— Е, няма що, ще бъдеш истинско съкровище за съпруга си! — засмя се Джералд.

— Да, — не закъсня да се обади и Катлийн, — пък още по-добре ще е, ако е моряк. Ще има да гледаш дали корабът не се задава и всяка нощ ще оставяш на капандурата запалена лампа, та да му посочва пътя към дома по време на буря. А когато се удави в морето, ще ти е много мъчно и всеки ден ще носиш цветя на обраслия му с маргаритки гроб.

— Ами да — побърза да добави Мейбъл, — или пък, ако е войник, тогава и ти ще трябва да отидеш на война с него и да носиш къса фуста и триъгълна шапка, а около врата си — синджир, като някое санбернарско куче. Така описват жената на войника в една песен, която леля често си припява. Само забравих как се казваше.

— Аз като се омъжа... — тутакси продължи Катлийн.

— А пък аз като се оженя — прекъсна я Джералд, — ще си потърся за жена някое нямо момиче или ще накарам пръстена да направи така, че да не може да говори, освен ако няма да каже нещо важно. Я по-добре да хвърлим едно око наоколо.

Той прилепи лице до каменната ограда.

— Тръгнаха си най-последно! — отбеляза момчето. — Лилавите и розови шапки се клатушкат в далечината и скоро съвсем ще изчезнат. Изглежда, че онзи смешен човечец с козята брадичка е тръгнал по друг път, та май ще трябва градинарите да го прогонят от имението. Обаче не виждам Мадмоазел. Мисля, че ще е по-добре да тръгвате. Аз ще я изчакам. Не бива да рискуваме да изпуснем пикника. Изоставен, героят на нашия разказ се озова сам и без никаква подкрепа, тъй като бе настоял смелите му сподвижници да се впуснат в преследване на каруцата с продоволствията. Той стоеше, заобиколен от всякакви опасности, и ги посрещаше сам-самичък, защото беше роден да стои

на горящи палуби, които всички са напуснали и да храни напразни надежди, макар и отчаян от цялото човечество.

— Май по-скоро аз ще трябва да си търся ням съпруг — каза Мейбъл. — А в книгите, които ще напиша, няма да има никакви герои мъже, а само една героиня! Хайде, Кати!

Когато излязоха от прохладната и сенчеста беседка, всички имаха чувството, че са попаднали в истинска пещ — камъкът, с който беше покрита терасата, направо им пареше под краката.

— Сега вече знам как се чувства котка върху горещи керемиди! — изпъшка Джими.

Изчезналите праисторически животни се намираха в буковата горичка на един склон, на около половин миля от замъка и то — само ако вървиш направо през парка. Всъщност дядото на настоящия лорд Йълдинг бе наредил да издигнат фигурите им още в средата на миналия век, във великите дни на блаженопочиващия принц-консорт, на голямото изложение от 1851 година, на сър Джоузеф Пакстън и на Кристалния дворец. Каменните хълбоци на чудовищата, широките им и страховити криле, крокодилските им гръбнаци, покрити с ромбове, се сивееха през дърветата, макар още да бяха твърде далеч.

Повечето хора си мислят, че по обяд е най-горещо. Те обаче се лъжат. Изобщо не е така. Останалото без нито едно облаче небе се нагорещява все повече и повече през целия следобед и жегата достига връхната си точка някъде към пет часа. Сигурна съм, че всеки от вас трябва да е забелязал това, когато сте отивали някъде на чай, облечени в най-хубавите си дрехи, особено пък ако тия най-хубави дрехи са колосани и ви се налага да вървите дълго и продължително под палещите лъчи на слънцето, а наоколо няма никаква сенчица.

С всеки изминал миг на Катлийн, Мейбъл и Джими им ставаше все по-горещо и по-горещо. Затова те се движеха все по-бавно. Вече почти бяха стигнали до онова състояние, в което човек си казва: „По-добре да не бях тръгвал изобщо!“, когато зърнаха бялата кърпичка на управителя в началото на буковата гора.

Кърпичката, която се развяваше като знаме, приканващо на следобеден чай, сянката и най-вече перспективата да седнат им даде нови сили. Те ускориша крачка и след последния отчаян тръст се озоваха сред медните на цвят листа, които се полюшваха от невидим ветрец, и сивозелените корени на дърветата.

— Ох, слава богу! — извика Джими, като се просна на земята. — Здравейте, господине!

Управителят изглеждаше много хубав. Поне на момичетата им се стори така. Сега той не носеше бархетната си дреха, а беше облечен в сив фланелен костюм, който би задоволил изискванията на всеки граф. Сламената му шапка би могла да украсява главата дори на някой херцог. А колкото до зелената му вратовръзка, надали и истински принц би намерил по-хубава. Управителят поздрави сърдечно децата. Беше донесъл две големи кошници, които примамливо надзъртаха изпод буквите листа и изглеждаха натъпкани с всичко най-вкусно.

Техният домакин се оказа удивително деликатен. Не стана и дума за праисторическите зверове, макар техните напечени от слънцето каменни фигури да разпръскваха неотразимото си очарование пред очите на децата.

— Сигурно сте ужасно жадни — мило се усмихна управителят. — А когато утолите жаждата си, ще усетите и колко сте гладни. Още щом зърнах да се задава моята прекрасна разказвачка на небивалици, веднага сложих чайника на огъня.

Водата в чайника, поставен върху спиртник между два здрави, преплетени корена, скоро завря и забълбука.

— Според мен най-добре ще бъде първо да си свалите обувките и чорапите — проговори управителят. Гласът му звучеше така, сякаш ставаше дума за нещо, което се разбира от само себе си. (По същия начин възрастните дами предлагат на своите гостенки да си свалят бонетата.) — Ето там, на билото, има прекрасно пенливо поточе.

Трудно може да се опише какво невероятно удоволствие изпитаха децата, когато подир разходката в непоносимия следобеден пек потопиха нозете си в студената бързоструйна вода. Само на това бих могла да отделя няколко страници, но няма да го направя. Когато бях дете, недалеч от къщи имаше един прекрасен воденичен улей. В него плуваха безброй малки рибки, по водата се носеха паднали листа, над него се свеждаха върби, елши и други дървета. Те хвърляха сянка отгоре му и го запазваха приятно прохладен, а освен това... Но аз започнах да ви разказвам историята на живота си, а тук говорим за нещо съвсем различно.

Когато дечурлигата се върнаха с вече отпочинали, порозовели и още влажни нозе, чайт беше готов и ги чакаше, насипан в чашите. Великолепен чай с мляко колкото поискаш. То се бе появило от една бирена бутилка със запушалка на винт. Имаше също различни сладкиши, както и от любимия им джинджифилов кейк и още — сливи и голям пъпеш, изстуден до заскрежаване — наистина божествено пиршество, което дори малко напомняше за угощението на олимпийските богове.

Изглежда, че тази мисъл хрумна най-напред на Джими. Момченцето неочаквано се обади иззад широкия резен пъпеш:

— Вашето угощение почти напомня това на безсмъртните богове.

— Би ли ми обяснил загадъчната си асоциация? — усмихна се джентълменът в сивия фланелен костюм.

Джими, който изтълкува думите му като: „Какво имаш предвид?“, му разказа в отговор всичко за вълшебствата през нощта, за статуите, които оживяват, и за невероятния пир с неземно изобилие на всякакви деликатеси, откъсвани от мраморните ръце на статуите направо от клоните на дърветата, които растат на острова на сред езерото.

Когато Джими привърши разказа си, управителят на имението го попита:

— Това в някоя книга ли го прочетохте?

— Не — отговори Джими. — Наистина се случи.

— Вие май сте компания млади фантазори, а? — добродушно рече мъжът, като подаде на Катлийн сливите. Тя се усмихна приятелски, но все пак малко смутено. Джими толкова ли не можеше да си държи езика зад зъбите!

— Никакви фантазори не сме! — заинати се Джими, което на всичкото отгоре не беше и кой знае колко възпитано. — Това, което ви разказах, е чиста истина, както и нещата, които ви е разправила Мейбъл!

Управителят изглеждаше малко притеснен:

— Добре, приятелю — рече той, — добре.

Последва ново, кратко и напрегнато мълчание.

— Сега обаче ми кажете — обади се Джими, който, изглежда, беше заръфал друго парче пъпеш, — вие вярвате ли ни изобщо, или не?

Катлийн прошепна:

— Джими, не ставай глупав!

— Защото, ако не ни вярвате, мога лесно да ви накарам да повярвате!

— Не! — възкликнаха в един глас Мейбъл и Катлийн. — В никакъв случай!

— Е, какво, вярвате ли, или не? — продължаваше да настоява Джими, все така легнал на земята, подпрял брадичка на дланите си и

забил лакти в нещо като възглавничка от мъх. Босите му нозе подритваха насам-натам нападалите букови листа.

Управителят отговори, като подбираше думите си извънредно внимателно:

— Ти, момко, умееш да разказваш приключенията си като никой друг!

— Много добре! — рече Джими и рязко се изправи на крака. — Много добре, значи не ми вярвате. Е, Кати, виждаш ли, той все пак е истински джентълмен, нищо че е обикновен управител!

— Благодаря! — усмихна се управителят, а в очите му проблеснаха пламъчета.

— Няма да ни издадете, нали? — продължаваше да упорства Джими.

— Какво да не издавам?

— Каквото и да било от това, което ще научите.

— Разбира се, че няма. Аз, както ти сам отбеляза, съм човек на честта.

— В такъв случай... Кати, дай ми пръстена!

— О, не! — извикаха в един глас двете момичета.

Катлийн всъщност нямаше никакво намерение да му даде пръстена. И Мейбъл мислеше, че не трябва. Джими, разбира се, не използва сила. Но в края на краищата пръстенът се озова в ръцете му. Сега бе ударил неговият час. Всеки от нас изживява моменти, когато се сбъдва всичко, което поиска.

— Ето — рече Джими, — това е пръстенът, за който ви е разказвала Мейбъл. Сигурен съм, че той изпълнява всяко желание на притежателя си. Ако си го сложите и си пожелаете нещо, няма значение какво, желанието ви незабавно ще бъде изпълнено.

— А необходимо ли е да изрека желанието си на глас?

— Да... Поне така мисля.

— Само не пожелавайте нещо необмислено! — намеси се Катлийн, правейки каквото може, за да облекчи ситуацията. — Не искайте, например, хубаво време във вторник, или пък утре за вечеря да приготвят любимия ви пудинг. Трябва да си пожелаете нещо важно, нещо, което наистина искате!

— Така и ще направя! — рече управителят. — Така и ще направя. Ще поискам единственото, което желая от цялата си душа. Искам...

Искам най-скъпият за мен човек тозчас да се озове тук!

Трите деца, познавайки силата на пръстена, тутакси се заоглеждаха да видят откъде ще се появи най-скъпият за управителя човек. Очакваха пред тях да се появи някой безкрайно сащисан господин и се изправиха, готови да успокоят и окуражат новодошлия. Ала в гората нямаше и следа от изплашен джентълмен. Само дете тъкмо в този момент пристигнаха Мадмоазел и Джералд, промъквайки се тихичко в шарените сенки на дърветата. Мадмоазел бе облечена цялата в бяло и изглеждаше прекрасно, просто като слязла от картина. Джералд пък здравата се бе зачервил от слънцето, но си беше вежлив, както винаги.

— Добър ден! — разнесе се гласът на неустрашимия предводител с разбитите надежди. — Тъкмо убеждавах Мадмоазел...

Това изречение така си и остана незавършено. Управителят и френската гувернантка бяха впили погледи един в друг като уморени пътешественици, които неочаквано разбират, че са стигнали до отдавна бленувания край на своето безкрайно пътуване. Децата разбираха, че каквото й да кажат, ще бъде без значение.

— Вие! — възкликна управителят.

— Но това... това значи сте вие! — промълви Мадмоазел със странен, сподавен глас.

Двамата останаха безмълвни, вгледани един в друг, като „заклани прасета“, както се изрази Джими, още дълго време.

— Тя ли е вашият приятел? — попита Джими.

— Да... о, да! — отвърна управителят. — Вие сте мой приятел, нали?

— Но да! — отговори мило Мадмоазел. — Аз съм ваш приятел.

— Ето на! Виждате ли! — извика Джими. — Пръстенът изпълни желанието ви, точно както ви казвах.

— Да не спорим сега за това! — усмихна се управителят. — Добре, щом искаш, нека да е пръстенът. Според мен това е щастливо стечение на обстоятелствата... Най-щастливото, най-хубавото...

— В такъв случай вие... — промълви гувернантката.

— Да, разбира се — каза управителят. — Джими, налей на брат си чаша чай! Мадмоазел, елате да се поразходим в гората — имаме да си казваме толкова неща.

— Хапни добре, мой Джералд! — рече Мадмоазел, която сега изглеждаше подмладена и смайващо напомняше приказна принцеса. — Аз ще се върне след час и всички прибере се заедно. Има неща да поговорим насаме с господин. От толкова отдавна не се срещали ние двама, лорд Йълдинг и аз!

— Значи той през цялото време си е бил лорд Йълдинг! — измърмори Джими, нарушавайки неловкото мълчание, останало след като бялата рокля и сивият костюм се изгубиха между буквете. — Не бих казал, че е особено остроумно! По-скоро ми прилича на някаква евтина шашма! Само си представете — тя е била негова приятелка и той пожелал тъкмо тя да дойде тук! Странна работа! Бива си го нашето пръстенче!

— Негова приятелка ли! — рече развълнувано Мейбъл. В гласа ѝ се долавяше силно презрение. — Толкова ли не виждаш, че тя е неговата любима! Толкова ли не разбираш, че тя е жената, зазидана в манастир, защото любимият ѝ бил много беден; и той я дирил дълго, но безнадеждно. Но сега пръстенът ги събра, за да живеят в щастие до края на дните си! О, колко се радвам! А ти, Кати, не се ли радваш?

— Много! — отвърна Кати. — Та това е почти толкова хубаво, колкото и да се омъжиш за моряк или разбойник...

Джими се обади отново:

— Пръстенът свърши цялата работа!

После помълча малко и продължи:

— Е, ако американецът наеме замъка, ще плаща луди пари и те двамата ще могат да живеят спокойно.

— Питам се дали няма да се венчаят утре? — произнесе Мейбъл.

— Нямаше да е лошо да им станем шаферки! — прошепна замечтано Кати.

— Може ли още малко пъпеш? — намеси се Джералд. — Благодаря. Как не разбрахме, че това е самият лорд Йълдинг? Ама че сме магарета и ние!

— Аз го знаех още от снощи — призна си Мейбъл. — Само че обещах да не казвам на никого. Видяхте ли сега, че наистина мога да пазя тайна!

— Е, браво, много хубаво! — рече Катлийн, леко засегната.

— Ама той се беше преоблякъл съвсем като управител, затова не го познахме — каза Джими.

— Преоблякъл се бил, на баба ми хвърчилото! — изсмя се Джералд. — Ха-ха, нали! Сега разбирам нещо, което и през ум не е минавало нито на Шерлок Холмс, нито на онзи безнадежден идиот Уотсън. Ако искаш да се маскираш така, че никой да не може да те познае, най-добре е да се покажеш такъв, какъвто си всъщност. Ще запомня това!

— Съвсем като Мейбъл, когато разправяше неща, на които никой не вярваше! — отбеляза Кати.

— Струва ми се, че Мадмоазел е наистина много щастлива — усмихна се Мейбъл.

— Нея си я бива, а той можеше да е и по-зле — заключи Джералд. — Малко сливи, ако може!

* * *

Съвсем ясно беше, че се е задействала някаква магия. На следващата сутрин Мадмоазел изглеждаше като една изцяло преобразена гувернантка. Страните ѝ бяха порозовели, устните ѝ — алени, а очите ѝ сякаш бяха станали още по-големи и искрящи. Освен това се беше сресала по съвсем различен начин — не както досега. Прическата ѝ беше доста по-свободна и много ѝ отиваше.

— Мадмоазел излиза! — отбеляза Илайза.

Веднага след закуска ги навести лорд Йълдинг. Той пристигна с карета, покрита с елегантно синьо платно, теглена от чифт превъзходни коне, наметнати с кафяви покривала, които им отиваха дори повече, отколкото синьото платно подхождаше на каретата. Всички се качиха в кабриолета и благополучие пристигнаха в Йълдинг Тауърс.

Щом пристигнаха в имението, децата настойчиво поискаха да им разрешат да разгледат подробно целия замък — нещо, което дотогава беше напълно невъзможно. Продължиха да упорстват, докато не им разрешиха.

Лорд Йълдинг се съгласи, е, може би малко разсеяно, но напълно сърдечно. Мейбъл показа на приятелите си всичките скрити врати, тайни проходи и стълбища, които беше открила по време на самостоятелните си експедиции. Беше наистина славна утрин! Лорд Йълдинг и Мадмоазел също тръгнаха да обикалят къщата, но, трябва да признаем, без особено желание. Съвсем скоро усетиха неочаквана умора и излязоха през един от големите френски прозорци на всекидневната. Минаха през розовата градина и седнаха на каменната пейка в средата на лабиринта — тъкмо там, където някъде в началото на нашия разказ Джералд, Катлийн и Джими откриха спящата Принцеса, облечена в розова коприна и обкичена с диаманти.

Хлапетата обикаляха из замъка и се чувстваха напълно свободни — като същински полярни изследователи. И тъкмо когато се измъкваха по малкото паянтово тайно стълбище, водещо от будоара на един от представителните апартаменти до галерията на голямата зала, се озоваха лице в лице с оня странен дребосък с козята брада, който предния ден се бе загубил в градината.

— В тази част на замъка не се допускат посетители! — заяви Мейбъл, без да губи присъствие на духа и тръшна вратата след себе си.

— Известно ми е — отговори непознатият, който наистина приличаше на козел. — Само че имам разрешението на граф Йълдинг да разгледам цялата къща.

— О! — възкликна Мейбъл. — Ние — също. Моля да ме извините. Не знаехме за вас.

— Навярно сте роднини на негово благородие, ако смея да попитам? — осведоми се козобрадият.

— Не съвсем — отговори Джералд. — Приятели би било точно.

Джентълменът с козята брадичка беше слаб и много добре облечен. Имаше малки весели очи, а лицето му бе загоряло и присмехулно.

— Вие май играете на някаква игра?

— Не, сър — отговори Джералд, — само изучаваме замъка.

— А може ли и един напълно непознат да стане член на вашата експедиция? — попита джентълменът, като се усмихваше любезно, макар и, както им се стори, малко напрегнато.

Хлапетата се спогледаха.

— Знаете ли... — започна Джералд, — малко е трудно да се обясни... само че... нали разбирате какво имам предвид?

— Джералд иска да каже — намеси се решително Джими, — че не можете да се присъедините към нашата експедиция, без да знаем кой сте вие и какво търсите тук.

— Да не сте някакъв фотограф? — попита подозрително Мейбъл. — Или са ви изпратили от някой вестник да напишете статия за Тауърс?

— Напълно ви разбирам — отговори непознатият. — Нито съм фотограф, нито идвам по поръчка на някакъв вестник. Обикалям страната на свои разноски и си търся хубаво, удобно и просторно жилище, което да купя или наема. Казвам се Джеферсън Д. Коунуей.

— Така ли? — извика Мейбъл. — Значи вие сте американският милионер, който се интересува от замъка!

— Тази формулировка ми се струва незадоволителна, млада госпожице! — заяви мистър Джеферсън Д. Коунуей. — Аз съм американски гражданин, разполагащ с известни средства. А това тук е

един приличен имот — дори повече от приличен. Ако се обяви за продан...

— Няма! Не може да се обяви за продан! — припряно започна да обяснява Мейбъл. — Адвокатите са го сложили под заповест и лорд Йълдинг не може да го продаде, така пише в завещанието. Но бихте могли да го вземете под наем и да си живеете тук, в замяна на което да плащате на лорд Йълдинг приличен милионерски наем, та той да може да се ожени за гувернантката францужойка.

— Охо! — рекоха в един глас Катлийн и мистър Джеферсън Д. Коунуей, който добави:

— Като ви слушам, ми иде да ви помоля на оглед да ме водите вие и никой друг. Така мога да бъда сигурен, че огледът ще бъде съвършено пълен и изчерпателен.

Окуражена от думите му, Мейбъл разведе милионера из целия замък. Той изглеждаше доволен, но и малко разочарован.

— Великолепно жилище! — рече той накрая, когато се върнаха там, от където бяха тръгнали. — Но се надявах, че в подобно здание все ще се намери я някое тайно стълбище, я някое място за укриване на преследвани свещеници или поне някое фамилно привидение...

— А, има! — отговори кратко Мейбъл. — Но мислех, че американците вярват само в машинарии и вестници.

Момичето протегна ръка и докосна пружината, скрита в ламперията зад гърба ѝ. Тя се отмести и пред американеца се показа малкото паянтово стълбище. Тази гледка предизвика удивителна промяна у него. Човек направо не можеше да го познае — изведнъж стана енергичен, нетърпелив, изпълнен с ентузиазъм.

— Гледай ти, гледай ти! — повтаряше възторжено той, застанал на вратата, която водеше от будоара към спалнята за гости. — Та това е страхотно! Направо страхотно!

Надеждите на всички нарастваха с всяка изминала секунда. Вече изглеждаше почти сигурно, че са убедили американеца да наеме замъка, да плаща скромния си милионерски наем, та най-сетне лорд Йълдинг да се замогне достатъчно, за да може да си позволи да се ожени.

Мистър Джеферсън Д. Коунуей продължи:

— Ако тук наистина има призрак, още днес без никакво бавене ще уредя въпроса с граф Йълдинг!

— Със сигурност ще видите вашето привидение, ако останете тук до утре и преспите в тази стая! — убедително рече Мейбъл.

— Значи тук действително има призрак! — възкликна радостно американецът.

Мейбъл отговори:

— Разказват, че сър Рупърт, обезглавен по време на царуването на Хенри VIII, нощем обикалял наоколо, носейки главата си под мишница. Само че ние не сме го виждали. Виждали сме само една дама, облечена в розова коприна, с диаманти, вплетени в косите ѝ. Обикаля замъка със запалена свещица в ръце — бързо додаде Мейбъл.

Останалите, изведнъж разбрали какво е намислила, тутакси побързаха да уверят американеца с възможно най-искрените си гласчета, че всички до един неведнъж са виждали дамата в розово.

Американецът погледна децата с притворени очи, в които проблясваха странни пламъчета.

— Добре — рече той. — Възнамерявам да поискам разрешение от граф Йълдинг да пренощувам в най-хубавата спалня на наследственото му имение. Ако чуя стъпките на призрака или до мен достигне поне една призрачна въздишка, тозчас ще наема замъка.

— Колко се радвам! — извика Катлийн.

— Изглеждате напълно уверена в съществуването на въпросното привидение! — отбеляза милионерът, като продължаваше да се взира в децата с искрящите си очички. — Трябва да ви предупредя, млади господа, че винаги ходя въоръжен, а когато видя призрак, стрелям!

И тозчас той измъкна от джоба на панталоните си пистолет и го погледна с умиление.

— Длъжен съм да ви предупредя, че минавам горе-долу за добър стрелец! — продължи той, като се разходи по излъскания паркет на спалнята и приближи до отворения прозорец. — Виждате ли голямата червена роза, онази, дето прилича на чинийка за чай?

Виждаха я.

В следващия миг оглушителен гръм разцепи утринната тишина, а червените листенца на уцеленото цвете се посипаха по парапета и терасата.

Американецът огледа децата, местейки поглед от едно на друго. Всички без изключение бяха ужасно пребледнели.

— Джеферсън Д. Коунуей е натрупал скромното си състояние, благодарение на своята бдителност в сделките — винаги си отварям очите на четири — завърши милионерът. — Благодаря ви за отзивчивостта!

* * *

— Само си представи, че направиш каквото ти се върти в главата — как само би те гръмнал! — бърбореше шеговито Джими. — Това ще си е истинско приключение, нали?

— Че аз още не съм се отказала! — предизвикателно заяви пребледнялата Мейбъл. — Да потърсим лорд Йълдинг и да поискаме да ни върне пръстена!

Лорд Йълдинг бе дал разпорежданията си на лелята на Мейбъл и обядът бе сервиран точно в шест часа в голямата мрачна зала, сред великолепието на кованото желязо и старинните дъбови мебели. Това бе разкошен обяд, поднесен в прекрасни сребърни съдове. Мадмоазел, която се подмладяваше с всяка измината секунда и все повече заприличваше на принцеса, се развълнува до сълзи, когато Джералд се изправи с чаша лимонада в ръка и вдигна наздравица за здравето на „лорд и лейди Йълдинг“.

Лорд Йълдинг отвърна с благодарствена реч, изпълнена с приятни шегички. Моментът се стори подходящ на Джералд и той кротичко се обади:

— Пръстенът... е, нали разбирате... вие не вярвате в него, но ние му вярваме. Може ли да си го получим обратно?

Получиха го веднага.

Тозчас децата свикаха оперативен съвет в стаята с ламперията, където преди време бяха видели несметните съкровища.

Тогаваша Мейбъл произнесе отчетливо:

— Сега този пръстен изпълнява желанието и аз, която го нося, желая всички оръжия на американеца да бъдат донесени тук!

В същия миг помещението буквално бе задръстено чак до тавана с всякакви оръжия, за които може да си помисли човек. Имаше саби,

копия, стрели, томаховки, лъкове, цеви за изстрелване на отровни стрелички, какви ли не старинни пушки и пищови, револвери, ятагани, мечове, боздугани — наистина всичко, за което може да се сетите, натрупано едно върху друго в пълен безпорядък.

Обкръжени от всичките тези смъртоносни оръжия, четирите деца едва си поемаха дъх.

— Сигурно американецът колекционира такива неща — промърмори Джералд. — Никак няма да се учудя, ако тия стрели са отровни. Мейбъл, я по-добре поискай да се върнат там, от където са дошли, и да опитаме да измислим нещо друго!

Мейбъл пожела оръжието да изчезне и веднага, щом изрече желанието си, хлапетата отново се озоваха в празната стая. Бяха заобиколени единствено от високия таван и дъбовата ламперия. Само че в този миг...

— Не! — извика Мейбъл. — Не мога да се примиря с това! Все трябва да има някакъв начин да доставим оригинал но привидение! Искам американецът, като си ляга, да е сигурен, че вижда призрак. Призракът на сър Рупърт, дето носи главата си под мишница, ще свърши работа!

— Довечера ли ще спи там?

— Не зная. Нямам представа. Искам американецът да вижда призрака на сър Рупърт всяка нощ, та да сме сигурни, че всичко ще е наред!

— Глупости на търкалета! — рече Джералд. — Откъде ще знаем дали е видял сър Рупърт, или не?

— Ще разберем на сутринта, когато дойде да наеме замъка.

Лека-полека нещата се уредиха. Както се оказа, лелята на Мейбъл направо изгаряше от желание да прекара вечерта в компанията на племенницата си. Колкото до останалите, те се прибраха у дома.

Тъкмо бяха седнали да вечерят, неочаквано на вратата се появи лорд Йълдинг. Той погледна усмихнато децата и каза:

— Мистър Джеферсън Коунуей би искал вие, момчетата прекарате нощта с него в спалнята за гости. Вече съм разпоредил да ви приготвят леглата. Няма да имате нищо против, нали? Изглежда, нашият гостенин си е наумил, че се каните да му погодите някакъв номер с призраци или нещо такова, не разбрах точно.

Трудно можеха да откажат на такова предложение. Всъщност беше направо невъзможно.

Когато удари десет часа, всяко от момчетата вече лежеше в тесен бял креват. Леглата изглеждаха смешно малки сред огромната тъмна спалня, на фона на високия мрачен балдахин, целият в пищни гоблени и огромни пера, които му придаваха гробовна тържественост.

— Надявам се, че все пак няма истински призрак — прошепна в мрака Джими.

— Не ми се вярва! — прошепна брат му в отговор.

— Нямам никакво желание да видя как призракът на сър Рупърт си носи главата под мишница! — упорстваше Джими.

— Няма такава опасност. Най-многого да видим как милионерът го вижда. Сигурно ще е интересно. Нали Мейбъл ще нареди да го види той, а не ние. По всяка вероятност цяла нощ ще спиш непробудно и няма да усетиш нищо. Сега затваряй очи, преброй до един милион и повече не се прави на магаре.

Само че Джералд си беше правил сметката без кръчмаря — в случая — Мейбъл. Веднага щом момичето научи от сивокосата си леля, че мистър Джеферсън Коунуей възнамерява да пренощува в замъка още тази нощ, то Мейбъл побърза да изрече: „Сър Рупърт и главата му да се появят в парадната спалня още тази нощ!“

Джими стисна очи и започна да брой. Не напредна кой знае колко, защото скоро потъна в дълбок сън. Същото стана и с брат му.

Двете момчета се събудиха от силен pistolетен гърмеж. В съзнанието им се мярна изстрелът, който бяха чули сутринта и отвориха очи, очаквайки да видят обляната в светлина тераса и червените листенца на розата, разпилени върху белия, напечен от слънцето мрамор.

Вместо това Джими и Джералд се намериха във величествената мрачна спалня, осветена едва-едва от бледите пламъчета на шест високи свещи. Насред стаята видяха американеца по риза и панталони, с димящ pistolет в ръката. Видяха също и от вратата на будоара да се появява стройна мъжка фигура, облечена в старинен кадифен жакет и три-четвърти тесни панталони, каквито някога са носели благородниците. Около врата на мъжа бе надиплена разкошна дантелена яка, а над яката нямаше нищичко. От глава нямаше и помен! Или по-точно, глава имаше, само че тя не си беше на мястото, а

надничаше изпод дясната мишница на мъжа, придържана от изящно скроения кадифен ръкав на плътно прилепналата към тялото му старинна дреха. Лицето надничаше изпод мишницата и по устните му играеше приятна усмивка. Двамата братя, със съжаление трябва да призная, изкрещяха. Американецът стреля още веднъж. Куршумът мина през сър Рупърт, който продължи по пътя си, без да му обръща внимание.

В същия миг в спалнята се възцари непрогледен мрак. Следващото, което двете момчета си спомняха, беше, че вече е сутрин.

Сивкавата утринна светлина се процеждаше през високите прозорци, а по стъклата плющеше пороен дъжд. Американецът беше изчезнал.

— Къде сме? — попита Джими, като седна в леглото с разрошена коса и се огледа наоколо. — А, да, спомням си. Уф, ама наистина беше ужасно! Вече започва да ми идва до гуша от този пръстен и от номерата му! Истина ти казвам!

— Глупости! — усмихна се сърдечно брат му. — На мен пък ми хареса. Изобщо не се уплаших. А ти?

— Не — отговори Джими. — Разбира се, че не.

* * *

— Здравата го изиграхме! — потри Джералд доволно ръце, когато малко по-късно научиха, че американецът още по тъмни зори е закусил с лорд Йълдинг, след което е хванал първия влак за Лондон. — Не си е губил времето, ами веднага е тръгнал да освободи старото си жилище, та да наеме това и тутакси да се нанесе! Е, най-сетне и нашето пръстенче да свърши нещо полезно!

* * *

— Може би сега най-последно ще повярвате в пръстена? — обърна се Джими към лорд Йълдинг, когато го срещнаха малко по-късно в картинната галерия. — Свършихме цялата работа с негова помощ. Мистър Джеферсън видя призрак. Нали казваше, че ще наеме замъка, стига само да види истинско привидение, та ние веднага се погрижихме за това.

— А, значи това било ваша работа, така ли? — попита лорд Йълдинг, и гласът му прозвуча твърде странно. — Много съм ви задължен. Наистина.

— Да не говорим за това! — усмихна се лъчезарно Джими. — Искахме да направим нещо за вас. Пък и за него.

— Може би ще ви е интересно да научите, — каза лорд Йълдинг, като пхна ръце в джобовете си и прикова поглед към Джими, — че мистър Джеферсън Д. Коунуей беше така приятно изненадан от вашия

призрак, че ме изкара от леглото още в шест часа сутринта, за да обсъдим въпроса.

— Ей, страхотно! — не можа да сдържи възторга си Джими. — И какво каза?

— Доколкото си спомням — отвърна лорд Йълдинг, като гласът му продължаваше да звучи странно, — доколкото си спомням, той каза: „Уважаеми лорде, вашият наследствен замък е направо върхът! Човек просто не би могъл да си представи, че съществува подобно нещо! Разкошът тук е ненадминат, а околностите, убеден съм, по нищо не отстъпват на райските градини! Повече от очевидно е, че не са жалени средства. Предците ви несъмнено са били хора с голям размах. Обичали са нещата да се правят както трябва и са изисквали да се изпипва всяка подробност. Харесват ми гоблените, харесват ми дъбовите мебели, харесват ми тайните стълбища. Но, мен ако питате, мисля, че трябва да оставим предците ви да почиват в мир и да не ги тревожим повече!“. Аз му отговорих, че те вече несъмнено са намерили покой, а той се плесна по главата и извика: „Не, сър, съвсем не е така! До ден-днешен вашите прадеди обикалят наоколо по цяла нощ и разнасят главите си под мишница. Бих приветствал някое привидение, което ти къса сърцето с въздишките си, плъзга се в нощната тишина и изчезва някъде, може дори и да вдигне малко призрачна шумотевица! Да, това бих приел, дори щях да ви бъда благодарен и без колебание щях да наема наследствения ви имот. Но призрак, дете куршум не го хваща, докато ти се хили с отрязаната си глава под мишница, и разни малки момчета, дете пицят и припадат в същото време — не, сър, това вече не, благодаря! Значи — няма шест-пет — ако сега е такава модата на наследствените привидения в знатните британски фамилии, да ме прощавате!“ И така американецът си обра крушите с първия сутрешен влак.

— Мен ако питате — проговори Джими след малко, сякаш ударен от гръм, — наистина съжалявам за инцидента, но не знам някой да е припадал, наистина не знам за такова нещо. А що се отнася до призрака — мислехме, че точно от това имате нужда. Е, все ще се намери някой друг да наеме замъка.

— Не познавам друг човек, който да е достатъчно богат, та да може да си го позволи — отбеляза лорд Йълдинг. — Мистър Коунуей пристигна един ден по-рано от уговореното. Иначе сигурно нямаше да

го срещнете. Представа нямам какво и как сте направили и, честно казано, ни най-малко не искам да знам. Във всеки случай беше много глупаво от ваша страна.

Последва мрачно мълчание. Дъждът продължаваше да плющи по високите прозорци.

Джими вдигна поглед към лорд Йълдинг. Кръглото му лице бе озарено от пламъчето на ново хрумване.

— Ами ако наистина сте толкова притеснен с финансите, защо тогава не продадете скъпоценностите си?

— Защото не притежавам такива, самонадеяни млади глупако! — отвърна лордът, вече много сърдит. После извади ръце от джобовете си и закрачи насам-натам из помещението.

— Говоря за бижутата, дето са скрити в стаята с ламперията, онази, дето таванът ѝ е обсипан със звезди! — настояваше Джими, като неотстъпно вървеше по петите на лорда.

— Там няма нищо! — отсече рязко лорд Йълдинг. — И ако това е още някоя дивотия, свързана с пръстена, съветвам те да внимаваш, млади човече!

— Не са дивотии! — упорстваше Джими. — Нали сам ги видях! Там има колкото си щеш полици, отрупани е прелестни семейни скъпоценности! Като нищо можете да ги продадете и...

— О, не! — извика Мадмоазел, появила се изневиделица като олеографско изображение на някоя херцогиня на вратата на картинната галерия. — Не бива да продавате фамилните скъпоценности...

— Никакви скъпоценности няма, мила! — рече лорд Йълдинг, като тръгна към нея. — Вече ми се струваше, че никога няма да дойдете.

— О, няма ли? — каза Мейбъл, която бе влязла след Мадмоазел, — само елате да видите!

— Да видим какво ни покажат деца! — извика Мадмоазел, тъй като лорд Йълдинг не помръдваше от мястото си. — Най-малко бъде любопитно!

— Любопитно си е — увери ги Джими.

В крайна сметка всички тръгнаха към стаята с високия таван, обсипан със звезди. Мейбъл и Джими вървяха напред, а Мадмоазел и лорд Йълдинг ги следваха, уловени за ръка.

— Така е по-сигурно, като се държим за ръка! — уточни лорд Йълдинг. — Защото с всичките тези деца човек никога не знае какво може да му се случи.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Няма съмнение, би било любопитно да ви опиша какво изпитваше лорд Йълдинг, докато крачеше подир Мейбъл и Джими из просторните помещения на наследствения си замък, Само че аз съвсем не мога да знам какви чувства са го вълнували. Все пак може да се предположи, че лордът навярно е изпитвал известно смущение, примесено с леко учудване, пък и желание да се ощипе, та да се увери, че не сънува всичко това. Или пък е разсъждавал върху двата противоположни въпроса: „Аз ли съм се побъркал?“ и „Те ли са се побъркали?“, без обаче да може да реши кой би бил верният отговор. По всичко личеше, че децата май наистина вярват на странните неща, които разказват, пък и в крайна сметка желанието им се бе сбъднало — призракът се беше появил. Сигурно лордът си мислеше, че... но всичко това са празни приказки, защото и аз самата не бих могла да зная нещо повече за това, какво ли всъщност си е мислил лорд Йълдинг — поне не повече от вас.

Нито пък бих могла да ви кажа нещо повече за мислите и чувствата, които вълнуваха Мадмоазел. Известно ми е само, че тя беше много щастлива, но това всеки би могъл да го забележи, стига да я погледнеше. Може би сега е подходящият момент да обясня, че когато нейният попечител я бе изпратил в манастир, та госпожицата да няма възможност да пожертва състоянието си, встъпвайки в брак с бедния лорд, въпросният попечител веднага бе заминал за Южна Америка, разбира се, заедно с въпросното състояние, което му бе поверено. Като се намери без стотинка, Мадмоазел бе принудена да работи, за да си изкарва прехраната. Ето как тя стана гувернантка и ето как, възползвайки се от новото си занимание, предпочете да се настани в училището, намиращо се недалеч от имението на лорд Йълдинг. Тя отдавна жадуваше да се срещне с него, при все че беше почти уверена, че лордът я е забравил и не я обича повече. Сега най-сетне го бе срещнала. Според мен такива мисли трябва да са се въртели в главата

на Мадмоазел, докато крачеше из просторните помещения на замъка, а ръката на лорда здраво стискаше нейната.

Колкото до това, което си мислеше Джими, то, разбира се, ми е ясно и мога да го прочета като в разтворена книга. Момчето си повтаряше: „Сега вече трябва да ми повярва!“ Това, че лорд Йълдинг трябва да му повярва на всяка цена, кой знае защо се бе превърнало в най-важното нещо на света за Джими. Щеше му се Джералд и Катлийн също да са с тях, та заедно да изпитат сладостта на триумфа. Само че сестра му и брат му трябваше да помагат на лелята на Мейбъл да сложи обратно холандските кувертюри върху разкошната мебелировка. Всъщност оказа се, че отсъствието им няма голямо значение, понеже, след като Мейбъл гордо изрече: „Сега ще видите!“, а останалите се скупчиха около нея в малката тапицирана стая с висок, обсипан със звезди таван, настъпи кратко мълчание и тогава... и тогава не се случи нищо. Ама съвсем нищо.

— Тук някъде имаше скрита пружина! — смутолеви Мейбъл, опипвайки нервно ламперията с пръсти, които изведнъж бяха станали горещи и, кой знае защо, влажни.

— Къде? — попита лорд Йълдинг.

— Тук! — заяви Мейбъл, като в гласа ѝ се долавяше нарастващо нетърпение. — Само че сега не мога да я намеря!

Така и не я намери. Е, все пак откри пружинката на тайния долап под прозореца, тя си беше на мястото, но това се стори на всички като някаква безвкусна шега в сравнение с несметните съкровища, които очакваха да видят и които поне двама от тях наистина бяха виждали. Обаче пружината, отместваща дъбовата ламперия и разкриваща пред погледа бляскавото изобилие на тези несметни съкровища, така и не можа да се намери. Нещо повече, там просто нямаше и следа от нея. В това вече никой не се съмняваше. Всеки инч от дъбовата ламперия бе внимателно претърсен от грижливите пръсти на децата. Искрените и разпалени уверения на Мейбъл и Джими лека-полека замряха, а в настъпилата тишина още по-мъчително се усещаше как нечий уши се изчервяват, как някой засрамено отбягва нечий поглед и просто не може да повярва, че тази проклета пружина си позволява да се държи толкова нечестно. Казано с една дума, същият този някой най-сетне осъзна, че всичко това съвсем не е игра на шикалки.

— Сами виждате! — прозвуча сурово гласът на лорд Йълдинг. — Лично аз считам, че шегата ви, ако вие наричате това шега, продължи достатъчно дълго и на мен вече ми дойде до гуша от цялата тази безсмислица! Дайте ми пръстена! Той, позволявам си да мисля, трябва да е мой, след като твърдите, че сте го намерили някъде тук! И да не съм чул ни думичка повече за всички тия глупости, свързани с чудеса, магии и вълшебства!

— Пръстенът е у Джералд! — обади се едва-едва Мейбъл. Гласът ѝ, ако можем така да се изразим, никак не звучеше радостно.

— Тогава доведете Джералд! — нареди сухо лорд Йълдинг. — Идете и двамата!

Двете деца унило излязоха, а лорд Йълдинг използва отсъствието им да обясни на Мадмоазел колко незначителни са всъщност тези бижута в сравнение с някои други неща. Не след дълго четирите деца пристигнаха.

— Тази история с пръстена вече ни омръзна! — решително заяви лордът. — Дайте ми го и да не се връщаме повече към това!

— Ами аз... Аз не мога да го сваля от пръста си! Той винаги се измъква по собствена воля! — опита се да обясни Джералд.

Лорд Йълдинг беше категоричен:

— Ей сега ще го измъкна!

Само че не успя.

— Да опитаме със сапун! — рече той твърдо.

Четирима от тях вече много добре знаеха, че за тая цел ще трябва да изхабят доста сапун.

— Те изобщо не вярват, че тук има скрити съкровища! — изплака Мейбъл и се обля в сълзи. — А пък аз не мога да намеря пружинката. Къде ли не я търсих! Нали си беше тук... Всички я видяхме... А сега никаква я няма...

Докато говореше, пръстите ѝ продължаваха да се движат механично по ламперията. Когато момичето замлъкна, дъбовите дъски неочаквано се плъзнаха встрани и пред невярващите очи на лорд Йълдинг и бъдещата му съпруга се появиха обвитите в синьо кадифе полици, отрупани с искрящи скъпоценности.

— Дявол да го вземе! — възкликна изуменият лорд Йълдинг, все още не вярвайки на очите си.

— Господи, помилуй! — промълви госпожицата.

— Но защо се появила чак сега? — облекчено въздъхна Мейбъл.
— Защо не стана предишния път?

Джералд се намеси:

— Предполагам, че се дължи на магията! Вече мога да се обзаложа, че тук всъщност няма никаква истинска пружина, която да разкрива цялото това богатство. Ако не сте намерили нищо предишния път, то е било само защото пръстенът не е бил в стаята. Не си ли спомняте, нали самият Феб Аполон ни каза, че пръстенът е душата на магията?

— Защо отново да не скрием съкровищата и да изнесем пръстена от стаята? Така ще можем да проверим.

Веднага опитаха. Джералд се оказа напълно прав (както винаги, не пропускаше да отбележи той по-късно, когато се случеше да разказва тази история).

Когато пръстенът го нямаше в стаята, пружината също я нямаше, а когато пръстенът беше вътре, и пружината си беше на мястото.

— Сега и сам виждате? — обърна се Мейбъл към все още смаяния лорд Йълдинг.

— Виждам, че сте прикрили много хитроумно пружинката! — отговори недоверчивият благородник. — Наистина сте проявили висока интелигентност, като сте я открили и ако всички тези скъпоценности не са фалшиви...

Мейбъл го прекъсна обидено:

— Не са фалшиви, разбира се!

— Е, както и да е — рече лорд Йълдинг. — Много благодаря на всички ви. Мисля, че това урежда нещата. А сега — да обядваме. След това ще ви изпратя у дома с каретата. И ако нямате нищо против, пръстенът ще остане у мен.

Единственото, което постигнаха след половинчасови мъчения със сапун и вода, беше че пръстът на Джералд силно се зачерви и почна здравата да го боли. Тогава лорд Йълдинг благоволи да каже нещо твърде невъздържано и този път Джералд здравата се ядоса. Гласът му ясно отекна под сводовете на залата:

— Е, добре, сега вече съм сигурен, че искам този пръстен на всяка цена да се махне от пръста ми!

Разбира се, дрънкулката в същия миг се изхлузи от ръката на момчето (като по масло, както Джералд по-късно винаги уточняваше).

— Благодаря! — каза лордът.

* * *

— Сигурен съм, че той си мислеше, че нарочно не искам да го сваля! — говореше Джералд малко по-късно, когато децата, седнали на спокойствие на покрива у дома, обсъждаха случилото се пред кутия консервирани ананаси и бутилка джинджифилова лимонада.

— На някои хора не можеш да им угодиш. Нашият лорд съвсем не се разбърза чак толкова с каретата, когато разбра, че и Мадмоазел иска да си тръгне с нас. Трябва да си призная, че ми харесваше повече като обикновен управител. Сега като го гледам, хич не ми се вярва, че някога пак ще ми стане поне мъничко симпатичен.

— Той просто не е на себе си! — защити го Катлийн, като се облегна на керемидите. — Това е от магията — все едно боледуваш от дребна шарка. Не знаеш и не разбираш какво става с теб. Не си ли спомняте, че и Мейбъл, като стана невидима, най-напред беше направо непоносима и изобщо не беше на себе си?

— И още как! — засмя се Джими.

— Причината може и да е тази! — поде Джералд, опитвайки се все пак да бъде справедлив. — Но според мен тя по-скоро се корени в това, че лордът е влюбен. Тогава хората винаги ужасно оглупяват. Едно момче от нашето училище ми разправяше, че със сестра му било същото — направо си изгубила ума, а пък преди да се влюби, си била съвсем нормална.

По време на чая, пък и на вечерята, Мадмоазел цялата сияеше — беше хубава като мадона от коледна картичка, закачлива като същинска маймунка-мармозетка, както и толкова мила и приветлива, колкото и вие трябва винаги да се стараете да бъдете. На закуска Мадмоазел излъчваше същата лъчезарна ласкавост, привлекателност и веселост. Не след дълго лорд Йълдинг дойде да я навести. Срещата се състоя във всекидневната. Проявявайки цялата дискретност, на която бяха способни, децата останаха в класната стая. По едно време на Джералд му се наложи да се качи до горния етаж, за да си вземе молив, и изненада Илайза, прилепила ухо към ключалката на всекидневната. Разбира се, прислужницата тутакси бе отстранена.

След това Джералд се разположи на най-горното стъпало с книга в ръцете. До него не достигаше нито дума от разговора във всекидневната. Мястото, което бе заел, му даваше възможност да държи под око вратата на стаята, в която бяха влюбените. Така можеше да бъде сигурен, че никой няма да ги подслушва. Ето защо, когато вратата на всекидневната се разтвори шумно, Джералд можа да види как лорд Йълдинг направо изхвъркна от там. „Нашият млад герой — както разказваше момчето по-късно, — се изкашля с неподражаема деликатност, за да намекне за присъствието си. Но лорд Йълдинг, изглежда, не го забеляза. Благородникът се запъти към закачалката като пиян. Спря се пред нея и непохватно зарови между чадърите и връхните дрехи, докато накрая намери сламената си шапка. Мрачно я нахлупи на главата си и излезе, като яростно затръшна вратата.“

Лордът бе оставил всекидневната отворена. Ето защо Джералд, макар и съвсем съзнателно застанал на място, откъдето нищо не се чува, сега неволно долови някакви звуци. Това, което достигаше до него, както с голямо неудоволствие и дори възмущение установи той, бяха ридания и хлипания. Мадмоазел със сигурност плачеше.

— Дявол да го вземе! — изруга наум Джералд. — Тези двамата съвсем не си губят времето! Значи вече са започнали да се карат! Какво пък, да се надяваме, че никога няма да ми се наложи да се влюбвам.

Само че сега не беше моментът да прокобва собственото си бъдеще. Илайза всеки момент можеше да се появи отнякъде. На нея и окото ѝ нямаше да мигне да нахлуе през отворената врата и да се натресе право в тайната, свещена мъка на Мадмоазел. Джералд си помисли, че ще бъде по-добре, ако предотврати подобен варварски акт. Затова тръгна полека по износената зелена холандска пътека, покриваща стълбите чак до долу. После тихичко влезе във всекидневната и леко, но плътно затвори вратата зад себе си.

* * *

— Всичко свършило вече! — повтаряше Мадмоазел, заровила лице в калъфката на възглавницата, на която някоя признателна бивша ученичка старателно бе извезала с мъниста прекрасни калии на яркочервен фон. — Никога той не ожени се за мен!

Не ме питайте по какъв начин Джералд беше спечелил доверието на госпожицата. Струва ми се, още в началото ви споменах, че това момче притежаваше вродено умение да се държи мило и любезно с възрастните, стига да поиска. Както и да е, в този момент Джералд държеше ръката на Мадмоазел с такава обич и привързаност, както би държал ръката на майка си, когато я боли глава. Джералд сладко ѝ бърбореше: „Не бива!“, „Не плачете!“, „Недейте!“, а също и: „Всичко ще се оправи, сама ще видите!“, като в гласа му звучаха възможно най-гальовните и утешителни нотки, на които беше способен. От време на време дори лекичко я потупваше по гърба и ласкаво я умоляваше да сподели с него какво всъщност се е случило.

Това не беше просто любопитство. Настоячивите молби бяха предизвикани по-скоро от нарастващата увереност на Джералд, че каквото и да се е случило, очевидно за всичко е виновен пръстенът. И в това нашият герой беше напълно прав („както винаги“, не забравяше да напомни той по-късно).

Историята, която му разказа Мадмоазел, бе, меко казано, странна. Снощи, след вечеря, лорд Йълдинг излязъл да подиша чист въздух в парка, да се разходи и „да разсъди за...“.

— Да, да, досещам се какво е станало! — промърмори разбиращо Джералд. — Той, естествено, е носел пръстена и в градината е видял...

— Видял как монументи в градината на замък оживява! — сърцераздирателно изплака Мадмоазел. — А негов мозък бил ужасно затормозен от ваши смешни разказчета за чудеса, които доверили. Лорд Йълдинг вижда Аполон и Афродита оживяло, както са си мраморно. Лорд си спомня какво му разказали четири малки дечица и сам иска стане жива статуя. Тогава полудява — решава, че ваша история с отиване на остров и пируване с прекрасни пленителни богове — всичко това истина. Лорд Йълдинг скача в езеро и плува заедно със зверове и твари от Ноев ковчег. После ходи да седи на пикник с олимпийски богове на островче. Като взело зазорява, лудост и безумие малко намалява. Лорд мисля, че Пантеон вече изчезва. Но счита още себе си за статуя и крие се от градинари между дървета и храсти в своя собствена градина чак дорде удари девет без четвърт. Тогава лорд решава, че вече не иска бъде мраморно изваяние и че станал отново човек от плът и кръв. Аз, френска гувернантка, добре

разбира, че това само един лошо сън и че негов глава размътило се от приказки, които вие му разказвали. Но лорд настоява, че това не са, и не приказки, но той глупак... загубил ум... побъркал се... Как вие казва на английски? А луд мъж нали не бива жени се, нали? Надежда няма. Никаква надежда! Аз в отчаяние, в дълбоко отчаяние! Живот — това празна работа! Няма никаква надежда!

— Има — рече настойчиво Джералд. — Има, разбира се! Уверявам ви, че има надежда! А пък животът си е съвсем както трябва. Няма причини да изпадате в отчаяние. Лорд Йълдинг нито е полудял, нито е сънувал! Това е вълшебството! Защото то наистина съществува!

— Не съществува! — отново проплака Мадмоазел. — Магия не съществува! Лорд Йълдинг наистина загубил ум, побъркан от радост да ме види пак след толкова много години! *О, la, la, la...*

Джералд предпазливо попита:

— А той спомена ли нещо за боговете?

— Това още един безумно негов идея! Най-безумен! Казва, че сам Меркюр определил среща на лорд при някакъв храм като изгрее луна!

— Точно така! — извика Джералд. — Точно така! Мила, скъпа, прелестна, сладичка Мадмоазел Рапунцела, не се дръжте като някоя превзета малка глупачка! — за секунда момчето се обърка, защото почти механично изреждаше галените думички, с които обикновено обсипваше Катлийн, когато сестра му беше много развълнувана или огорчена от нещо. Но бързо поправи грешката си. — О, аз само исках да кажа, че просто не бива да ставате като ония дамички, дето само циврят за щяло и нещяло. Нека утре лордът да отиде на срещата при храма. Ще отида и аз, ще дойдете и вие — заради него. Всички ще отидем — само трябва да разрешите на всички ни да излезем през нощта. Ще видите, че нещата ще се оправят! Лорд Йълдинг ще се убеди, че е напълно с всичкия си, а вие самата ще разберете каква е цялата тази каша. Ето, вземете моята носна кърпичка, съвсем чиста е, слава богу, още дори не съм я разгъвал. О! Ама недейте да плачете повече, нали намерихте своя прекрасен, отдавна изгубен възлюбен, когото продължавате да обичате все тъй силно!

Избликът на красноречие не отиде напразно. Мадмоазел взе носната кърпичка, все още ридаейки, но когато я доближи до очите си, вече почти се усмихваше. Тя каза:

— Ах, вие, калпазани такива! Да не решили направи някой номер на лорд Йълдинг, както на американец с призрочно привидение!

— Сега не мога да ви обясня — отговори Джералд. — Но ви давам честната си дума — а вие, макар да сте французайка, нали знаете какво означава честната дума на един истински англичанин — че всичко ще стане както вие искате! Досега не съм ви лъгал никога, нали? Имайте ми доверие!

— Сама не разбира защо, но ти вярва! — отвърна госпожицата, като си бършеше очите. И тя отново целуна Джералд — тъй бързо, че той дори не успя да се възпротиви. А и в такъв тежък за нея момент той без друго не би си позволил да я наскърби още повече, отдръпвайки се от целувката ѝ.

— Е, какво толкова, щом ѝ доставя удоволствие, а и на мен не ми пречи особено... — трябва да си е помислил той.

* * *

Луната вече почти е изгряла. Гувернантката французайка, все още наполовина изпълнена със съмнение, наполовина — с надежда, е твърдо решена да бъде до лорд Йълдинг, каквото и да става, пък ако ще той да е пощурял като някой мартенски заек. С нея са и четирите деца — бяха повикали Мейбъл с бърза пощенска картичка, изпратена още предната вечер. Всички те заедно крачат по покритата с роса трева. Луната още не е изгряла напълно. Сребристият ѝ отблясък се смесва с розовите и кървавочервени багри на залеза. На запад небето е покрито с тежки, мастиленочерни облаци, между които още се долавят пищните цветове на залеза, а на изток, откъдето изплува нощното светило, небосводът е чист и прозрачен като водата в някое планинско езеро.

Гувернантката и децата прекосяват моравата, минават през буковата дъбрава и се провират през гъсто преплетените шубраци и малинови храсти. Най-сетне достигат до нещо като малко плато, разположено на върха на един от хълмовете. Там има множество огромни неодялани камъни, наредени във формата на пръстен. В средата на един от тях има причудлив кръгъл отвор със заоблени краища. В центъра на кръга стои голям плосък камък, самотен,

изоставен и мрачен, изпълнен със символика и мъдрост. Той е обгърнат от спомени за древни предания и поверия, вече отдавна забравени. В кръга се помръдва някакъв тъмен силует. Младата францужойка се откъсва от децата, затичва се към него и се хвърля в обятията му. Защото това е лорд Йълдинг. Той ѝ казва да си върви.

— Вече никога остави тебе! — извиква момичето. — Ако ти луд, тогава и аз полудяла, защото вярва на приказка, която деца разказват! Вярва, че истина! Дошла тук с тебе бъда, с тебе остана и с тебе види какво изгряваща луна разкрие на нас двама! Остава тук, каквото да става!

Хлапетата се държат за ръце около плоския камък. Те са развълнувани много повече от магията в гласа на младата жена, отколкото от всички чудеса на разни вълшебни пръстени. Опитват се да не слушат какво си говорят двамата влюбени, и все пак го чуват.

— Не те ли е страх? — пита лорд Йълдинг.

Тя се размива:

— Мене страх? С теб?

Той я обгръща с ръка. Децата чуват как младата жена въздиша.

— Не те ли е страх? — пита отново лордът. — Не се ли страхуваш, любима моя?

Джералд се промъква през широката ивица торф, като побързва да каже:

— Който носи пръстена, никога не изпитва страх! Освен това, съжалявам, че трябва да го кажа, но чуваме ясно всяка ваша дума.

Младата жена избухва в смях:

— Няма значение, вече знаете, ние се обичаме!

В този миг лорд Йълдинг слага пръстена на ръката ѝ. Те застават един до друг. Белият ръкав на сакото му се слива с белотата на нейната рокля и така, както стоят един до друг, двамата изглеждат досущ като мраморни фигури.

В този момент от кръглия отвор на камъка изпълзва лека сянка, която се устремява нагоре, и ето че тогава отворът се превръща в кръг, от който струи светлина. Един лунен лъч пронизва сивозеления обръч, очертан от камъните, и когато луната се издига в небето, лъчът бавно започва да се спуска надолу. Децата се приближават още повече до двамата влюбени. Лунният лъч се спуска все по-ниско и по-ниско и най-подир докосва далечния край на камъка и се измества все по-

навътре, додето достига самата сърцевина на древния магически камък в центъра на кръга. И в този миг, сякаш чрез някаква невидима пружина, избликва истински фонтан от светлина. Всичко се променя. Или по-точно, загадката е разбулена. Не съществуват повече тайни. Сега замисълът на света изглежда простичък и ясен като някоя обикновена аритметична задача, изписана с големи цифри върху плочата на някое учениче. Човек не може да проумее как изобщо е възможно някой някога да се е учудвал на нещо. Пространството не съществува; всяко място, което някой някога е виждал или за което е мечтал, сега е тук. Не съществува и времето; в този миг е събрано всичко, което хората някога са извършили или което мечтаят да извършат. Това е миг и вечност едновременно. Това е центърът на вселената и самата вселена. Вечната светлина струи и осветява древната и вечна същност на нещата.

* * *

По-късно нито едно от шестте човешки същества, станали свидетели на възлизането на луната през онази нощ, не беше в състояние да мисли за него като за нещо, свързано по някакъв начин с времето. Лунният лъч се бе докоснал до сърцевината на камъка само за миг. Но в този миг имаше предостатъчно време да се случат много неща.

От височината, на която се намираха шестимата, погледът достигаше далече отвъд притихналия парк и потъналите в сън градини, които на лунната светлина изглеждаха сивозелени. А между храстите и дърветата се различаваха очертанията на движещи се фигури, които приближаваха към хълма.

Най-напред пристигнаха огромните допотопни зверове, появили се на земята още при сътворението на света — гигантски крилати гущери, споменът за които се е съхранил и до ден днешен някъде в дълбините на човешката памет (затова ние и днес си представяме приказните змейове и дракони подобни на тях). По хълма се изкачват мамути и птици с невероятни размери. Те кротичко се нареждат около каменния пръстен. Подир тях, но вече не от градината, а от най-отдалечените краища на света, се задават каменните божества на

Египет и Асирия — с тела на бикове и криле на птици, с глави на ястреби и на котки. Те всички са издялани от камък, но едновременно с това са живи и гъвкави... Появяват се и чудати, почти уродливи фигури от кулите на храмове и катедрали — изваяния на ангели с прибрани криле и други, на страшни зверове с широко разперени криле; както и сфинксове, а също и примитивни, грубовати и непознати каменни идоли, дошли от покритите с палми южни острови. Последни пристигат възхитителните мраморни статуи на боговете и богините, които се събираха да пируват на острова сред езерцето и дори бяха поканили лорд Йълдинг и децата да се присъединят към тях.

Никой не казваше нито дума. Всяка от каменните фигури пристъпваше радостна и спокойна в кръга на светлината и разбирателството и подобно на деца, уморени от дълъг път всички те — една по една — тихо се промъкваха и се настаняваха там, щастливи, че са се завърнали у дома.

Децата се канеха да питат за много неща. Нали им бе обещано, че ще получат отговор на всичките си въпроси. Ала сега те не обелват и думичка, защото са попаднали в кръга на чистата магия, където всичко се разбира от само себе си.

По-късно никое от тях дори не можеше да си спомни какво точно се беше случило. Ала и никой от тях не забрави нито за миг, че са се озовали някъде, където всичко е било просто и прекрасно. А хората, у които е останал дори само споменът за това, вече никога не остават каквито са били преди. И заговорят ли за него на следващия ден, бързо установяват, че у всеки от тях се е съхранило по нещичко от това велико нощно откровение.

Каменните създания се приближават все повече до камъка в средата. Там, където го е пронизал лунният лъч, се е съхранила светлина, която се разпръсква на безброй капчици, досущ като падаща от високо вода. Всички, събрани там, са окъпани от нейното сияние. Над огромното множество цари пълна тишина.

В един миг всички те биват обзети от непреодолим копнеж. Всеки един от тях — птица, звяр, гръцка статуя, вавилонско чудовище, човешко дете, влюбен мъж или влюбена жена — извърща лице към сияйната светлина, която ги обгръща отвсякъде. От гърдите им се изтръгва един и същ възглас:

— Светлина! — викат те, а гласовете им се надигат, напомняйки бученето на мощна прииждаща вълна. — Светлина! Светлина!

Миг по-късно светлината вече е изчезнала и по очите на всички освен на безсмъртните полепва сънят, лек като пух на глухарче.

* * *

Тревата беше роена и пронизващо студена, а луната бе забулена в облаци. Влюбените и децата стояха прави, скупчени един до друг, но вече не от страх, а от обич.

— Искам — промълви младата францужойка, — да отидем при пещерата на островчето.

И тогава, в настъпващата ласкава лятна нощ, всички се спуснаха към навеса на брега, отвързаха подрънкващата верига на лодката и подир малко вече гребяха в езерните води между водните лилии и отраженията на звездите. Стигнаха до островчето и без усилие намериха стъпалата към подземието.

— Взех свещи — обади се Джералд, — ей така, за всеки случай.

И под слабата светлина на свещите те се спуснаха в залата на Психея, от чието изваяние все тъй струеше светлина. Всичко си бе съвсем същото, каквото го бяха видели децата при предишното си идване.

Това е Залата на Сбъднатите Желания^[1].

— Този пръстен... — каза лорд Йълдинг.

— Този пръстен — продължи неговата любима, — е вълшебният пръстен, даден на един смъртен много отдавна. Той става такъв, какъвто го наречеш. Една моя далечна прабаба го е дала на един от прадедите ти, за да ѝ построи тук градина и замък, които да бъдат досущ като градината и замъка ѝ в нейната родина. Така че, всичко тук е изградено донякъде със силата на неговата любов, донякъде — със силата на тази магия. Но възлюбената му така и не доживяла да види построеното — такава била цената на магията.

Езикът, на който Мадмоазел каза това, трябва да е бил английски, защото как иначе децата щяха да го разберат? И все пак — бе им направило впечатление, че това не беше обичайният ѝ начин на говорене.

— Само децата — продължи тя, — не трябва да заплащат за вълшебствата на пръстена. За моята поява ти заплати с кошмара на безумието. Има само едно желание, което може да бъде изпълнено безвъзмездно.

— И то е...?

— Последното — отговори тя. — Да го изрека ли?

— Да! Да! Пожелайте го! — извикаха всички в един глас.

— Тогава искам — произнесе отчетливо любимата на лорд Йълдинг, — всички вълшебства, които пръстенът е направил досега, да се развалят, а самият той да бъде единствено символ на магията, която ще свърже тебе и мене завинаги.

Мадмоазел замлъкна. В същия миг вълшебната светлина, изпълваща залата, помръкна, помръкнаха и изображенията на сбъднатите желания — досущ както картините на някакъв магически фенер. Свещта на Джералд едва-едва осветяваше грубо издадените сводове на пещерата, а там, където преди стоеше статуята на Психея, сега имаше внушителен камък, на който бе издълбан надпис.

Джералд наклони свещта към него.

— Това е нейният гроб — промълви младата жена.

* * *

На следващия ден никой от участниците в тази история не си спомняше точно какво се е случило. Въпреки това твърде много неща се бяха променили. Вълшебният пръстен вече го нямаше, но за сметка на това, когато Мадмоазел се пробуди на сутринта, тя намери на пръста си обикновена златна халка. Освен това повече от половината скъпоценности от стаята с ламперията сякаш бяха потънали вдън земя, а онези, които бяха останали, не бяха скрити зад дъбовата облицовка. Те просто си лежаха върху обвитите със синьо кадифе полици. Нямаше и следа от тайния проход зад храма на флора. По същия тайнствен начин бе изчезнала и по-голямата част от скритите коридори и залички в двореца. Още по-странно бе, че статуите в градината се оказаха далеч по-малко, отколкото си бяха мислили всички досега. Значителна част от замъка направо липсваше, та се наложи да я възстановяват — нещо, което изискваше значителни разходи.

Всъщност това нямаше значение, защото скъпоценностите, които бяха останали, се оказаха напълно достатъчни, за да се покрият всички разноси.

Всичко, направено със силата на вълшебния пръстен, изчезна толкова неочаквано за героите на тази история, че те едва ли не започнаха да се питат (доста основателно, впрочем) дали изобщо е имало някакви чудеса, или само така им се е струвало.

Ала едно е сигурно: лорд Йълдинг се ожени за френската гувернантката и за церемонията използваха една обикновена златна халка, която, ако се замисли човек, не би могла да бъде нищо друго, освен вълшебният пръстен, превърнат по силата на последното желание в символ, който да свързва навеки живота на лорд Йълдинг с този на неговата съпруга.

И ако цялата тази история ви изглежда само празни приказки и измишльотини, тоест ако мислите, че Джералд, Джими, Катлийн и Мейбъл са злоупотребили с моята доверчивост и са ми пробутали куп лъжи и небивалици, как тогава ще обясните съобщението, появило се във всички вечерни вестници в деня след тайнството на възходящата луна?

„МИСТЕРИОЗНО ИЗЧЕЗВАНЕ НА ИЗТЪКНАТ ЛОНДОНЧАНИН“

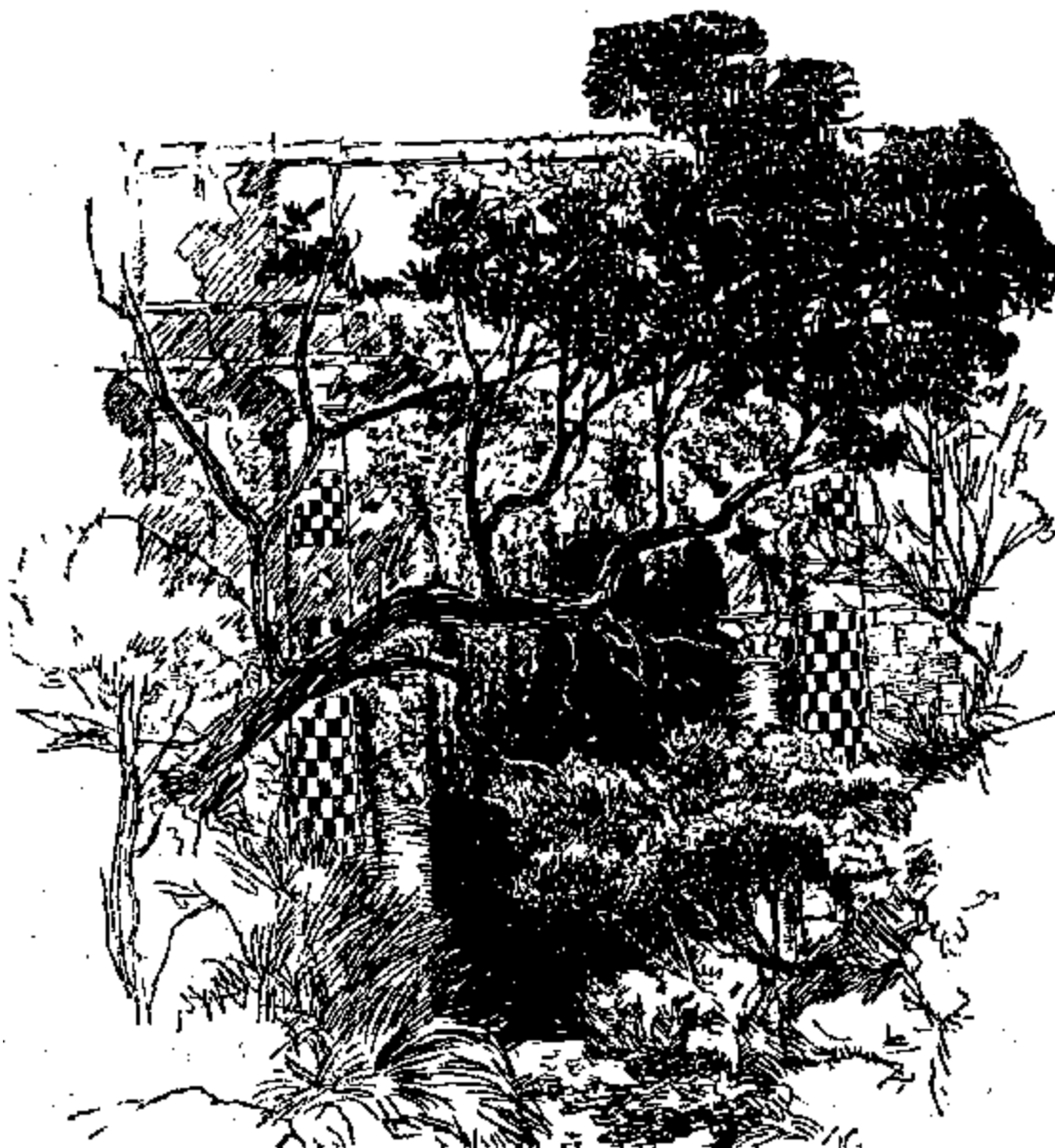
— гласеше заглавието, а вътре надълго и нашироко се разказваше как известен и уважаван във финансовите среди джентълмен бил изчезнал безследно.

„Господин Г.С. Гаднър — *продължаваше вестникът* — останал да работи в кантората си до късно, което било нещо съвсем обичайно. Вратата на кантората била намерена заключена и след като я разбили, открили дрехите на нещастния джентълмен струпани на купчина на пода. Там имало още чадър, бастун, стик за голф и, колкото и да е странно, четка за прах — като тези, които използват

прислужниците. Тялото му било изчезнало безследно. Полицията твърди, че разполага с улики.“

Ако наистина имаха такива, полицаите ги запазиха за себе си. Но не ми се вярва да са имали каквато и да е следа, защото, разбира се, всеки би могъл да се досети, че въпросният многоуважаван джентълмен беше самият Гаден-Смраден. Той се бе превърнал в човек, когато, търсейки един наистина добър хотел, бе попаднал в Залата на Сбъднатите Желания. И ако цялата тази история не се беше случила в действителност, тогава как така четирите деца са се сприятелили до такава степен с лорд и лейди Йълдинг, че прекарват в Тауърс почти всяка ваканция?

На всички тях им е много удобно да си дават вид, че цялата тази история съм я измислила аз, но фактите са си факти и не могат да бъдат пренебрегнати.

[1] Залата на Психея е Зала на Сбъднатите Желания, защото, водена от силното си и невъзможно желание да си върне Ерос, Психея минава през тежки изпитания и накрая все пак го постига. Б.ред. ↑

ЗА КНИГАТА И АВТОРА

Едит Несбит (1858–1924) е родена в заможно семейство. Тя е най-малката дъщеря на директора на Лондонския селскостопански колеж. Баща ѝ умира, когато тя е на три години. Едит е непослушно и буйно дете, прави безброй бели и създава проблеми на майка си. Мрази повечето училища в Англия и Европа, в които я изпращат да учи. Любимите ѝ занимания са четенето, ездата, плуването и играта на пирати с по-големите ѝ братя. Започва да съчинява стихове и разкази в ранно детство, а на дванадесет години вече мечтае да стане писателка. Първите ѝ стихове са публикувани, когато Едит е едва петнадесетгодишна.

През 1880 г. Едит Несбит се омъжва за симпатичния млад бизнесмен Хюбърт Блант. Скоро след сватбата съпругът ѝ се разболява сериозно, а съдружникът му изчезва с всичките средства на фирмата. Едит започва да пише стихове, разкази, романи и есета, с които да осигури издръжка за себе си, своето бебе и болния си съпруг. След като се възстановява от болестта, Хюбърт Блант също започва да пише и по-късно става един от известните политически журналисти.

Книгите, които Несбит създава между двадесетата и четиридесетата си година, са написани в модерния по онова време сантиментален стил. Големият успех идва с излизането на романа „Търсачи на съкровища“ (1899), когато писателката започва да разказва историите си от името на Осуалд Бастабъл — детето, което силно напомня за малката Едит. Сега вече семейството на Несбит има възможност да напусне Лондон и да се засели в „Уелд Хол“ красива и просторна тухлена къща в графство Кент. През следващите десет години Несбит създава книгите, с които е позната и до днес — „Пет деца и То“ (1902), „Феникс и летящият килим“ (1904), „Историята на амулета“ (1906), „Децата от гарата“ (1906) и др. Това са романи, пълни с остроумие, енергия и новаторство. През 1907 г. Несбит издава една от най-интересните си и изискани фантазии — романа „Омагьосаният замък“.

Едит Несбит е необикновена личност. Децата ѝ я помнят като другар в игрите, но не и като съвършена майка. Избухливият ѝ, непостоянен характер прави съвместния им живот интересен, но в същото време и несигурен. Нетрадиционният ѝ начин на обличане и поведение създават редица притеснения. Видът ѝ определено е бохемски. Носи размъкнати дрехи, а често и панталон. Пуши цигари, нещо непривично за дамите по онова време.

През 1914 г. Хюбърт Блант умира и следващите няколко години са най-тежкия период в кариерата на Едит Несбит. През 1917 г. тя се омъжва за Томас Тъкър — стар приятел, пенсиониран морски инженер, също овдовял наскоро. Въпреки че пише сравнително малко, последните години на Несбит с новия ѝ съпруг са много щастливи.

В емоционалното си развитие Несбит, изглежда, остава за цял живот на нивото на дванадесетгодишно дете. Може би затова тя успява лесно да общува с децата на техния език, да поддържа стил, който в наше време е толкова характерен за юношеската литература, че ние не можем да си представим колко радикален и дори шокиращ е бил за времето си.

„Омагьосаният замък“ е първата книга на Едит Несбит, която се превежда на български език. В своята поредица „Вечните детски романи“ Издателска къща „Пан ’96“ ще публикува най-интересните романи от прочутата писателка.

Издание:

Едит Несбит. Омагьосаният замък

Преводач: Георги Рупчев

Редактор: Елка Димитрова

ИК „Пан ’96“, 2005 г.

ISBN: 954-657-141-5

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.